

Дара
Джой

Реджар

ДАРА ДЖОЙ РЕДЖАР

Превод: Dream Team

chitanka.info

Годината е 1811. Модните дами се крият изчервени зад ветрилата си още щом съзрат великолепното му тяло, а лорд Байрън го намира просто неустоим, но никой няма представа откъде е. Стресащите му очи, едното златисто, а другото синьо, обещаваат греховна страст, а гласът му звучи като мъркане на котарак. В ума на всяка жена, спряла поглед върху него, се върти само едно: секс. Но той иска единствено Лайлак. Само дето тя и в най-безумните си мечти не е допускала, че като прибере бездомния уличен котарак скоро ще обсипва с ласки най-желаният мъж в Лондон.

ПРОЛОГ

Той беше едно напълно сексуално създание.

Красив като греха, чувствен като коприна.

Неговото име беше Реджар.

Той беше потомък на древна мистериозна раса, позната като фамилиери, за която се говореше, че съществува в две форми. Тези на човек и на котка.

Забулени в тайнственост, фамилиерите бяха едновременно уважавани и презирани от тези, които знаеха за съществуването им. Затова те най-често се държаха един за друг — с изключение на моментите, когато имаха случайни връзки. В това отношение техните съюзи бяха многобройни, а репутацията им напълно заслужена. Мъжете от вида не приличаха на никои други.

Единствената отличителна черта на мъжете фамилиери беше способността им да се изгубят напълно в чувствеността си. Сетивата им бяха толкова остри, че те често получаваха удовлетворение само от доставянето на удоволствие. Всъщност те живееха заради еротиката. Отдаваха й се, потапяха се докрай в нея.

Веднъж щом един фамилиер се фокусираше върху плячката си, беше трудно, ако не и невъзможно, да се устои на любовния му магнетизъм.

Странно, но след като веднъж се пробудеше страстта му, той можеше да бъде едновременно безмилостен и любвеобилен. Безстрашен хищник, но и необичайно деликатен.

И тогава идваше допълнителният елемент.

Имаше слухове — за които само се говореше тихо, а фамилиерите нито ги потвърждаваха, нито отричаха.

Легендата разказва, че мъжете притежават специална черта, която е характерна за вида им; физическа черта, която е толкова завладяваща, че от време на време те са преследвани и поробвани само заради възможността хората да се убедят в достоверността на мита.

Вярвало се е, че мъжете фамилиери имат физическата способност да „засилват“ чувствителността си по време на половия акт.

Фактът, че това „засилване“ не е очевидно, не спираше разказите за съществуването му. Освен това, ако мъжкият фамилиер решише да използва уникалната си способност да дарява удоволствие по мистериозния си начин, резултатът можеше да бъде опустошителен... или поне така се говореше.

През годините разказите продължаваха да се въртят около това как някои от тези мъже са толкова опитни в това изкуство, че използването на вродената им черта, съчетана с изключителната им котешка чувственост, представлява неповторимо преживяване.

Това беше част от неговото наследство...

Но бе добре известно, че сред всички фамилиери, Реджар та'ал Кру беше надарен с много повече.

А неговото специално пътешествие беше на път да продължи...

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1811

— Кочияш! Кочияш! Настоявам да карате по-бързо!

Лейди Агата Уъмпълс обърна енергичното си лице към племенницата си в тясното пространство на каретата.

— Какво си мисли този човек, скъпа? Херцогинята няма да ни чака за чая!

Лайлак Дивър погледна възрастната си неомъжена леля и въздъхна. Жената гледаше високомерно тавана през лорнета си така, сякаш кочияшът можеше да види презрението ѝ през стените на каретата. Леля ѝ понякога беше трудна, но тя я обичаше много.

— Лельо Уъмпълс, ако не беше настояла, че е модерно да закъснеем малко, въобще нямаше да се окажем в това положение.

Лейди Уъмпълс разтвори ветрилото си и започна да си вее.

— Разбира се, че членовете на обществото закъсняват — но не и при херцогинята! Какво ще си помисли тя? Надявам се, че ужасният лорд Байрон няма да бъде там. По-бързо казах! — тя удари по покрива на екипажа с бастуна си. — Този кочияш винаги е бил най-небрежният...

— Той работи за теб от петдесет години!

— Въпреки това, дете мое, тази наглост не може да продължава! Не може! — тя тропна по седалката, за да подчертае думите си, раздвижвайки няколко мъниста на елечето на дневната си рокля. — И още нещо — има малки кръгли очички. А аз не харесвам такива.

Както обикновено. Леля ѝ беше излязла напълно от темата. Лайлак я потупа по ръката.

— Успокой се, лельо Уъмпълс, със сигурност...

Без предупреждение, каретата се изпълни с блестяща светлина, последвана от нисък оглушителен тътен. Екипажът се разтърси от силния удар.

Лейди Уъмпълс политна към прозореца. Лайлак се подпря с ръце от двете страни на купето, за да не падне напред.

— Какво... — Лайлак започна, но така и не довърши.

В същия миг двете жени се взряха към срещуположната седалка с широко отворени очи.

Там стоеше един голям черен котарак. Наблюдаваше ги любопитно, с котешкия си маниер, сякаш това беше неговата карета и те двете бяха нахлули в нея.

Странното животно имаше различни на цвят очи.

Устата на Лайлак увисна.

Лорнетът на лейди Уъмпълс падна. После тя изкрещя — много силен панически вик:

— Това е звяр! Голям звяр, който със сигурност ще ни убие на място! Ще припадна. Кочияш!

Кочияшът, който имаше петдесетгодишен опит във возенето на лейди Уъмпълс, я пренебрегна и продължи да кара.

Запазила състояние на духа, Лайлак се опита да успокои леля си.

— Тихо, лельо. Помни — ние сме разумни жени. Бедното същество вероятно е скочило в каретата, за да се скрие от студения дъжд. Сигурно е било там през цялото време, скрито под седалката и сега се е уплашило от светкавицата. Това е само една котка — доста голяма котка. *И тези очи...*

— Казвам ти, това е лъв! Ще ни нападне!

Сякаш разбрал думите, котаракът погледна предизвикателно към лейди Уъмпълс и започна бавно да ближе лапите си. Леля й започна отново да крещи, а Лайлак се разсмя с глас.

Прекрасният звънлив звук беше наслада за сетивата.

Младата жена се наведе напред, приближавайки се до котарака, несъзнателно излагайки на показ голяма част от гърдите си.

— Имаш прекрасна козина, дълга и плътна. Изглежда толкова лъскава. И си доста авантюристичен, нали? Това ми харесва. Може би трябва да те взема в...

Леля Уъмпълс ахна.

— Какво говориш? Не можеш да вземеш този проклет звяр в къщата!

Котаракът се вторачи в Лайлак, примигна бавно с красивите си двуцветни очи и тя си изгуби ума.

— Мога и ще го направя. Идваш с мен у дома. — И тогава тя направи движение, което реши съдбата й — нежно погали козината зад

лявото му ухо.

Котаракът положи глава в ръката ѝ, сякаш докосването ѝ го караше да изпада в екстаз.

— Какво ще кажеш по въпроса, коте?

Фамилиерът, познат като Реджар, затвори очи и започна да мърка.

Той се намираше на различна равнина на съществуване. Сетивата му го подсказваха. Но къде? В един миг беше подхвърлян през Тунелите, през вихрушки и течения; в следващия сякаш се отвори портал под него — ако изобщо съществуваше понятието „под“ в пространството, в което се намираше, — и той падна с главата напред в отвора. В опита си да се предпази, се беше преобразил в котка.

Превозното средство спря и двете жени слязоха, като по-възрастната вдигаше много шум. Тя удари с бастуна си няколко пъти, а лицето ѝ беше огнено червено. Когато кочияшът отвори вратата, за да слязат, тя го тупна елегантно по крака с бастуна си, скърцайки със зъби, докато минаваше покрай него.

Странно, но човекът само се усмихна.

Красивата по-млада жена поклати глава, промърмори нещо тихо и я последва.

Той ясно чу как възрастната дама уверено заяви, че този „звяр“ няма да бъде в каретата, когато се върнат. По-младата отговори твърдо, че ако е все още там, ще го вземе у дома.

„Звярът“ щеше да бъде тук. Поне докато научи къде беше това тук. Беше благодарен, че може да разбира езика им — поне по-голяма част. Беше подобен на езика, който говореше съпругата на брат му, но имаше различия в ритъма и синтаксиса, което го озадачи. Някъде във вселената на Адееан ли се намираше?

Той затвори очи, припомняйки си как точно се беше озовал в това положение.

Всичко бе започнало от Шимале, свещен древен камък на Чарл, който имаше силата да огъва пространството и времето. Съществуваха общо дванадесет Шимале, девет от които се свързваха помежду си, оформяйки матрицата, известна като Тунели.

Сега, благодарение на него, имаше матрица от десет.

Той доброволно бе жертвал себе си за щастието на брат си Лорджин и щеше да го направи отново. Лорджин имаше право да бъде до съпругата си, която обичаше толкова много.

Бе настоял да вземе Шимале от брат си и беше влязъл в Тунелите с него, за да го пусне в континуума, така че да бъде абсорбиран обратно в матрицата, към която принадлежи. Последва яростна космическа буря и той беше захвърлен безпомощен в коридора, изгубен в пространството и времето... а може би и измерението.

Какъв щеше да бъде резултатът от тази нова матрица, която беше създал? Щяха ли да се отворят още коридори, които до този момент бяха недостъпни за тях? По този начин ли беше пристигнал тук? Допълнителният Шимале ли беше отворил нов портал?

Тъй като не беше мистик, Реджар не разбираше много пътищата на Тунелите, но както всеки друг знаеше, че те служат като транспорт от един свят до друг. Но само при условие, че човек разполага с мистик, който да призове отварянето. За съжаление, той нямаше такива способности.

Въздъхна тъжно.

Колко време щеше да се наложи да остане на това непознато място преди големият мистик Яниф, да го открие? Седмица? Година? Петдесет години?

Имаше малък шанс.

Той знаеше какво прави, когато влезе в Тунелите вместо брат си. Засега трябваше да чака времето си и да се възползва възможно най-добре от ситуацията, в която беше попаднал. Колко дълго обаче този странен свят щеше да бъде негов дом?

Най-добре бе да види как изглежда.

Седнал на задните си крака, големият черен котарак надникна над ръба на отворения прозорец. Валеше дъжд. Това не беше добър знак за същество като него.

Той погледна по-нататък. Дървета! Цветя, трева и храсти! Беше приемливо. Превозното средство, в което се бе озовал, се намираше в единия край на дълга пътека. В другия ѝ край се виждаше голяма каменна сграда, която му напомняше леко за семейния му дом на Авиара.

Стисна зъби, скочи от каретата и притича бързо под лекия дъжд до къщата. Както повечето фамилиери, той не можеше да понася

козината си мокра, въпреки че в естествената си човешка форма беше доста педантичен по отношение на къпането. Неговият вид не понасяше нечистотата. Освен това имаше нещо, свързано с усещането на водата, плъзгаща се по голата кожа...

Вниманието му бе привлечено от смях, идващ през отворения прозорец точно над него. Особено един мек, мелодичен смях, който доставяше невероятно удоволствие на сетивата му.

Той без усилие се изкачи на близкото дърво, гъвкаво балансирайки по клона, намиращ се близо до прозореца. Няколко човека се намираха в много богато украсена стая и пиеха от най-чупливите чаши, които някога бе виждал. Изглеждаха така, сякаш са ангажирани в някакъв вид социален ритуал.

Дяволитият му поглед веднага потърси жени в групата.

Колко ли лошо щеше да бъде, ако бе попаднал в някой друг свят, където няма жени? Ужасяващата мисъл го накара да потръпне. Той се опита да оправи настроението си. Да, би могло да бъде и по-лошо. Много по-лошо. Жените винаги имаха успокояващ ефект върху него.

Реши да проучи хората, които бяха в стаята. Всички те бяха облечени в странни костюми. Неколцина от тях, по-възрастни, отбеляза той, носеха фалшиви коси върху главите си. Други бяха с неестествено бяла кожа. Някои от тях бяха доста зашеметяващи.

Това изглеждаше обещаващо!

Котешките му очи се спряха върху младата жена, която беше в превозното средство с него. Тази, която каза, че ще го вземе вътре.

Той се усмихна бавно на себе си. *Може би щеше!*

Лайлак. Старата жена я беше нарекла Лайлак.

Според него тя се открояваше от останалите жени в стаята. Веднага усети нещо уникално в нея. Това го заинтригува.

Разгледа я критично, очарован от малките качества, които често оставаха незабелязани от останалите мъже, но никога от фамилиерите. Пленителното движение на ръцете, докато говореше. Лекият блясък в очите, когато се засмя. Повишената ѝ чувствителност, която той знаеше, че е предизвикана от все по-големия ѝ интерес към темата, която се обсъжда...

Пулсиращият поток на женската ѝ енергия, песента на сирената, привлече фамилиера като магнит. Беше изключително чувствено същество, реши той. *Точно като него.*

Да, тя непременно щеше да го вземе у дома.

Лайлак седна пред тоалетната масичка в спалнята си и започна да вади иглите от косата си. Дългите кичури се спуснаха до кръста ѝ в меки къдрици.

Взе сребърната четка и започна да я прокарва през заплетената коса с бавни криволичещи движения. Затвори очи, отпусната от лекото подръпване. *Ах, усещането беше толкова...*

Внезапно през нея премина някакво странно чувство. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. *Някой я наблюдаваше.* Очите ѝ се разтвориха широко.

В голямото позлатено огледало, което красеше повече от половината стена на стаята от пода до тавана, тя видя един котарак, седнал в средата на любимия ѝ стол. Беше се настанил, сякаш си беше у дома! Той се взираше в нея внимателно с полуотворени си двуцветни очи.

Как беше влязъл тук?

Той със сигурност не беше в стаята, когато тя бе отишла в гардеробната по-рано, за да облече нощницата си. Всъщност, не го бе виждала след завръщането от чая при херцогинята. Веднага след като каретата бе спряла, той скочи и изчезна в храстите.

Тогава тя си помисли, че го вижда за последен път и това я натъжи. Беше толкова щастлива да види, че животното е още в каретата, когато се върнаха. Въпреки протестите на леля си, тя беше решена да вземе бедното зверче в дома си.

Лайлак винаги беше искала котка. За съжаление лелята винаги категорично отказваше. Тя подозираше, че бедната жена отрича желанието си за котка като последен опит да предпази племенницата си от етикета „стара мома“, окачен върху нея. В края на краищата тя вече бе навършила двадесет години. Една неомъжена жена с предпочитания към котки често беше наричана с термина „домашна котка“ с тон, който значеше „безнадеждна“ стара мома.

Поради някаква странна причина, този ден беше различно. Днес, за първи път през живота си, тя не позволи на леля си да използва един от нейните припадъци. Беше твърда в желанието си да задържи котката. Свивайки рамене, момичето се усмихна. Имаше ли голямо

значение как е дошла? Котката беше тук. Тя се завъртя на мястото си с лице към него.

— Имаш най-интересния навик да се появяваш внезапно, коте — засмя се тя.

Животното, естествено, не отговори.

Лайлак изучаваше царствения черен котарак, който седеше на стола ѝ като на трон, готов да командва верните си поданици. *Предполагам, че това ще бъда аз*, помисли тя.

Той размаха опашката си.

Имаше нещо в този конкретен котарак, което докосна някаква струна вътре в нея. Вероятно си беше чисто перчене. Никой с капка ум в главата не би си хабил дъха, за да му нарежда какво да прави. По всичко личеше, че той ще направи точно каквото си бе наумил.

Не като неомъжените госпожици, които трябваше да се прекланят пред диктатурата на обществото и клюкарките.

Споменът я депресира отново. Лайлак зарови палци в дебелия ориенталски килим под краката си и въздъхна тежко. Тя не се интересуваше от това, което казваше леля ѝ, за отчаянието и мрака, на който се обрича, ако останеше на рафта. Нямахше никакво намерение да си слага брачните окови!

И защо да го прави?

Можеше да каже, че една жена не само няма какво да спечели, но и ще загуби всичко. Собствеността си. Парите си. Независимостта си. Интелигентността си.

Когато една жена влезеше в блаженото състояние на свещен брак, тя се превръщаше в най-обикновена вещ. Всъщност, мъжете често говореха за жените като за „багаж“.

Е, тя нямаше намерение да става ничий багаж — дори и ако алтернативата беше да стане „закоравяла стара мома“, чаровното определение, използвано за описване на неомъжена жена. И какво от това!

О, тя знаеше, че леля ѝ ѝ мисли доброто, като се опитваше да я отклони от решението ѝ. Преди всичко, леля Уъмпълс беше „закоравяла стара мома“ и само искаше да я предпази от отношението, което понасяше през по-голяма част от живота си.

Но за Лайлак не беше същото. Тя знаеше, че не е. Беше жена със средства. Имотите на баща ѝ се намираха под ръководството на леля ѝ,

докато навършеше пълнолетие следващата година. Можеше да прекарва дните си според собствените си желания, без да живее като нечия чужда собственост!

Стремежът ѝ към знания и склонността ѝ към четене вече я определяха като интелектуалка. За съжаление, дори страшната представа — жена с ум — беше лесно пренебрегвана от запалените ухажори, които бяха хвърлили око на богатството ѝ.

Лайлак потръпна. Това просто няма да се случи. Щеше да бъде също като този котарак тук. Господар на собствената си съдба. Да, точно като котарака.

Тя му се усмихна дяволито.

— Дватама сме странна двойка, нали?

Синьото му око като че ли ѝ намигна.

Лайлак се изсмя на глупавата идея, и си помисли, че ѝ се спи повече, отколкото бе осъзнала. Прозявайки се, тя се изправи, за да протегне уморените си мускули. Светлината на огъня я освети, като направи нощницата ѝ прозрачна и разкри закръглените форми на тялото ѝ.

— Наистина се радвам, че ще останеш, котенце. Не мисля, че ще бъда и наполовина толкова самотна в твоята компания. Ще трябва да ти измисля хубаво име — мърмореше тя разсеяно, отправяйки се към леглото. Хвърли се по гръб и се сгуши в завивката.

„Господарят на собствената си съдба“ я наблюдаваше с хищнически блясък в златното си око. След това, с бавна походка я последва до леглото. Лайлак тъкмо се навеждаше да изгаси лампата на нощното шкафче, когато усети хлътването на дюшека.

— О! — тя се усмихна на котарака. — Искаш да спиш с мен? Харесва ми, в тази влажна нощ.

Тя изгаси лампата, зарови се под завивката и се усмихна доволно, когато усети успокояващото тяло на животното да се намества в непосредствена близост до нея.

— Ти и аз ще станем чудесни приятели — прошепна тя в тъмната стая. — Сигурна съм.

Той побутна бедрото ѝ с муцунка, сякаш се съгласяваше и Лайлак се унесе в сън...

Над леглото проблесна светлина като безшумна светкавица и бързо изчезна.

Полегнал на една страна, един гол мъж наблюдаваше спящата жена до себе си.

Копринените кичури на блестящата му дълга коса падаха съблазнително върху мощните му рамене.

Ако Лайлак се събудеше и погледнеше към голямото огледало на стената, щеше да види един мъж в леглото си, толкова красив, че дъхът ѝ щеше да спре. *Той имаше едно синьо и едно златно око.* И я наблюдаваше замислено, докато спеше.

Кожата ѝ, отбеляза той, беше смес от нюанси на златно, розово и сметана. Необяснимо защо, изведнъж пожела да докосне еластичната гладка кожа с устните и езика си. Решил просто да го направи, той се наведе по-близо над нея.

Кичур от дългата ѝ коса се потърка в ръката му.

Той го разгледа с любопитство. Като цвета на кожата ѝ, имаше много оттенъци: пепеляв, кафяв, тъмно рус.

Не можеше да реши как да го нарече и това го очарова още повече. За един фамилиер, нищо не беше по-интересно от нещо, което не може да бъде определено.

Той продължи своето визуално изследване.

Големите ѝ изразителни очи, сега затворени, бяха в най-дълбокият тъмозелен цвят. Напомняха му за листата в тайнствената Извисяваща се гора на родната му планета Авиара. Чувственото сравнение го накара да пожелае да потърка устните си по плътните златисти връхчета на миглите ѝ и да ги усети как трептят срещу устните му.

Сладката извивка на малкото ѝ ухо беше най-привлекателна...

Горещият му поглед проследи лицето ѝ.

Ах, тези устни! Пълни и меки, тъмно розови. Напомняха му за сладката вътрешност на...

Ниско ръмжене се изтръгна от гърлото му.

Както повечето мъже фамилиери, той беше чувствителен към съществата от другия пол.

В миналото, никога не бе прекарвал толкова време в мислене, приемаше това кой е и какъв е. И просто се наслаждаваше на

многобройните удоволствия, които се изпечваха на пътя му. Но, изглежда, беше особено чувствителен към тази жена. Защо ли?

Преди бе виждал безброй красиви жени. В действителност ги беше срещал през по-голяма част от съзнателния си живот, но тази необикновена, деликатна красота го привличаше по такъв начин, както никога досега.

Нещо повече, беше го почувствал още в мига, в който се срещнаха.

Това същество сякаш го подмамваше като наркотик, по-силен дори от упойващите вещества, които използваша търговците на роби, за да уловят хората от неговия вид.

Беше хипнотизиран.

Беше гладен.

Беше почти неспособен да се освободи от влиянието ѝ.

През гръбнака му премина тръпка. *Можеше ли тази жена да го направи свой роб?* Да го впримчи като някакво животно?

Не!

Тя го интригуваше, вярно, но това беше всичко. Признаваше, че от известно време усещаше безпокойство, чувстваше се странно и нямаше настроение. Дори преди случката в Тунелите, той бе прекарал по-дълго време от обичайното, без да се наслади на жена.

Прекалено дълго. Това обясняваше невъздържаната му реакция към нея. Сигурен, че е прав за продължителното въздържание, той се отърси от последните останали следи на нежеланото си предчувствие. И все пак, неспособен да се въздържи, той придвижи палеца си по дължината на ръката ѝ, проучвайки кожата ѝ.

Беше точно такава, каквато очакваше. Като най-качествена копринена тъкан. Толкова нежна! Представи си как плъзга зъбите си по...

Клепачите на Лайлак се раздвижиха, но не се събуди. Той отдръпна галъвния си пръст. За разлика от миналите си срещи с жени, точно тази щеше да обработва бавно.

Много бавно.

За да достави пълно удоволствие, едно лакомство, трябва да бъде вкусовано малко по малко.

Щеше да започне още сега.

Като за начало на лова, смяташе да ѝ даде нещо от себе си.

Уверен в способностите си, той легна обратно до нея, и я придърпа по-близо до себе си.

— Реджар — промърмори ниско в ухото ѝ. — Казвам се Реджар. Мъжът заспа с нейния аромат. Засънува, че я е пленил.

Чувстваше се прекрасно!

Лайлак отвори очи и се протегна под завивката. Просто чудесно! Не си спомняше кога за последно бе спала толкова спокойно. По някаква причина, ѝ беше съвсем топло и уютно през цялата нощ, въпреки че навън бе ужасно студено и влажно. Беше странно, но се чувстваше защитена и обгрижвана по начин, който ѝ бе напълно непознат.

През нощта, си представяше, че е обгърната от плаща на топъл, невероятно въздействащ пикантен аромат, смесица от канела, мирта и нещо екзотично.

Споменът проблесна в съзнанието ѝ.

Тук имаше мъж.

Дали бе сън? Когато се опита да си спомни повече, в съзнанието ѝ не се появи нищо друго. Нито кой е той, нито дори как изглежда. Защо ли ще сънува, как някакъв странен мъж я държи в прегръдките си.

С ъгълчето на окото си забеляза движение, което привлече вниманието ѝ. Лайлак се обърна и се разсмя. Разбира се! Котаракът. Беше забравила за него.

Сигурно е спал до нея през цялата нощ! Нищо чудно, че се бе чувствала толкова уютно. Лайлак се наведе да благодари на чудесното животно за удобството, с което я бе дарило през цялата нощ.

— Добро утро, как си тази сутрин? — каза тя докато го галеше зад лявото ухо.

Като че ли наистина му харесваше. Дали щеше да позволи да погали и корема му? Може би когато е по-предразположен към нея.

— Прекрасно утро, нали? — слънчевите лъчи се процеждаха през отворените прозорци и падаха върху двамата.

Котаракът измърка в съгласие, потърквайки глава в ръката ѝ, молейки за още ласки. Лайлак дори не осъзна, че продължава да гали меката копринена козина.

— Нека да видим какво ни е приготвила Ейми тази сутрин — Лайлак взе таблата от нощното шкафче и балансирайки внимателно, я постави на коленете си.

Всяка сутрин през последните десет години, Ейми ѝ приготвяше едно и също — чаша чай, каничка сметана, бисквити, лимонов крем, конфитюр от ягоди и купичка с нарязани плодове. Но за забавление на новия си домашен любимец, тя направи чудесно представление, като разгледа съдържанието на всеки съд с любопитство.

Внезапно осъзна, че той вероятно е много гладен.

Взе чинийката изпод чаената чаша, внимателно изсипа голяма част от сметаната и я постави пред него на дюшека.

— Това е за теб — но бъди предпазлив и не разливай нищо по чаршафите, защото Ейми ще ни откъсне главите.

Реджар погледна съдържанието на чинията подозрително. Беше гладен, наистина. Но предпочиташе да се храни в естествената си форма, което бе невъзможно в този момент.

Примирен, той започна жадно да поглъща храната, което не беше много изискано.

— О, Господи.

Реджар погледна нагоре, а от мустаците му закапа сметана.

Лайлак сложи ръка на устата си и се изкикоти.

— Ти си нещо като прасе, нали?

Реджар вдигна очи към нея.

Необезпокоена от сърдития му поглед, Лайлак взе платнената салфетка.

— Ще ми позволиш ли да избърша муцунката ти? — много внимателно отстрани сметаната, а когато приключи подсуши носа му с покрития си пръст. — Ето, отново си хубав.

Котаракът размаха опашката си.

— Можеш да ми благодариш.

Благодаря. Гледайки я лукаво, той близна ръката ѝ бързо.

— Колко мило! Знаеш ли, наистина трябва да ти дам име. Да помисля... — тя потупа брадичката си. — Какво ще кажеш за Реджар? — момичето произнесе странното име *Рей-джар*.

Лайлак примигна. От къде ѝ хрумна това?

Той измърка високо.

Хмм. Като че ли му харесва. Какво странно име... Е, подхождаше му.

— Предполагам, че ще бъдеш Реджар.

Лайлак сложи таблата обратно върху нощното шкафче, отметна завивката и отиде до прозореца, който гледаше към градината.

— Люлякът на леля е цъфнал! — тя очевидно беше възхитена от гледката. — Ела да видиш, Реджар!

Сякаш разбрал думите, котаракът скочи от леглото, прекоси стаята и се метна на перваза на прозореца.

Реджар забеляза група от лилави и бели цветя, разцъфнали върху големи храсти, които обграждаха градината. Люляци. Значи тя беше кръстена на цветето. Дали ухаеха толкова сладко колкото нея? Съмняваше се.

— Не са ли прекрасни? — въздъхна тя.

Кръстена си добре, съгласи се той.

— Нека прекараме остатъка от сутринта в градината! Ти можеш да се излежаваш на дебелото си коремче на слънце, а аз ще ти почета „Въведение в общото родословие на чистокръвните коне“ от Джеймс Уедърби.

Чистокръвни коне? Адееан веднъж се беше обърнала към него по този начин. Може би щеше да разбере, какво е имала предвид.

Във всеки случай, щеше да стои близо до Лайлак докато се почувства по-удобно в заобикалящата среда, която започваше да изследва. Фамилиерите предпочитаха да познават добре територията си, преди да се впуснат напред. Освен това стоенето в градината звучеше като добър начин за...

Дебело коремче?

Реджар се разгневи. *Тези жена не може ли да разпознае твърдите мускули, когато ги види?*, мърмореше си той.

Нетърпелива да излезе навън, Лайлак се спусна към дрешника, като напълно пропусна факта, че козината на гърба на котарака се беше изправила нагоре, когато скочи на пода.

А ушите му бяха увиснали.

Лайлак се спусна надолу по коридора с книга в ръка, нетърпелива да прекара известно време в градината с новия си

домашен любимец. Тичаше по стълбите, а котаракът игриво подскачаше напред-назад между краката ѝ.

Действията му я накараха да се изсмее на глас.

— Малко дяволче!

Тя все още се смееше, когато стигнаха коридора на долния етаж и завиха зад ъгъла.

— Лайлак — леля Уъмпълс стоеше точно пред вратата на дневната.

Дискретно поклати пръст към племенницата си, недоволна от поведението, което не подходеше на една дама. Тя продължи на по-висок глас:

— Виж кой е дошъл да те посети — нашият лорд Крийтън.

Лорд Крийтън пристъпи във фоайето.

Усмивката незабавно изчезна от лицето на Лайлак.

— Добро утро, г-це Дивър — той направи перфектен поклон и продължи противно да я оглежда през монокъла си.

Лайлак се намръщи. Лорд Крийтън разгледа *всичко* през монокъла си. Непоносим грубиян!

Какво правеше тук? Мислеше, че е била пределно ясна, когато отхвърли ухажването му. Господи, беше отклонявала всяка покана, отправена ѝ от този франт! Какво повече да направи?

Винаги в крак с модата, лорд Крийтън беше облечен в синьо сако и жилетка с цвят на карамел, наложени от Бо Бръмъл като сутрешно облекло на джентълмените. Мишата му кестенява коса беше модерно подстригана късо с разрошени къдрици над челото. Шалчето му беше перфектно завързано и толкова стегнато, че изглеждаше така сякаш му е трудно да гледа над това глупаво нещо. Лайлак въздъхна отчаяно.

Кой е този натрапник? Настръхнал, Реджар наблюдаваше мъжът пред себе си. Изсумтя подигравателно към късата му коса. *Кой евнух би си отрязал косата?* Къде беше мъжката му гордост? Не му изглеждаше особено мъжествен.

Не знаеше ли, че ловът е започнал и фамилиерът вече е маркирал *пляката* си? Лайлак беше взела *него* в дома си. Сега тя беше уловена от него.

Ако този глупав човек мисли да се намесва между фамилиер и неговата... Е, може да го прави, но на свой собствен риск.

Освен това, той не харесваше начина, по който онзи надничаше през това малко парче стъкло!

— А какво имаме тук? — лорд Крийтън направи ужасната грешка да клекне, за да погледне по-отблизо котарака през монокъла си.

Реджар изви гръб, издавайки ниско заплашително ръмжене, а разноцветните му очи запламтяха. Лорд Крийтън отскочи назад, лицето му стана смъртно бледо.

— Проклятие! Г-це Дивър, опасен ли е?

Лайлак погледна многозначително „котето“ си. *Хмм... Може би Реджар ще направи това, което аз не мога.* Тя се наведе над лорд Крийтън и му каза поверително:

— Само ако е провокиран, милорд. Вие няма да го провокирате, нали? — тя говореше, сякаш е ужасно загрижена за благополучието му.

Малките очи на лорд Крийтън придобиха почти нормалните си размери.

— Какво... — той прекара пръст през стегнатата си яка и преглътна. — Какво точно го дразни, г-це Дивър?

Лайлак прехапа устни, като че ли обмисляше дилемата.

— Все още не сме открили всичко.

Негова светлост преглътна думите на Лайлак и смело остана на мястото си. Лорд Крийтън се смяташе за светски човек. Не трябваше да изглежда гнуслив пред госпожицата.

Реджар се изсмя вътрешно. Значи малката кокетка се опитваше да се отърве от този *флуг*? *Твърде очевидно, моя Лайлак. Ще те науча на финес.* Той почти измърка от привлекателната идея. В този момент младата жена обърна умолителния си поглед към него, сякаш го молеше с цялото си сърце да ѝ помогне да се избави от неприятното присъствие на контето.

Искаш от мен да ти помогна с този? Реджар се прозина широко.

Защо, ох, защо котаракът никога не правеше това, което се искаше от него? Лайлак завъртя разочаровано очи. Трябваше да се справи сама.

— Лорд Крийтън, аз точно отивах в градината...

— Без чадър? — леля Уъмпълс я погледна неодобрително.

— Напълно съм съгласен — лорд Крийтън поклати строго глава. — Не искаме този прелестен тен да се похаби, нали? — За изненада на Лайлак, лорд Крийтън погали с лепкавия си пръст извивката на бузата ѝ.

Реджар наклони глава на една страна. *Ах, значи този флуг вярва, че има право. Аз мисля, че няма. Отказваш се от мен прекалено лесно, Лайлак.*

Котката внезапно изсърска, изненадвайки всички. След това спокойно погледна как Негова светлост подскочи три фута във въздуха.

При приземяването, лорд Крийтън изглежда ужасния звяр от безопасното разстояние от няколко стъпки. Като опита да възстанови хладнокръвието си, той зае поза, която според него беше твърда и мъжествена, но всъщност изглеждаше сякаш е погълнал развалено парче овнешко месо.

— Трябва да се върнем в дневната, скъпа. Страхувам се, че силното слънце може да се окаже твърде жестоко за крехкия ви организъм.

Крехък организъм? Опитният поглед на Реджар проследи сладострастните линии на заоблените форми на Лайлак. Този мъж беше глупак. Можеше да се обзаложи, че тя ще издържи цяла нощ с него. Този път той измърка от привлекателната мисъл.

Лайлак беше разгневена. Нямахше да се отърве от него! Раменете ѝ увиснаха, когато последва *негово грубиянство* в дневната.

Давайки си вид на крайно отегчена котка, Реджар се протегна лениво, преди най-накрая да се изправи и да ги последва. Синьото му око светеше. Това щеше да се окаже доста забавно.

Лорд Крийтън се разположи в средата на старинното канапе в стил Кралица Анна.

За голямо раздразнение на Лайлак, надутият денди винаги сбърчваше нос, щом видеше старомодното обзавеждане на гостната. И какво като не беше по последна мода. Тя харесваше начина, по който изглежда стаята. Въобще не я интересуваше, какво мислят отегченият лорд Крийтън и останалата част от снобите с техните глупави очаквания!

— Още чай, милорд! — гласът на леля Уъмпълс дойде някъде от сенките в стаята. Въпреки че правилата на поведение изискваха младата жена да има придружител, тя не искаше да изглежда прекалено натрапчива.

— Не, благодаря, лейди Уъмпълс, приключих — той впи малките си очи в Лайлак. — Г-це Дивър, питах се дали ще посетите соарето на Стенхоуп?

— Кога е? — докато говореше, Лайлак забеляза как котаракът скочи върху задната част на канапето зад главата на Крийтън. Настани се удобно на ръба, полуоблегнат на раменете на мъжа.

Лорд Крийтън замръзна мигновено, осъзнал, че проклетият звяр се е облегнал на него. Позицията приближаваше животното ужасно близо до гърлото му. Той преглътна нервно.

— Лорд Крийтън? — подкани го Лайлак.

— А... да. Другият петък.

Котката започна да върти опашката си. Нагоре. Надолу. Нагоре. Надолу. Лорд Крийтън се усмихна сковано към нея.

— Не съм поканена — отговори тя. *Благодаря на Бога.*

— Да, е, това може да бъде поправено, разбирате ли, аз... — рунтавата опашка премина през върха на главата му и увисна над челото му.

Като джентълмен, лорд Крийтън бе длъжен да пренебрегне това.

— Аз-аз мислех, че може...

Опашката започна да се поклаща с вълнообразни движения. Нагоре. Надолу. Нагоре. Надолу.

— Разбира се, ако вашата...

Лайлак опита всичко възможно да не се разсмее. Наистина опита.

Но когато върхът на котешката опашка се завъртя около веждите на лорда, тя се предаде. Притисна корема си с ръце, когато смехът се изля навън.

— Г-це Дивър — мъжът изглеждаше обезпокоен, — добре ли сте?

— Да, да, добре съм — тя изтри ъгълчето на окото си, в опит да си възвърне спокойствието. Помисли си, че чува от ъгъла на стаята приглушения кикот на леля Уъмпълс.

— Какво казвахте, милорд?

— Може би малко емфие ще ви успокои? — той бръкна в джоба на самото си с лявата ръка и извади малка емайлирана кутийка.

Лайлак ненавиждаше смъркането на емфие. Смяташе го за един от най-отвратителните навици.

— Не, благодаря. Не употребявам емфие.

— Ще позволите ли?

Тя махна с ръка, показвайки му, че няма нищо против той да си смръкне.

Лорд Крийтън започна да се подготвя за представлението, което щеше да демонстрира, за да я впечатли. Лявата му ръка внимателно отвори малката кутийка. От движението Лайлак разбра, че той сигурно е тренирал пред огледалото часове наред, за да го постигне. Фината дантела на ръкава му трепна, когато дясната му ръка все така внимателно притисна едната ноздра, докато смръкна деликатно с другата.

Реджар беше изумен. Устата му се разтвори невярващо, докато наблюдаваше чудноватия ритуал. *Какво правеше този глупак?* Наистина ли мислеше да впечатли жената с абсурдните си действия?

Чакай. Ами ако този прах имаше някакви магически свойства? Може би дори беше... афродизиак. Това изискваше проучване.

Реджар се наведе над рамото на лорд Крийтън, за да погледне по-добре мистериозния прах. Приблужи глава към все още отворената кутийка, за да разбере каква любопитна тайна ще открие. Лорд Крийтън, внезапно забелязал огромната котешка глава, подаваща се над рамото му, подскочи инстинктивно, разпръсквайки облак от емфие във въздуха и в нахалното лице на животното. Лайлак трепна, когато бедната котка незабавно скочи от канапето, мяукаща и кихаща.

— О, Боже мой! — тя рязко се изправи.

Настана хаос.

Хвърляйки се напред, малко не ѝ достигна да хване кихащия котарак и той се отклони към старинната масичка, изпращайки една от вазите на леля ѝ с трясък на пода.

Лейди Уъмпълс виеше за фон, крещейки към племенницата си:

— Спрете този звяр!

Лорд Крийтън стоеше безпомощен, мърморейки безсмислени извинителни фрази, докато Лайлак притичваше насам-натам след котарака, който ръмжеше.

Когато най-накрая го притисна в ъгъла, бедното същество кихна за последен път и се срина, задъхвайки се за въздух под един стол.

Лорд Крийтън се приближи.

— Приемете извиненията ми, г-це Дивър. За да се реванширам за възмутителното си поведение, настоявам да ме придружите на соарето. Ще се отбия днес при Стенхоуп, за да осигуря покана за вас и за лейди Уъмпълс.

Винаги опортюнист. Лайлак направи гримаса.

— Това не е необходимо, лорд Крийтън. Ако вие просто...

— О, но аз настоявам!

Тръгвайте си. Лайлак прехапа езика си. Нямахше начин да откаже, без да изглежда груба. Въздъхна. Беше готова да каже всичко в този момент, само и само да се отърве от него.

— Много добре, лорд Крийтън.

Сега, когато беше получил това, за което бе дошъл — присъствието на Лайлак на соарето — лорд Крийтън побърза да се сбогува.

Изнервена, Лайлак се отпусна на стола.

— Проклятие! — каза тя, имитирайки носовия глас на лорд Крийтън. — Какъв самодоволен глупак!

Тъглчетата на устата на леля Уъмпълс се присвиха.

— Във всеки случай, дете, Негова светлост може да ни осигури така желаната покана на Стенхоуп.

Лайлак погледна леля си въпросително:

— Желана за кого?

— Желана от мен за *теб*. Това е отлична възможност да срещнеш точния джентълмен, скъпа. Не трябва да я пропускаме.

— Но лельо У...

— Без „но“, дете мое. Ти и твоето благополучие ми бяхте поверени от покойния ти баща. Бог да благослови благородното му сърце, и аз няма да го проваля. Ние ще отидем на соарето — след като обяви това, лейди Уъмпълс напусна стаята.

По дяволите, леля й можеше да бъде безкрайно упорита!

Реджар, все още задъхан от преживяването с мистериозния прах, беше изслушал разговора между двете жени с интерес. Това соаре, за което говореха, явно беше някакъв вид социално събитие.

Възрастната дама беше споменала за мъж, с който Лайлак да се срещне.

Беше време да започне да разглежда по-добре този нов свят. Щеше да направи това, което правеха фамилиерите за магьосниците от Авиара от край време: щеше да проучи обстановката. Реджар реши, че ще започне незабавно. Излезе от къщата дискретно и се насочи към лондонските улици.

ВТОРА ГЛАВА

Това, което видя го зашемети. *Намираше се в един свят на отвратителна диващина.*

Докато Реджар наблюдаваше с копнеж звездите, студеният нощен вятър докосваше чувствителното му лице. Дългите кичури коса се развяваха от нежния повей и успокояващият бриз го облекчи.

Беше седнал на перваза на прозореца в стаята на Лайлак. Навик. Особено в малките часове на нощта, когато не можеше да заспи. Едрото му тяло напълно запълваше рамката. До известна степен харесваше усещането да е затворен от три страни. Предполагаше, че чувството бе пренесено от другата му същност, но не се замисли по-сериозно върху това.

Погледът му се насочи към леглото, където спеше Лайлак.

Дори пълната луна да не осветяваше стаята, той пак щеше да бъде в състояние да я види напълно ясно, защото очите му имаха способността бързо да се приспособяват към промените на светлината.

Фамилиерите често можеха също така да усетят физическите промени в тялото и сега равномерното дишане на Лайлак му подсказваше, че тя спи дълбоко. И обратното, всяка промяна в ритъма ѝ на дишане, предвещаваща събуждане, го предупреждаваше кога да се преобрази обратно в котка.

За негова радост, Лайлак заспиваше бързо и се будеше бавно. Ако нищо не я обезпокоеше, той знаеше, че ще спи през цялата нощ.

Само да можех и аз да направя същото...

Той затвори очи за кратко, опитвайки да забрави непоносимия ужас, на който бе станал свидетел през последните две седмици. Така бе малко по-добре. Реджар вярваше, че кошмарните видения ще останат завинаги в съзнанието му.

Майки просека по улиците храна за гладните си деца, докато само през няколко улици мъж и жена вечеряха в пищно разхищение, като че ли не бяха наясно с мизерията или пък не ги беше грижа.

Улиците бяха пълни с отпадъци.

Хората живееха в най-голямата мръсотия и тиня, които беше виждал, в който и да е свят. Въпреки че имаше и други, по-привилегировани, които живееха в големи къщи с много слуги, работещи за тях. Това богатство само по себе си не беше обезпокоително, тревожеше го очевидното им безразличие към състоянието на другите, които страдаха около тях. Това наистина го зашемети.

Той самият беше от привилегировано авиаранско семейство. Баща му Кру беше член на управителния съвет, както и мистик на Чарл от високо ниво. Въпреки това, никой от неговото семейство нямаше да си позволи да подмине такава нищета, без да се опита да помогне.

Още по-ужасни спомени излязоха на повърхността и го накараха да потръпне.

Един ден беше видял малко дете, прегазено на улицата от превозно средство.

Собственикът само даде знак на кочияша да продължи, без дори да спре, за да погледне пострадалото дете.

Реджар не можеше да повярва на очите си.

Още в котешката си форма, той бе отишъл до детето, но се оказа прекалено късно. Момчето умря на улицата.

Нито един човек не спря да погледне или да помогне.

Той остана с детето, свит до него няколко минути, докато скъпоценният живот напусна тялото. Струваше му се, че момчето му се усмихва мило точно преди да... Реджар изчезна в малката уличка и се хвърли напред.

Е, той щеше да запомни лицето на собственика на каретата. Беше лице, което никога нямаше да забрави, с жестоки тъмни очи и презрителни устни. Обеща си, че ще открие този мъж и когато го направи, ще го накара да си плати за отвратителното престъпление.

Реджар си припомни няколко други несправедливости, които видя: възрастен мъж беше окачен на бесилката заради кражба на храна, докато хората приветстваха страданието му... На улицата беше прерязано гърлото на богат човек само заради няколко монети... Бездомни деца скитаха безцелно по алеите, просеха и по-лошо... Още и още...

Как би могъл да живее в такъв свят?

Той нямаше притеснение относно способността си да се защитава. Неговият баща го беше обучил добре, специално уверявайки се, че синът му, наполовина фамилиер, знае как да борави с оръжие и как да се бори за собствената си безопасност.

Против желанието на съпругата си, Кру направи сина си авиарански воин. По-късно кръвният му роднина Джайън го беше научил на тайните начини на фамилиерския лов.

Не, той нямаше каквито и да било притеснения относно физическото си оцеляване.

Но духовното? Това място атакуваше фамилиерските му сетива и чувствителността му. Изглежда живота не беше ценен за тези хора, които пропиляваха средствата си толкова небрежно.

За да бъде честен, по време на пътуванията си той беше виждал много планети извън Алианса, които бяха също толкова примитивни, но нито една от тях не беше толкова невежа по отношение на собствената си диващина. Точно обратното. Такива планети имаха склонността да се наслаждават на варварството си. Но не и тази.

Беше любопитно да отбележи как тези цивилизовани хора се превъзнасят. Те презираха всеки, който е извън тяхното просветено общество, тяхната класа.

Реджар вече знаеше какво трябва да направи, за да оцелее. Трябваше да приеме личността на човек с положение и състояние, тъй като този свят никога нямаше да го приеме ако е различен, а алтернативата беше немислима.

Приемането също така щеше да го постави над внимателното изследване на останалите. Това беше наложително в едно общество, чиито суеверия и страхове можеха да се обърнат срещу него.

Той вярваше, че вече е открил точния човек, който ще го въведе в този нов живот. Това беше човекът, който пръв привлече вниманието му, докато Реджар изучаваше мястото, където хората залагаха много на брой монети — популярно занимание за богати мъже — поне така изглеждаше.

Малко по-млад от Реджар, този мъж имаше определено положение в обществото, а безразсъдните му страсти напълно отговаряха на целите на фамилиера. В началото помисли, че името на мъжа е Джордж Гордън Ноел, но по-късно разбра, че се казва лорд

Байрон. Той беше барон, а както разбра Реджар, тази титла беше уважавана в обществото.

След като научи това, Реджар избра новата си самоличност особено грижливо. Тук съществуваше далечна страна, наречена Русия. Не беше леснодостъпна за тези хора, което правеше трудно проследяването на историята му.

Той проучи добре тези хора, подбираше нюансите, които щяха да му позволят да се слее с обществото. Това беше дарбата на неговия вид и друга характерна черта, заради която мистиците от Чарл търсеха фамилиерите.

Освен това новата му самоличност щеше да му осигури лесен достъп до Лайлак, нещо, което той много желаше. Време беше ловът да продължи.

Златистосините му очи се спряха отново върху леглото.

Тя беше станала утеха за него в този странен нов свят. Тази къща беше малко убежище от лудостта навън.

Бе благодарен, че попадна точно на нея, защото тя не беше като останалите жени, които беше срещал до този момент. Лайлак беше истинска и не изглеждаше особено загрижена за социалните аспекти на обществото си, предпочиташе да си стои у дома, седнала в градината само със своята *котка* за компания.

Той с нетърпение очакваше тези часове... Да му чете някоя книга с нежния си глас... Тази Фани Бумей, като че ли беше сред любимите ѝ.

Усмихна се нежно щом си спомни увлечението ѝ по прозата, която на него му беше малко мелодраматична.

От деня, в който бе дошъл в този свят, Реджар пое защитата ѝ в свои ръце и всяка нощ държеше обезпокоителните си мисли в дъното на съзнанието си. Ароматите им се смесваха, а през нощите тя несъзнателно започваше да го приема в съня си все повече и повече.

Харесваше нежното усещане на кожата ѝ през тънката нощница. Но все пак беше по-добре кожа срещу кожа.

Тези мисли му напомниха колко време бе изминало, откакто не се бе наслаждавал на сексуалното удоволствие.

Тъй като това удоволствие никога не беше далеч от ума на един фамилиер, той се чудеше защо не е направил нещо за принудителното

си въздържание. Защото и сред фамилиерите, където сексуалните апетити бяха легендарни, Реджар често изпъкваше.

Истината беше, че Реджар просто обичаше жените.

Всички жени.

Обичаше начина, по който изглеждат, аромата им, мекотата на кожата, нежността на докосването им.

Жените му отвързваха инстинктивно. Той никога не бе жесток. Винаги проявяваше загриженост към удоволствието им. На практика бе неудържим в сексуално отношение и притежаваше умения на ултраенергийни нива. Да не говорим за невероятно необичайната му доминираща чувственост. Жените го обожаваха. И той ги обожаваше. Партньорките му често го уверяваха, че не прави любов като другите мъже.

Дали това беше вярно, не можеше да каже.

Знаеше само, че за него всеки път е повече от проучване на сетивата; той се потапяше с цялото си същество в изживяването. Откриваше се в структурите и вкусовете; цвета на косата, тена на кожата, чертите на лицето, индивидуалните изображения... накратко, в жените.

Наслаждаваше се на всяка от тях еднакво, знаейки без съмнение, че никога няма да му бъде достатъчна само една жена.

За Реджар та'ал Кру, разнообразието не беше само солта на живота, но също така и захарта.

Така че, защо изобщо не бе обезпокоен от въздържанието?

Той се залюля на първаза на прозореца с неосъзнатата гъвкава грация на фамилиер, протягайки босия си крак към леглото.

От къде идваше това неспокойство? Това недоволство?

Отпусна се на колене на килима пред леглото, подпря се на лакти на дюшека и с любопитство се загледа в лицето на Лайлак.

Пълната ѝ уста беше леко разтворена в съня.

За кратко му мина мисълта да потопи езика си между примамливо отворените ѝ устни. Знаеше, че не може да направи това, разбира се, така че за момента се задоволи само да я гледа.

Дълги мигли със златисти връхчета покриваха горско зелените ѝ очи...

Неговото малко късче от Авиара.

Заля го вълна от носталгия. Беше толкова силна, че той не се сдържа и потърка леко устни по клепачите ѝ. Без значение колко време щеше да отнеме на мистика Яниф да го открие, той се утешаваше от това, че винаги щеше да има своето малко късче от Авиара тук, в очите на Лайлак.

Когато усети трепването на миглите ѝ под устата си, той се отдръпна, наблюдавайки пробуждането ѝ.

Тези изразителни зелени очи се отвориха и бавно се фокусираха върху него. Той задържа дъха си, когато тя го погледна за първи път. Искаше този момент да продължи, но знаеше, че не може да го допусне.

Щом очите ѝ се разшириха и започна да се осъзнава, той незабавно ѝ изпрати хипнотизираща мисъл.

Ти сънуваш.

Тя примигна объркано. Устата ѝ се разтвори.

— Аз...

Той изпрати отново мисълта: *Ти сънуваш, Лайлак.*

Мъжът изчака да види дали тя ще приеме хипнозата.

Съществуваха някои хора, които бяха имунизирани срещу хипнотичните му умения. Баща му и брат му Лорджин например, не се поддаваха. Също както и повечето Чарл. Не можеше да се меси в ума на Чарл.

Реджар не успя да потисне усмивката си при спомена, когато за първи път опита това върху собствения си баща, тогава беше още малко момче. Искаше да разбере дали може да „хипнотизира“ баща си, за да го накара да забрави някои от пакостите, които бе извършил. Получи се обратен ефект с предвидими резултати. Баща му се ядоса два пъти по-силно, разгневен от факта, че бе имал дързостта да опита силите си, именно върху него.

Надяваше се Лайлак да е податлива. Не мислеше, че тя ще погледне благосклонно към новината за присъствието му в нейното легло.

Нещо повече, през последните седмици тя често изразяваше гласно крайното си отвращение от мъжете в нейното общество.

Обаче, все още не беше срещнала него.

— Аз... аз мисля, че сънувам — тя повдигна крехката си ръка към челото си.

Добре. Работеше. Беше податлива.

Въпреки че не беше използвал тази техника по същия начин преди, Реджар знаеше, че колкото е по-голям физическия контакт между тях, толкова повече тя ще запомни преживяванията от съня. Веднъж влязъл в контакт, той напълно щеше да изгуби хипнотизиращото си умение над нея.

Но имаше много неща, които можеха да се внушат на човек, който е в пълно съзнание.

Бавна дяволита усмивка премина през красивото му лице. *Тя нямаше да се отврати от този мъж.* Лайлак заговори, прекъсвайки шеговитите му мисли.

— Познавам ли ви, сър?

— О, да — той й намигна небрежно.

— Наистина? — тя изглеждаше объркана. — Мисля, че щях да си спомням ако сме се срещали. Вие сте доста кра... Защо не носите никакви дрехи?

И баща му най-много щеше да се възмути от тази малка пакост. Реджар се усмихна. Какво можеше да направи? Той беше фамилиер.

— Мислиш ли, че се нуждая от тях? — попита я той не особено невинно.

Тя изглежда се замисли за момент.

— Не, все пак това е само сън, но въпреки това е доста неприлично.

Накланяйки се над нея, той прошепна:

— Харесва ми да съм неприличен.

За негово удоволствие, Лайлак му отговори също шепнешком:

— Мисля, че и на мен може да ми хареса.

Докато беше в транс, субектът реагираше непринудено на ситуации, в които обикновено бе склонен да бъде малко по-резервиран. Все пак, истинската същност на човека винаги оставаше.

Да, засмя се той, двамата определено си подхождаха.

Реджар се ухили, разкривайки две закачливи трапчинки.

— Никога не съм се съмнявал в това — той се изправи и повдигна завивката, за да се плъзне под нея.

Очите на Лайлак внезапно станаха огромни.

— Какво има, Лайлак?

— Вие... вие... вие няма... вие...

Реджар нямаше как да знае, че Лайлак не е виждала гол мъж преди. Дори в сънищата си. Зачуди се какво я притесни толкова — докато погледът му не попадна върху пръста, който сочеше право към източника на неудобството ѝ.

Той погледна надолу, после обратно към нея, беше объркан.

— Това?

— Това — потвърди тя.

— Какво?

— Толкова е... толкова е голям!

Въпреки че беше чувал това често, Реджар, като всеки фамилиер, се възгордя от комплимента.

— Щом казваш.

— Огромен, наистина — продължаваше Лайлак, гледайки органа със страхопочитание — едновременно очарована и отвратена.

Реджар започна да се чувства неудобно. Защо тази жена се взираше толкова втренчено? Може да беше надарен, но тя го гледаше сякаш това беше странно по някакъв начин. Толкова ли бяха различни мъжете тук? Толкова по-добре за него, ако наистина бе така.

Щеше да се превърне в много популярен мъж.

— Всъщност, *гигантски*! — продължаваше тя, като потърка учудено устните си с пръсти. — Не мога да повярвам в размера на...

Той започваше да се дразни. В края на краищата това беше неговата мъжественост!

— Достатъчно! — изрева той. — Не е прилично да разглеждаш един мъж толкова внимателно!

— Оо. Извинявай — Лайлак се наведе надолу към завивката.

— Чудесно.

Реджар се настани до нея и я привлече в прегръдките си. Тя подпря дланите си в широките златисти гърди и го погледна сериозно.

— Защо не? — попита тя.

— Какво защо не?

— Защо не е „прилично“ да се разглежда мъжкия... орган?

Ъгълчетата на устата му се извиха.

— Можеш да го разглеждаш колкото искаш, мила Лайлак, само не го обсъждай сякаш той няма чувства.

Изглежда тя не разбра хумора му.

— Можеш да го докоснеш, ако това е желанието ти — поясни той.

Тя не отговори по начина, по който се надяваше. Всъщност, поради някаква причина, Лайлак сякаш се ужаси от перспективата.

— Докосни се сам!

Реджар се взря в нея невярващо. Какво ѝ ставаше на тази жена? Наистина реакциите ѝ бяха много странни.

Като реши да пренебрегне изблика ѝ, ръцете му се придвижиха надолу по гърба ѝ, спирайки, за да уловят закръглените ѝ задни части. Дупето ѝ изпълваше приятно шепите му. Скоро щеше да премахне дрехата, с която бе облечена, така че да може...

— Какво правиш, за бога! Спри веднага!

Реджар замръзна. Възражението на жената беше толкова чуждо за него, че той се взря в нея с отворена уста.

— Не харесваш ли докосването на ръцете ми?

— Със сигурност! Пусни ме! — тя се опита да се измъкне от хватката му. След неуспешния опит, погледна нагоре към него. Силата на погледа ѝ беше леко смекчена от кичур коса, паднал над очите ѝ.

Хмм. Той трябваше да обмисли тази загадка за момент.

Беше космическа истина, че жените са непредвидими. Това бе една от чертите, които ги правеха толкова очарователни за мъжете фамилиери — но тази реакция нямаше никакъв смисъл, тя беше чувствена жена. Освен ако...

— До сега си била с неопитни мъже, нали? Мъже, които не знаят как да ти доставят удоволствие?

— Какво... Какво искаш да кажеш?

Да, вероятно беше това. Това щеше да обясни настоящата ѝ нагласа по отношение на мъжете. Реджар въздъхна драматично. Колко често мъжете фамилиери бяха викани, за да поправят несполучливите опити на други мъже! Белите му зъби проблеснаха, когато се усмихна неочаквано. Това не бе никак приятно занимание, но все някой във вселената трябваше да го направи.

Търпеливо отстрани кичура коса от лицето ѝ и го приглади назад над челото ѝ.

Ще ти покажа какво имам предвид.

Лайлак ахна.

— Как направи това? Казваш думи, без да говориш!

Мога да ти изпращам мислите си.

— Просто удивително! Защо никога не съм осъзнала какво богато въображение имам! Ще ти изпратя нещо!

Ти не можеш.

— Защо не? Това е моят сън, нали? Ще го направя, щом искам. Какво казах току-що?

Не знам. Обясних ти — не можеш да го направиш.

— Не разбирам защо не — тя повдигна упорито брадичката си.

Ако Реджар не беше толкова раздразнен, може би щеше да се разсмее.

— Мога да изпращам мислите си на теб — всъщност мога на всеки — каза той на глас. — Но ти не можеш, защото не си... като мен.

— Разбирам... това е от правилата на Света на сънищата, нали?

— Нещо такова — той се усмихна меко.

Лайлак се прозина.

— Доста съм уморена. Мисля, че трябва да се събуждам сега.

— Не искаш ли да кажеш да заспиваш отново?

— Но аз спя, така че, ако съм уморена, предполагам, че трябва да се събудя — тя изглежда се обърка. — Как е възможно това?

Той трябваше незабавно да отвлече мислите ѝ от този въпрос, тъй като осъзнаването понякога можеше да прекъсне транса на субекта.

Не ти ли обещах да ти покажа това, което ще ти достави удоволствие?

Отвличането на вниманието проработи и тя го дари с изненадан поглед.

— Откъде знаеш какво ще ми достави удоволствие?

Знам. Гледай... Опитните му пръсти веднага започнаха да масажират гърба ѝ, леко разтриваха мускулите.

Когато достигна раменете ѝ, той напълно я обгърна в обятията си, както лежаха на една страна. Широките му длани все още се движеха нежно по гърба ѝ с кръгови движения, като от време на време използваше само ръба на ръцете си, за да увеличи успокояващия масаж.

— Ммм... усещането е приятно — тя затвори очи, наслаждавайки се на прекрасното чувство до себе си да има мъж, който я масажира.

Ръцете му се спуснаха ниско до извивката на кръста ѝ.

— Много е хубаво.

После в основата на гръбнака ѝ.

— О, да, това...

И още по-ниско...

Лайлак рязко отвори очи.

— Не трябва да ме докосваш там.

Реджар я погледна през полуспуснатите си клепачи.

Защо не?

Лайлак се намръщи.

— Защото не се прави така! Дори и в сънищата! — тя се протегна и спря блуждаещата ръка.

Той я дари с открит поглед.

— Тогава, хората тук как правят любов?

Лайлак се изчерви.

— Аз... Що за въпрос! Никога не трябва да питаш това една дама — това не е... не е... — тя използва собствената му дума — *прилично*.

Реджар издиша безсилно. Оказа се по-трудно, отколкото бе мислил първоначално. Ловът щеше да бъде предизвикателство, вече можеше да го усети. Верен на природата си, той се наслади на перспективата за интересно преследване.

Във всеки случай, това беше достатъчно засега.

Не би било особено разумно да изпита границите на нейното транс-състояние. Щеше да продължи играта следващата вечер. Всъщност фамилиерите бяха известни с настойчивостта си.

Заспивай, Лайлак... Той привлече главата ѝ до гърдите си и отпусна брадичката си на върха ѝ.

— Има нещо странно тук — промърмори тя, после незабавно потъна в дълбок сън.

— Да, определено — прошепна Реджар в съгласие.

Той потърка устни в чисто ухаещата ѝ коса.

На следващата сутрин Лайлак се събуди със смътния спомен за някакъв прекрасен сън. Протегна се гъвкаво под завивката, преди да посегне към таблата със закуска. Нещо близна глезена ѝ.

— Ей! — Лайлак се намръщи към голямото тяло, криещо се под завивката. — Реджар, излизай от там!

Той се премести вяло към края на завивката. Двете големи лапи и носа се подадоха изпод одеялото.

— Изглеждаш уморен тази сутрин. Ела да пийнеш от това, миналата вечер не се виждаше никъде. Предполагам, че си скитал навън през цялата нощ — опашката се размаха под одеялото. — Засрами се. Заслужаваш си го, не очаквай съчувствие от мен.

Лапите и носа изчезнаха отново под завивката.

— Не се цупи. Много добре знаеш, че си виновен. Мога само да си представям какво си правил цяла нощ.

Лайлак усети игривата лапа, която закачи дантеления край на подгъва на нощницата ѝ.

Тя се усмихна.

— О, добре, простено ти е. Предполагам, че момчетата са си момчета, дори и ако са котки.

Котаракът започна да мърка.

— Излез и ще ти дам малко от моята сметана.

Сега имаше примамка. Реджар се стрелна изпод одеялото.

Лайлак изля малко течност в чинийката. Оо, *тази* сметана. Реджар въздъхна.

Без ентузиазъм, той започна да разплисква гъстата течност, като си мислеше, че вероятно ще измине известно време преди да успее да се промъкне в помещението, където се приготвяше храната. Количеството, което поемаше не беше достатъчно да го нахрани. А и някои храни изобщо не бяха по вкуса му. Веднъж готвачката му подхвърли глава от някакъв вид водно създание, сияеща насрееща му, сякаш трябваше да бъде благодарен за отвратителното нещо! Обикновено си набавяше храна в средата на нощта, когато всички от домакинството спяха.

Сметаната отново покри цялото му лице. Наистина не го биваше в това.

— Погледни се само — Лайлак поклати глава. — Ти наистина си мръсно коте, Реджар.

Той приближи муцуната си, за да може да избърше мустаците му.

— Ето — Лайлак се облегна назад на възглавницата и отпи от чая си. — Сега трябва да измисля някакъв начин да избегна

отегчителното соаре този петък. Леля Уъмпълс изглежда толкова непреклонна. Вероятно бих могла да кажа... не, няма да се получи. Ами ако... — гласът ѝ заглъхна, докато през ума ѝ минаваха възможни извинения, но нито едно от тях не беше обещаващо. Тя прекара остатъка от сутринта в опити да измисли нещо, което леля ѝ щеше да приеме.

По-късно през деня, опита върху леля си някои от извиненията, които ѝ се сториха обещаващи. Но надеждите ѝ бяха попарени, щом лейди Уъмпълс я прониза с известния си безчувствен поглед, който пропътува надолу по дългия ѝ нос и набра скорост, преди да се спре върху нещастната си жертва. *Племенницата ѝ.*

Когато отиде да си легне вечерта, Лайлак знаеше, че дори мълния няма да ѝ попречи да присъства на ужасното соаре.

— О, това отново си ти!

Лайлак отвори очите си в другия сън.

Същият красив мъж, който беше видяла предишната нощ в съня си, се бе върнал. Само че този път лежеше върху завивката по корем.

И пак беше много необлечен.

— Ммм... — той потри брадичката си напред-назад по горната част на бедрото ѝ, докато се взираше палаво в нея.

— Не знам защо те сънувам отново.

Не знаеш?

Реджар облегна глава върху сгънатите си ръце, показалецът му лениво очерта контурите на границата между нощницата и чаршафа.

Раздразнена, Лайлак отблъсна ръката му.

— Не, и искам да престанеш да ме докосваш толкова неприлично.

— Ах, предпочиташ по-изтънчен подход — очите му блестяха подигравателно. — Сега се питам как бих могъл да бъда по-изтънчен? — той потърка брадичката си, като че ли наистина размишляваше.

Лайлак присви очи.

— Мисля, че си играеш с мен по някакъв начин.

— По всеки начин — на бузата му се появи трапчинка.

Той бавно се завъртя по гръб и сложи ръце под главата си, преди да погледне лениво към нея. В очите му танцуваха весели искрици.

Поради някаква причина, на Лайлак абсурдно ѝ заприлича на котката, махаща с опашката си.

Тя строго поклати пръст към него.

— Трябва да бъдеш мил или няма да те допусна в сънищата си повече.

— Много добре — той се обърна на една страна. Подпря глава на ръката си и протегна другата към нея.

— Какво правиш? — изсъска тя.

— Това, което ме помоли — аз съм мил човек.

— Не изглеждаш мил, приличаш на доста палаво същество.

Той поднесе малката ѝ ръка пред лицето си.

— Наистина. Как изглеждам палав?

— Очите ти блестят по определен начин и имаш тези извити линии около устата, всъщност трапчинки, които се задълбочават и... Престани! — като я ближеше бавно езикът му се придвижи по средата на ръката ѝ, до върха на средния ѝ пръст.

— Не ти ли харесва? — каза той около пръста ѝ, всмукан нежно в топлата му уста. Плътните му мастилени черни мигли се повдигнаха, за да я погледне в очите. Лайлак се изчерви до корените на косите си.

— Не... не съм казала това.

— Тогава защо трябва да спирам? — сега белите му зъби държаха пръста ѝ, а негодникът се смееше.

Преди Лайлак да успее да измисли подходящ отговор, той отново близна вътрешната част на ръката ѝ, използвайки копринения си език, за да проучи интригуващото място между пръстите ѝ там, където се съединяваха към дланта.

Дъхът ѝ секна и тя усети странен възел да стяга гърлото ѝ.

— Не искаш да спра, нали? — ниският му плътен глас звучеше почти приглушено, докато продължаваше да дарява пръстите ѝ с най-неприличното внимание.

Кой би предположил, че пръстите могат да бъдат така... така вдъхновяващи?

— Не мисля... — Лайлак прочисти гърлото си — би било... искам да кажа, че можеш да продължиш още съвсем малко, тъй като това е сън.

Реджар се засмя дълбоко и гърлено. Опитните му устни се преместиха към китката ѝ. Леко одраска мястото, където се усещаше

пулса ѝ, преди да дръпне със зъби ръкава на дрехата ѝ.

Лайлак пое дълбоко дъх, когато влажният език се плъзна през гънката на вътрешната страна на лакътя ѝ.

— Знаеш ли, не знам как съм те измислила, но смятам, че си изключително красив — прошепна тя в мрака.

Тъглчетата на устните му се присвиха. По правило фамилиерите никога не обръщаха много внимание на такива комплименти. Поради някаква причина, жените винаги ги намираха такива. Развеселен, той спря, за да я погледне, лежаща под него.

— Наистина?

— О, да! Въпреки че не мога да те видя толкова ясно, колкото бих искала. Какъв цвят са очите ти?

Реджар започна да се гушка в яката на дрехата ѝ.

— Синьо... — устата му се плъзна като гореща коприна по ключицата ѝ. — ... и златно.

Лайлак се опита да не простене високо от усещането на чувствената мъжка уста, докосваща я с такъв опустошителен ефект.

— Последно? — попита тя задъхано.

— Какво? — горещият му дъх погали кожата ѝ, когато той продължи чувствената си атака.

— Синьо или златно?

Реджар спря.

Не беше лесно да го направи, кожата ѝ имаше вкус като на най-сладката сметана за гладните му устни. Обаче беше опасна територия. Ако ѝ кажеше истината можеше да разбуди съзнанието ѝ за... нещо погрешно в двуцветните му очи или, по-вероятно, да направи връзка с новата си котка.

Не, той не можеше да поеме риска.

Потисна сетивата си, с което дишането му и температурата на тялото се нормализираха. Процесът го направи леко раздразнителен.

Чувствената му натура се нуждаеше от освобождаване, а той беше останал твърде дълго без него. Възнамеряваше да поправи това възможно най-скоро. Дългото преследване щеше да остане настрана за момент, заменено от бързото завоевание.

Утре вечер нищо не подозиращият му „покровител“ в обществото щеше да дава частно събиране на свои подбрани приятели в провинциалната си къща. Реджар планираше да бъде там.

Достъпът в това общество щеше да му послужи с тройна цел: да създаде нова самоличност за себе си; да се срещне съвсем скоро лице в лице с Лайлак и на следващия ден да открие някоя жена, която да облекчи сегашното му състояние.

Реджар призна, че е твърде оптимистично да се надява, че тя ще има горско зелени очи.

Погледна с копнеж в тези авиарански очи и заповяда: *Заспивай.*

ТРЕТА ГЛАВА

Той направи точно това, което си беше помислила Лайлак, че е направил при първата им среща — скри се под седалката в една от каретите, пътуващи към провинциалната къща на Байрон.

Когато пътниците, двама млади лордове, вече в нетрезво състояние, се отдалечиха залитайки от каретата, Реджар не бе много далеч от тях. Тъмната козина му помагаше да се скрие в мрака на нощта и го улесняваше да си намери свой собствен вход през отворените стъклени врати, които го отведоха право в един пуст кабинет.

От там той бързо притича по задното стълбище към спалните помещения и лесно локализира господарската спалня с вродените си способности за проследяване.

След като влезе, затвори вратата и се отправи целенасочено към гардероба в ъгъла.

Огледалните врати, които преди миг отразяваха красива котка с дълга черна козина със синьо и златно око, сега отразяваха красив дългокос мъж със съвсем същите очи.

Реджар отвори гардероба, разбута съдържанието и затърси нещо, с което временно да покрие голотата си, докато открие домакина.

Не за първи път констатира, че един от недостатъците на преобразяването бе, че дрехите ти не се променят заедно с теб. Обикновено това не представляваше твърде голям проблем, тъй като той обичайно се връщаше на същото място, за да се преобрази обратно. Но когато инстинктивно се трансформира в Тунелите, напълно бе изгубил дрехите си в турбулентната космическа буря.

Тъй като Байрон беше много по-дребен човек от него, изборът му беше ограничен до червена копринена роба. Той издърпа дрехата от гардероба, облече я и я завърза около слабия си кръст с колана. След това отиде да потърси своя „покривител“.

Всяка една жена в помещението и няколко контета се обърнаха и се втренчиха развълнувано в зашеметяващия мъж, който стоеше безсрамно на прага, облечен само с червена копринена роба.

Високото му мощно тяло изпълваше рамката на вратата, но определено се забелязваше гъвкавата чувственоост на движенията му, докато оглеждаше помещението, и вероятно търсеше някого. Копринената роба се плъзгаше меко по очевидно голото, мускулесто тяло отдолу, по толкова предизвикателен начин, че накара някои от дамите да прималаят.

Имаше пленителното излъчване на индивидуалност около него и тя създаваше впечатлението, че е човек, който или ще ръководи, или ще се движи сам. Никога нямаше да следва. Величественият му вид говореше на всички, че е човек, който ще прави само това, което желае. Присъствието му в салона, облечен по този начин, показваше, че не е ни най-малко заинтересован за това, което си мислят останалите за него.

Противно на модата, той носеше лъскавата си черна коса дълга. Копринената маса достигаше средата на гърба му с гъстата блестяща структура на най-хубавия руски самур. Всъщност, косата му изглеждаше по-мека от самур и в стаята нямаше жена, която веднага да не почувства желание да я усети под ръката си.

Обратно на великолепната копринена грива, гладката му кожа преливаше от светлокафяво в златисто. Тъй като робата се отваряше от време на време, докато той се движеше, и разкриваше част от гладко мускулесто бедро, очевидно това беше истинския цвят на цялата му кожа. Прекрасна кожа като тази приканваше да я докоснеш.

Но лицето беше това, което плени дори и най-изтънчените ценители в помещението.

Това лице беше толкова изразително, чувствено и мъжествено красиво, че много от жените ахнаха на глас.

Той спираше дъха.

Маделин Финсли, която наблюдаваше новодошлия със смесица от благоговение и недоверие, стоеше до единствената си реална конкуренция в стаята. Лейди Харкорт.

— Скъпа, той наистина ли е там или мислиш, че Байрон е сложил някоя от неговите интересни изненади във виното?

Лейди Харкорт примигна към образа на съвършения мъжки екземпляр в червена коприна.

— Питам се съвсем същото.

Двете жени стояха една до друга и си мислеха за невероятната изненада, която бе предизвикал мъжа с появяването си.

— Е, какво мислиш? — прошепна Маделин към лейди Харкорт. — Възможно ли е да е толкова добър, колкото показва обвивката?

Тридесет и пет годишна, Леона Харкорт беше известна в цялото общество като най-талантливата любовница в будоарите. Тя бе вдовица и аферите ѝ бяха легендарни. Но когато решише да се държи благосклонно, бе позната и като най-изтънчената. Мъжете си съперничеха за ласките ѝ, жените търсеха съветите ѝ. Говореше се, че тя може акуратно да оцени мъжкото умение в изкуството на любовта само с един поглед, и обратно — да съсипе мъжествеността му само с една дума.

Леона проучи внимателно мъжа, забеляза плавния гъвкав начин, по който се движи, и еротичната чувственост, която го заобикаляше. Имаше само едно нещо, за което може да си помисли жена, когато погледне към мъж като този, размишляваше тя. *Секс*.

Този мъж бе олицетворение на сексуалността, тя струеше от него и вероятно вкуса ѝ бе същият, като неговия.

— Мисля, че в този случай, скъпа Маделин, обвивката е оръдовърът — заключвайки тренирания си поглед върху него, тя остави съперницата си смаяно мълчалива и се отправи към него.

Тъй като очевидно не откри човека, когото търсеше, поразително красивото създание бе на път да напусне стаята, когато тя го улови.

— Небрежно облечени, нали?

Беше в природата му, затова Реджар се обърна, да отговори на женския глас.

Тя се изненада от цвета на очите му. Поръбени с гъсти, черни мигли, едното беше блестящо ледено светлосиньо, а другото топло огнено златно. Бяха зашеметяващо красиви. Очи, които привличаха и изкушаваха. Такива очи обещаваха порочна страст.

Леона Харкорт не се съмняваше, че от следващата седмица всяка жена в обществото ще говори за тези очи.

Той се поклонил подигравателно.

— Поставете ме в неловко положение, мадам — гласът му беше нисък, мелодичен, плътен.

Невероятно еротичен глас, помисли тя, беше почти като мъркане...

Той притежаваше лек, неясен акцент или може би беше от ритъма на говора му, който бе малко различен. Каквото и да бе, то само допринасяше към поразителния му чар.

Леона повдигна едната си вежда след закачливия му отговор.

— Неловко положение? — тя огледа тялото му с одобрителен поглед. — Невъзможно, сигурна съм — очите му веднага блеснаха с осъзната чувственост.

Колко вълнуващо! Мъж, който знае точно как да играе играта. Той потвърждаваше мнението ѝ, че я чака да направи следващата стъпка. Тя беше повече от щастлива да му послужи.

— Често ли влизате в салоните облечен по този начин? — тя махна с ръка към него.

Привидно жестът сочеше робата, с която бе облечен и само той усети лекото докосване на върховете на пръстите ѝ по предната част на тялото си.

Сладострастната му уста се изви леко в лявото ъгълче.

— Аз съм човек с обикновени вкусове.

Изражението му показваше, че е всичко друго, но не и това.

Отговорът на лейди Харкорт беше искрен и обигран:

— Или човек, който обикновено вкухва всичко, което животът му предлага?

При тази нейна провокация, очите му бавно се плъзнаха надолу по тялото ѝ, разкривайки повече от гъстите си черни мигли. Когато вдигна поглед, за да срещне нейния, очите му блестяха предизвикателно.

Той не се нуждаеше от словесен отговор.

Леона Харкорт не беше начинаеща в изкуството на съблазняването, но блестящият му вещ поглед я накара да се почувства като неопитна провинциална девойка. Изведнъж отчаяно пожела да го има. *Кой беше той?*

Определено беше ред на представянето.

— Графиня Харкорт — каза тя властно, като използва титлата си по леко обиден начин.

Той погледна в студените развълнувани очи и разбра каква точно е тази жена. В ума на един фамилиер никога не би минала мисълта да съди някой, който прекалява с удоволствията. Реджар го разбираше.

Отдръпна се от нея поради друга причина.

Тя беше жена, която се възползваше от властта в удоволствията. Не се наслаждаваше на удоволствието, а на нещо друго — нещо нездраво...

Всичките му сетива реагираха негативно на това и той мислено се дистанцира, за да се предпази от нея, ако не физически, поне душевно. Така че отговорът на представянето ѝ беше доста рязък.

— Княз Николай Азов — той не се почувства непочтено да използва тази специална титла. Като се имаше предвид положението му в неговото собствено общество, вероятно имаше право на това.

Тя изглеждаше изненадана за момент, после елегантно направи реверанс.

— Ваше Височество.

— Бихте ли ме извинили, изглежда облеклото ми е неуместно.

Този мъж сякаш обсъждаше времето, толкова равен беше гласът му. Той се обърна и се изкачи нагоре по стълбите, без да поглежда назад.

Неуместно облекло, наистина.

Думите му оставиха изгаряща картина в съзнанието на Леона Харкорт. Представата за златисти мускулести бедра и твърди заоблени задни части. Представата на силното му тяло и тази дива чувствена езическа коса. Представата за еротичното му красиво лице, изкривено от страст, докато я вземаше отново и отново...

Тя трябваше да го има.

А междувременно щеше да разпространи сочната малка клюка! Също както нея, никой нямаше да се усъмни и за миг за това как е изгубил дрехите си хубавият княз. Човек само трябваше да го погледне, за да разбере.

От този момент нататък мястото и репутацията му в обществото бяха определени.

Реджар откри лорд Байрон в коридора на горния етаж. Мъжът се олюляваше леко, явно бе прекалил с удоволствията. Реджар се зарадва,

защото вероятно това щеше да го направи по-податлив на внушение.

— Господи, човече, какво се е случило с теб? — Байрон се взря в него в смътно осветения коридор. — Познавам ли ви, господине?

Да. Срегнахме се отново късно миналата вечер. Отидохме да се веселим заедно. Реджар изчака, за да види дали ще приеме думите му.

— Чакай, сега се сетих... отидохме да гоним момичета.

— Да, прекарахме доста време с онези три жени, които ти нае за нощта. — *Аз съм Николай Азов, руски благородник.*

— Направихме го, нали, Ваше Височество?

— Ти си много изобретателен, за аристократ.

— *Ние сме добри приятели. Често ме наричаш Николай.*

Байрон примигна към него.

— В случай, че не съм го казал миналата нощ, хубаво е, че те виждам отново, Николай. Мисля... робата, с която си облечен, ми изглежда доста позната.

— Би трябвало, защото е твоя.

— А, да! Купих си я миналата година по време на пътуването си към Континента. В китайски стил е. Но къде са твоите дрехи, Николай?

Реджар се ухили.

— Не мога да ги намеря, Байрон.

Лорд Байрон потърка брадичката си, докато се олюляваше по коридора.

— Смешно положение, със сигурност. Ще кажа на камериера си да изпрати мой шивач при теб веднага. В крайна сметка не можем да те оставим да скиташ наоколо без дрехи — Байрон се ухили към него по странен начин. — А след това отново...

Реджар пребледня. Оказа се, че е подценил този мъж поне в едно отношение.

Той започна да отстъпва назад по коридора.

— Чудесно. Ще го чакам в този апартамент — Реджар отвори първата врата, която му се изпречи, влезе вътре и я затръшна.

Реджар гледаше мрачно през стъклото.

Дългите му крака сега бяха обвити в тесни черни панталони, които обгръщаха плътно бедрата му, а пред него стояха изправени хесенски ботуши.

Рейнско вино, спомни си той, *напитката се наричаше рейнско вино*. Той облегна глава назад и затвори очи. Всичко тук беше толкова странно.

Но сега беше негов дом, така че трябваше да свикне.

Въпреки това той въздъхна. Поне беше спечелил битката с този чудат дребен мъж, който наричаше себе си шивач. Нямаше да носи тази нелепа твърда яка, известна като вратовръзка, върху ризата си! Фамилиерите не търпяха стегнати неща около врата си.

Освен ако не бяха женски ръце. Или крака. Това беше друго.

Още по-странно, всичко, което чу онзи мъж, беше името му и вече се препъваше в собствените си крака, за да попълни гардероба на Реджар. Не беше дал на човека никакво заплащане за услугите му. Изглежда само името му беше достатъчно задоволително — поне временно.

Щом осъзна силата, която притежаваше новото му име, той реши, че би могъл да го използва в свой интерес. Изглежда тази титла „княз“ беше магическа.

Той се намести в стола.

Безпокойството се бе завърнало. Потъна по-назад на мястото си, скръсти крака в глезените и опита да си намери удобна позиция. Безрезултатно.

— Защо си мрачен, Николай?

Байрон бе застанал срещу него. Върху масата между тях имаше няколко бутилки алкохол. И няколко празни. Беше много късно през нощта.

От първата му вечер тук, Байрон не беше направил никакви смущаващи забележки към него и Реджар, преодолял шока от двойствените наклонности на човека, реши да остави епизода настрана. Той нямаше право да го съди, въпреки че такива наклонности бяха напълно чужди на фамилиерите. Но може би това поведение бе обичайно тук. Някои от младите мъже, които беше срещнал, изглеждаха по-особени с техните гримирани лица и натруфени дрехи.

Усмивка изкриви устните му, когато си помисли какво биха направили авиаранските воители с това. Щеше да бъде извънредно забавно.

Във всеки случай, той откри, че искрено харесва младия лорд.

— Имам нужда от жена — заяви Реджар с цялата прямота, присъща на мъжете, след като са поглъщали алкохол в продължение на няколко дни без прекъсване.

— Ах, никоя ли не е по вкуса ти?

Това беше точно така. Реджар не можеше да разбере защо през последните две нощи не потърси компанията на някоя от жените, които присъстваха. Особено в сегашното си превъзбудено състояние.

Всичките жени изглеждаха съвсем достъпни за него. Наистина. Лейди Харкорт го преследваше непрестанно — дори веднъж отиде непоканена в стаята му, докато той се приготвяше за баня. Тогава той решително ѝ бе посочил вратата.

Защо продължаваше да ги отхвърля, бе мистерия за него.

О, той се *опитваше*.

Една от жените беше много съблазнителна, но косата ѝ изглеждаше някак си с погрешен нюанс. Друга беше примамливо чувствена, но формата на устата ѝ го оставяше равнодушен. И това се случваше отново и отново. Точно когато си помислеше, че е направил добър избор, нещо го отблъскваше.

Това беше най-разочароващото.

— Не. Никоя не ми допада — отговори той откровено. Две горскозелени очи преминаха като светкавица през притъпеното му съзнание. Той прогони образа незабавно.

— Жалко — Байрон отпи голяма глътка от питието си. — Не приличаш на човек, който обича да губи много време между удоволствията си.

— Не съм — Реджар изпразни бутилката в чашата си, след това отвори друга. Пиенето не облекчаваше безпокойството му, но това като че ли не го интересуваше толкова много вече.

Той не прекаляваше с алкохола често. Семействата изобщо не обичаха сетивата им да бъдат притъпени. Чудеше се защо сега приветстваше това състояние.

— Не мисля така. — Байрон щракна с пръсти. — Ти ми даде идея! — Начинът му на действие, сигурно бе много привлекателен за

жените, защото едва ли му се бе налагало да съблазни някоя. — Вярвам, че ще пиша за най-интересния човек. Ще използвам за основа двама ни. Да видим... ще го нарека Дон... Дон... е, ще ми хрумне.

Стаята остана приятно тиха за няколко минути, а двамата мъже продължаваха да пият.

Байрон внезапно попита в пиянски унес:

— Николай, някога правил ли си го на гондола? Аз да.

Реджар завъртя замъглените си очи към него.

— Какво е гондола? — той не се нуждаеше от обяснение за другия термин.

Байрон махна с чаша във въздуха.

— Това е италианска... дълга тясна лодка.

Реджар преразглежда в съзнанието си многобройните си минали сексуални завоевания. Поне тези, които можеше да си спомни в момента.

— Да — каза той, размишлявайки на глас. — Лодка, ветроход, кораб, сал, гребна лодка, а на товарен — два пъти.

Байрон изглеждаше изненадан.

— А аз си мислех, че съм единственият, който го е правил — той погледна Реджар предизвикателно с крайчеца на окото си. — А на маса?

Устата на Реджар се присви, когато се включи в играта му, за това, кой какво е правил. Фамилиерите обичаха игри.

— На стол, веднъж върху стола на съветника — когато баща ми не беше там — на перваз, на рафт, на пейка и... на маса.

Байрон въздъхна. Князът беше предизвикателство.

— А под маса? — Байрон помисли, че го е хванал.

Реджар преплете ръце зад главата си в израз на отегчение.

— Разбира се.

Очите на Байрон се разшириха.

— А опрян на стена?

Реджар махна с ръка и дори не благоволи да отговори.

— Хмм — Байрон потупа с пръсти чашата си, в опит да си спомни някое още по-необичайно място, на което се бе отдал на страстната си природа.

— На стълбите?

Очите на Реджар се разшириха.

— Стълбите?

— Да, стълбите — Байрон му хвърли една комично злобна усмивка, мислейки, че е хванал княза този път.

Реджар бавно се ухили в отговор.

— За кое точно стъпало питаш?

Усмивката на Байрон угасна.

— Не може да си сериозен.

Реджар повдигна едната си черна вежда, но не каза нищо.

— По дяволите! — Байрон се плесна по коляното. И двамата започнаха да се смеят.

— Ще приемеш ли поканата на Скроуп да останеш в градската му къща?

Скроуп Дейвис беше един от близките приятели на Байрон. Привлекателният мъж беше предложил любезно на „княза“ да използва неговия дом, когато разбра, че Реджар си търси квартира. Естествено, това с жилището беше само прикритие за новата му самоличност. Той все още смяташе да остане при Лайлак. Особено през нощите.

— Не мисля. Този хотел „Кларандън“, за който ми каза, задоволява по-добре целите ми.

Беше жизненоважно да е свободен. Да идва и да си отива, когато поиска. Във формата, в която желае.

— Може би е мъдро решение. Скроуп има малък проблем с масите. Ако те помоли да му послужиш с малко опиат, не се безпокой — той е човек на честта.

— Разбирам — *Аях, какво е това опиат?* Страшни възможности от всякакъв вид преминаха през ума на фамилиера. От това, което беше видял до сега в този свят, можеше да означава всичко. Абсолютно всичко.

След известно време Байрон като че ли започна да изпада във все по-мрачно настроение.

— Прости ми, че го казвам, Николай, но ти си зашеметяващ мъж; най-изтънченият, който някога съм срещал. Ти си интелигентен, остроумен, и както би казал Бръмъл, „безупречно поддържан“. Контетата, ще те боготворят. Обзалагам се, че ще ти простят за липсата на вратовръзка. До следващата седмица ще бъдеш знаменитост в обществото.

Байрон се взря мрачно в чашата си, сякаш предсказваше бъдещето.

— Чуй ме добре — те ще те издигнат на пиедестал и ще прославят името ти — след това ще те одерат жив.

Реджар го погледна любопитно:

— Защо ще направят това? — попита тихо.

— Защото, скъпи мой, прекрасен Николай, това е представата им за хубаво забавление — Байрон остави чашата да се изплъзне от пръстите му и да падне на пода, докато през чертите му премина замислено изражение. Реджар за кратко се запита дали не е съзрял видение за собственото си бъдеще.

От площадката на горния етаж, Маделин Финсли повика Байрон да си ляга. Лордът се изправи, олюлявайки се от изпитото количество алкохол. Той размаха ръка във въздуха и заяви:

— Почитаемите маси ме очакват!

Реджар се усмихна слабо.

Покланяйки се малко нестабилно, Байрон излезе от стаята, провиквайки се към Реджар:

— Лека нощ, мили княже.

Макар че остроумието на Байрон, в този случай беше напълно ненужно по отношение на Реджар, той осъзна, че този човек има душа на артист, чийто крайности бяха родени от по-дълбок вид жажда.

Странен свят, това е. Общество, което насърчаваше такива таланти у един човек, в крайна сметка щеше да го унищожи. Подобно на Линарк, известен звезден облак на Зинт, Байрон щеше да гори ярко, но не за дълго. Въпреки това, както този облак, Реджар знаеше, че след като изчезне тази „звезда“, неговата същност щеше пак да сияе.

Не за първи път Реджар щеше да съжали, че не може да чете на езика на тези хора. Искаше да се запознае с работата на такъв човек.

— Къде, за Бога, беше през последните три дни?

Лайлак застана разярена в средата на спалнята си с ръце на кръста. Реджар никога не се бе чувствал толкова доволен.

— Знаеш ли колко се разтревожих? — тя разклати пръст към него. — Помислих си, че нещо ужасно ти се е случило — да не си посмял да направиш отново нещо подобно! Лошо коте!

Вместо да се засрами, както би трябвало, котаракът започна да мърка.

— Е, добре, извинен си — ела тук.

Реджар пристъпи към нея. Беше шокиран, когато тя неочаквано се отпусна на килима, обви ръце около него и го притисна плътно към себе си.

— Бях толкова разтревожена за теб, Реджар. Помислих, че никога няма да се върнеш у дома — тя подсмръкна, зарови лице в гъстата му козина и го накара да се чувства малко виновен за това, че я е разстроил така. Дори не си бе помислил, че ще я разтревожи. Реджар беше изтощен до мозъка на костите си от прекаляването с богати храни и питиета през уикенда. Бе така уморен от необходимостта да бъде постоянно нащрек в този чужд свят. Също така бе изтощен и от безсънните нощи, които прекарваше без успокояващото ѝ присъствие до него.

Тази нощ той спа непробудно с Лайлак, притисната към него. Събуди се малко преди нея на следващата сутрин.

Странното му безпокойство, като че ли бе намаляло.

През следващите няколко дни Реджар предпочете да не буди Лайлак през нощта. Също така не се опита да потърси друга женска компания, когато се забавляваше със своите нови „приятели“ вечер.

Въпреки състоянието си, той реши да изчака до соарето в петък. Там щеше да срещне Лайлак лице в лице, като мъж с жена.

И през въпросната нощ, той възнамеряваше да ѝ позволи да облекчи ненаситния му глад.

Резките развълнувани движения на ветрилото на леля Уъмпълс показваха силното ѝ недоволство.

— О, небеса! Ето я тази плиткоумна досадница Елеонора Вандершмир. Твърде късно е да ѝ избягам сега — тя ме забеляза.

Лайлак се опита да потисне смеха си, предизвикан от раздразнението на леля ѝ, когато едрата надменна жена се отправи към тях. Ако тя не бе настояла да присъстват на това досадно събитие, нямаше да ѝ се налага да понася лейди Вандершмир. Двете можеха да прекарат една приятна и спокойна вечер у дома, където трябваше да бъдат!

Единственият светъл лъч на вечерта беше, когато научи, че онзи глупак Крийтън е поразен от тежка хрема и няма да присъства. Контето вероятно се задушаваше от собствената си глупост. Тя се засмя на себе си.

— Ох, непрестанните дрънканици на тази жена ще ме подлудят! — каза на Лайлак зад ветрилото си, преди да сложи изкуствена усмивка за най-любопитната жена в обществото. Лейди Вандершмир разпространяваше клюки, сякаш беше божествено призована за тази мисия.

— Агата! — дамата махна с червената си кърпичка към лейди Уъмпълс. Кърпичката беше напоена с тоалетна вода с аромат на жасмин. А Лайлак знаеше, че леля ѝ ненавижда този аромат.

— Елеонора — лелята стисна зъби, опитвайки се да не вдишва дълбоко сладникавия мирис. — Радвам се да те видя отново.

Двете жени се прегърнаха и целунаха въздуха близо до бузите си. След това лейди Вандершмир отправи проникателния си поглед към Лайлак и проучи подробно роклята и прическата ѝ, преди да каже:

— Тук е и нашата малка Лайлак.

— Добър вечер, лейди Вандершмир.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер, скъпа моя. Виж ти, никой никога не би заподозрял, че си надхвърлила двадесет години.

Лайлак въздъхна при наглия намек на жената за това, че не е омъжена, но лелята не бе склонна да се държи толкова пасивно.

— Да, графът на Рокстън също мислеше така, когато ѝ направи комплимент по-рано, нали Лайлак? Толкова изискан джентълмен. Познаваш графа, нали, Елеонора? — лелята умело постави противницата си на място.

Две цветни петна се появиха на страните на лейди Вандершмир, въпреки петте пласта руж, които покриваха лицето ѝ. За да избегне отговора на въпроса, лейди Вандершмир хвана ръката на леля Уъмпълс и се наведе към нея, сякаш беше най-скъпата ѝ приятелка. Приятелка, с която щеше да сподели нещо жизненоважно.

Дразнещият ѝ глас се повиши значително.

— Чухте ли последните слухове? — нетърпелива да сподели клюката, тя дори не изчака отговор. — Тук присъства един княз от Русия.

Лейди Уъмпълс не реагира по никакъв начин на новината, което означаваше, че не иска да чуе остатъка от историята. Лейди Вандершмир винаги беше в рая на клюките. Тя задъхано бърбореше, триумфирайки:

— Агата, просто трябва да ти кажа. От Татърсол до Воксхол — всеки говори за него! Дори има статия за него в „Морнинг поуст“. Там се намеква, че някакъв руски княз със зашеметяваща външност е влязъл в салона... — тя се наслади на развръзката — без дрехи! И според думите на очевидци, дори за миг не се притеснил от външния си вид. Можеш ли да повярваш? Но какво може да очаква човек? Очевидно той е добър приятел на лорд Байрон.

Лелята настръхна при споменаването на името на лорд Байрон. Тя не насърчаваше разпуснатостта на младите.

— И защо тази история трябва да ме интересува? — попита тя надменно.

— Защото, скъпа моя Агата, се говори, че той е невероятно привлекателен, богат като Крез, изключително остроумен и дързък. Бръмъл вече го обожаваше! А на лейди Харкорт, тази развратница, ѝ текат лигите за него. Според слухове — лейди Вандершмир погледна Лайлак многозначително, — той не е женен.

Веждите на лелята се вдигнаха замислено.

После се усмихна бавно на лейди Вандершмир и протегна ръка към досадната жена.

— Ела, Елеонора, нека да си вземем нещо освежително, а ти ще можеш да ми разкажеш повече за този очарователен княз.

Лайлак скръсти ръце пред гърдите си и въздъхна тежко. Отегчително! Още един глупак, който да ѝ досажда. Щеше ли някога да свърши това? Руски княз. Тя потупа с крак гневно по паркета. Какво животното щяха да запратят към нея следващия път?

Погълната от раздразнението си, Лайлак не обърна ни най-малко внимание на внезапно нарасналото бръмчене на гласове, когато в балната зала влезе висок, елегантно облечен и зашеметяващо красив мъж. Думите „княз“ и „Русия“ се понесоха из помещението като топките за крокет на Прини.

Всички погледи се обърнаха да видят смайващия мъж, който вървеше умишлено бавно. Гъвкавата му горда походка караше женските сърца да прескачат при всяка негова крачка.

Настана тягостна тишина.

Това, че мъжът е на дневен ред бе очевидно. Той се беше насочил към някого, но към кого ли? Всички в залата замълчаха, затаили дъх в очакване на отговора. Кой беше привлякъл вниманието на княза?

Фамилиерът се спря точно зад Лайлак Дивър и прочисти гърлото си доста шумно.

Всички в залата засушукаха, когато изборът му стана ясен. Князът очевидно беше заинтригуван от интелигентната мис Дивър.

Това беше пикантна клюка, наистина! Той наблюдаваше дребната млада жена, сякаш нищо на света не можеше да отвлече вниманието му от нея. На следващата сутрин щеше да бъде отбелязано, че страстта на княза е почти... хищническа.

Неколцина от мъжете, които само до преди миг бяха пренебрегвали младата госпожица, започнаха да разглеждат Лайлак с любопитство.

Само с един жест, Реджар я бе хвърлил в устата на обществото.

Блестящите му очи обхванаха всяка подробност от нея. От изцяло бялата ѝ и семпла рокля с висока талия и къси ръкави до високия кок, в който бе прибрана дългата ѝ коса. Няколко непокорни къдрици обграждаха малкото упорито лице.

Реджар не успя да спре усмивката, която бавно премина през лицето му, щом си спомни как храбрата Ейми я беше гонила през спалнята по-рано, размахвайки нещо, наречено маша, а Лайлак не спря да се оплаква през цялото време. Бе наистина много забавно.

Той я забеляза в мига, в който пристъпи в балната зала.

В действителност, не виждаше никой друг.

Прочисти гърлото си отново и, верен на природата си, продължи да чака търпеливо жертвата му да се обърне с лице към него.

Раменете на Лайлак се изпънаха раздражено, веднага след като разбра, че някой стои зад нея в очакване.

Какво се въртеше в главата ѝ в този момент?

Тя се завъртя, за да се изправи срещу натрапника.

И замря на мястото си.

Зяпна смаяно.

О, Боже!

Втората ѝ мисъл беше...

Той е великолепен...

Последвана бързо от гласа на разума.

Той е проблем!

Невероятното създание направи бърз поклон. Преди тя да успее да възвърне хладнокръвието си, най-чувственият глас, който беше чувала през живота си, измърка:

— Княз Николай Азов!

Когато погледна нагоре, ясните му очи, обрамчени с гъсти черни мъгли, се впиха в нея. Тя ахна. Те бяха в два различни цвята.

Тези очи...

Определено бяха красиви. Съблазняващи. Неустойими. С намек за дяволитост.

Тя преглътна. *Той имаше същите очи като котката ѝ.*

Колко странно.

Лайлак се взря в очите му с любопитство и незабавно попадна под чара му. Той отвърна на погледа ѝ и тя можеше да се закълне, че е видяла нещо диво в дълбините им. Отстъпи назад инстинктивно, прекъсвайки странната връзка.

Значи това беше князът! Мъжът, за когото обществото не спираше да говори.

Само го погледнете!

Този мъж я смущаваше.

Лайлак незабавно си помисли, че не иска да има нищо общо с него. Начинът, по който я гледаше, я караше да се чувства много неудобно. Освен това той беше толкова... Е, тя просто не искаше да има нищо общо с него, това е.

Отговорът ѝ беше умишлено рязък:

— Не мисля, че това е подобаващо представяне, Ваше Височество — това означаваше, че го отхвърля. Искаше да му покаже, че за него няма надежда колкото и да е заинтригувана.

Така че, защо той продължаваше да стои там с тази пленителна полуусмивка на красивото си лице?

— Има ли значение? — попита той провлачено.

Лайлак се смути. Що за отговор бе това? Този княз определено беше разглезен, реши тя. Е, трябваше да бъде. *Само го погледнете.* Стоеше там смайващ, като че ли владееше света и всичко в него.

Тя промени мнението си. Вече не искаше той просто да стои настрана, а да разбере, че тя не харесва поведението му.

Ситуацията изискваше нещо по-специално.

Налагаше ѝ се да го обиди, и то жестоко.

Никога преди не си го бе позволявала и погледна почти радостно на възможността да опита със самонадеяния нахалник.

С движение, което би накарало всеки актьор да се гордее, тя извърна главата си, сякаш той не съществуваше и умишлено подчертано започна да разглежда сложния дизайн на тапетите.

Надменно игнориране!

Из помещението се разнесоха няколко ахвания.

Колективният дъх беше задържан, докато тълпата нетърпеливо чакаше да види как ще отговори князът на обидата. *Такова безобразие!* Как щеше да отговори Негово Височество?

Той се разсмя.

Сърдечно. Високо. Плътен богат звук на дяволито веселие.

Обществото беше очаровано. Тридесетте присъстващи мислено си отбелязаха незабавно да изпратят покани на елегантния княз. Една млада дама припадна.

Лайлак се обърна обратно към него изумена. Той се смееше! Какво искаше да каже с този смях? *Това беше надменно игнориране.* Как смееше!

Очите ѝ се разшириха.

— Сър, вие не сте нищо друго, освен един...

— Лайлак Дивър, Ваше Височество — прекъсна я познат предателски глас, идващ зад нея. — Моята племенница.

Очите на Реджар светнаха от веселие. Показаха се две привлекателни трапчинки.

— А вие, мадам, сте?

Лелята протегна ръката си. Князът незабавно я пое.

— Лейди Агата Уъмпълс.

— За мен е чест. Мога ли да измоля разрешението ви за един танц с вашата племенница?

Лелята дискретно дари Лайлак с недоволен поглед, примесен с голяма доза раздразнение, преди да отговори:

— Аз ви моля, Ваше Височество.

Лайлак пламна. Третираха я като някакво непослушно дете!

— Лельо, как може...

Князът прекъсна разгорещения поток от думи, улавяйки ръката ѝ. Простият жест говореше много. Той щеше да прояви милосърдие, като ѝ позволи да запази репутацията си.

Цялата зала чакаше да види какво ще направи госпожица Дивър. Някои от присъстващите гледаха и коментираха помежду си, че никога не са осъзнавали, че кротката мис Дивър е толкова смела. Други мислено си отбелязаха да ѝ изпратят своите визитни картички.

Музиката започна като по поръчка. Както и вероятно беше. Лайлак нямаше друг избор, освен да улови изисканата ръка на този развратник. Преди да получи възможност да отпрати към него някоя особено неприлична забележка, той без усилие я завъртя на дансинга в скандален валс.

Почувства странна топлина, когато той я обгърна с ръце. Сякаш нещо упоително я привлече по някакъв непознат начин и я придърпа като жив, съблазнителен магнит. Като че ли този мъж притежаваше необяснима способност...

Странното усещане се отразяваше в силните му ръце, които сега я прегръщаха леко. Упойващата му същност сякаш я обгърна и като с невидима мрежа я придърпа към него. Тя долови пикантното му ухание — канела, мирта и нещо друго, напълно екзотично. Това беше най-примамливото...

Лайлак внезапно изпадна в паника. Какво си мислеше тя?

— Пуснете ме!

Той не я освободи. Невероятните му очи, сега полускрити от тежките клепачи, я погледнаха спокойно.

— Защо трябва да го правя?

Лайлак пропусна една стъпка и се препъна в ботуша му. Никой сред познатите ѝ мъже не би посмял да се държи по такъв възмутителен начин при молбата на една дама.

— Вие, господине, не сте джентълмен! — каза тя задъхано.

Ъгълчето на устата на княза се повдигна в някаква интимна усмивчица, докато елегантно я завърташе в сложните стъпки.

Лайлак се разгневи. Арогантен тип! Обикновено тя беше много добра танцьорка. Добре де, може би не беше. Какво го караше да си мисли, че е такъв специалист по танци?

Лайлак нямаше как да знае колко пъргав може да е един фамилиер.

След като стана ясно, че мъжът пренебрегва думите ѝ, тя преброи до десет и опита отново:

— Княз Азов, настоявам...

— Наричайте ме Николай, сук-сук — ниският му глас погали ухото ѝ, изпращайки вибриращи тръпки надолу по шията ѝ.

Нима бе искала от него да ѝ изпраща тръпки? Не ги желаше!

— Няма. За кого се мислите... сук-сук? Какво означава това? На руски език ли е?

Реджар гледаше внимателно надолу към нея.

— Вие говорите ли руски?

Тя поклати глава.

— Не.

— Тогава, руският ще свърши работа.

Какво искаше да каже князът с това? Лайлак го погледна странно.

— И какво означава?

— Там, откъдето идвам, сук-сук е меко малко животно, което се потърква в краката ти, когато иска да привлече вниманието върху себе си.

Очите ѝ хвърлиха смарагдов огън към него.

Той се разсмя — нисък страстен звук на задоволство. Без да изпуска ритъма на танца, я завъртя в ръцете си.

— Доста е нежно, когато го погалиш по определен начин — промърмори той игриво в ухото ѝ.

Тя заби тока си в предната част на обувката му.

Той се усмихна.

— И доста зло, когато не го направиш — прошепна той в отговор.

Лайлак се опита да се измъкне от стегнатата му хватка. Този мъж беше вбесяващо закачлив.

— Ваше Височество!

— Николай.

— Много добре — каза тя остро. — *Николай*. Настоявам да ме пуснете... ох! — топлат му ръка падна на талията ѝ, изгаряйки я през тънката материя на роклята. Това, което искаше да каже излетя от ума ѝ, когато голямата мъжка ръка я придърпа властно към него.

Лайлак примигна. Не беше сигурна как да отговори на просташкото му поведение. Князът не реагираше по очаквания начин. Беше изключително непредвидим.

Движението на княз Азов не остана незабелязано от жадните зрители. Спекулативните шумове бяха последвани от безумни облози. Темата на залаганията не беше нещо точно определено, а сбор от всякакви предположения.

— Ще те потърся по-късно, сук-сук.

Лайлак се препъна отново. Нима този непоносим негодник си мислеше, че тя ще му позволи да я ухахва?

— Категорично не.

Лявата му ръка потърка талията ѝ с лек намек за ласка. По гръбнака ѝ пробягаха малки тръпки.

— Ммм, съгласен съм, сук-сук. Ще бъде загуба на време. Традициите на вашето общество са безкрайно досадни. Ще дойда в спалнята ти тази нощ.

Лайлак спря точно в средата на балната зала. Стоеше вцепенена и се взираше шокирано в този груб нахалник. Варварин!

Рязък звук от плесница разкъса въздуха, когато тя зашлеви арогантното му лице.

Докато напускаше дансинга, тя почти се изсмя на глас при вида на изуменото изражение върху красивото му лице точно след като разтворената ѝ длан се залепи изцяло на бузата му. Лайлак мислено се потупа по гърба. По изражението му можеше да се обзаложи, че през живота си не е бил отхвърлян! Е, беше крайно време *някой* да го направи.

Каква непоносима дързост!

Какво беше накарало този глупак да мисли, че тя ще посрещне приветливо вниманието му? Точно тя от всички присъстващи! Поразителният му външен вид? Сякаш това имаше значение за нея! Нямаше нужда от мъж в живота си и определено не желаше такъв в дома си. Мъжете имаха най-отвратителния навик да изискват подчинение и куп други неща! Лайлак нямаше никакви съмнения, че е видяла за последен път арогантния, макар и красив княз. Мисълта ѝ достави огромно удоволствие. А сега ѝ предстоеше сериозен разговор. Лея ѝ бе свъсила чело — сигурен признак, че предстоят проблеми.

Сбогом, Ваше Височество, и прав ви път!

Реджар замислено проследи как Лайлак бурно напусна балната зала. Какво ѝ ставаше на тази жена? Мисълта, че може би тя не е заинтересована от него изобщо не мина през ума на фамилиера.

В края на краищата, жените винаги го желаеха.

Това не беше суета от негова страна, а факт. А сетивата му показваха, че и с тази жена е същото. Но защо реагираше по този начин?

Това беше... възбуждащо.

Но не и след стореното току-що.

Нощта едва сега започваше, а той имаше решителното намерение да я направи дълга. За нея.

Той веднага напусна соарето и се отправи към хотелската си стая. Беше я избрал специално за котешката си същност, леснодостъпна с множеството си външни первази и прозорци.

Когато отново напусна стаята няколко минути по-късно, ходеше на четири крака.

А трудната му плячка беше неправилно кръстена на цвете.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Планетата Авиара, Звездна система Тау Хидра, 5187 м. г.

Яниф, старият магьосник от Авиара, бавно слезе от платформата върху един клон на огромното дърво, което неговият ученик Лорджин та'ал Кру наричаше свой дом. Дълбоко в Извисяващите се гори, дърветата бяха невероятно широки и високи, а плоските им пресичащи се клони, оформяха цели нива.

Кристални камбанки звъняха от лекия вятър.

В далечината, извън полезрението си, той чу два различни гласа — единият дълбок и убедителен, другият невярващ — последва доволен смях. Лорджин и неговата съпруга, Адееан. Яниф се усмихна и повдигна ръка към рамото си, за да погали перата на крилатия си спътник.

— Свършихме добра работа с тези, нали, Боджо?

Немият му придружител разроши перата си в отговор.

— Сега навлизаме в много деликатен период, приятелю. Време на велики открития, време на пълно щастие и дълбока скръб — Яниф се взря с неவிждащ поглед. — Време на пробуждане.

Старият мистик слезе две нива надолу, следвайки извитата пътека, и премина край високите цветя.

Гледката пред него го накара да се засмее.

Лорджин и бременната му съпруга лежаха заедно на хамака. Лорджин точно се беше навел и шепнеше нещо в ухото ѝ, докато ръката му се плъзгаше любящо по издутия ѝ корем. Адееан го сръга с лакът.

— Не видя ли това, Яниф? — Лорджин се засмя към възрастния мъж. — Може би е време да я отведем в друга вселена? — пошегува се той. — Със сигурност това ще подобри състоянието ѝ.

— Нямаше да бъда в това „състояние“ ако, по начало, не ме беше отвякъл от Конвенцията по научна фантастика — поклати глава разгневено Адееан, по рождение Дийна Джоунс, от Бостън, Масачузетс.

През по-голямата част от времето, тя успяваше да се справя с твърдоглавия си воин. Усмихна се дяволито при мисълта.

— Не ми харесва изражението ти — Лорджин поклати пръст към нея, но после развали ефекта, като ѝ се усмихна.

— Може би ще получиш това, което искаш, Лорджин — думите на магьосника го прекъснаха хладно. Златната глава на Лорджин се обърна към възрастния му учител, усмивката на лицето му незабавно се замени от напрегнато очакване.

— Откри ли го, Яниф?

Яниф наведе глава.

— Да.

Лорджин скочи от хамака.

— Къде? Къде е брат ми?

— Реджар? — Дийна се опита да слезе от хамака, но неуспешно. Тромавото ѝ тяло направи това невъзможно. — Добре ли е той?

През всичките тези месеци бяха много разтревожени за състоянието на полубрата на Лорджин. Да получат най-накрая някакви новини за него беше като шок.

Дийна отново стигна до ръба на хамака, само за да залитне обратно към центъра му.

— Невредим ли е? Как е пътувал? Дали е... — разтревожените въпроси на Лорджин бяха прекъснати от сумтящ звук, идващ от хамака.

— За Бога, Лорджин, извади ме оттук.

Лорджин бързо отиде да помогне на съпругата си. Яниф прикри усмивката си с ръка.

— Не ни дръж в напрежение, Яниф — тя застана права и подръпна туниката си надолу по заоблената си талия. — Кажи ни.

— Реджар се намира в изключително затруднено положение. Той, в действителност, е в твоя свят, Адееан.

Дийна ахна.

— В моя свят? Искаш да кажеш, че е на... — тя хвърли бърз поглед към съпруга си, след това обратно към Яниф. Тя все още не беше посветила Лорджин в малката си шега, когато го срещна за първи път и той поиска да узнае на коя планета се намира. Разбира се, по това време тя мислеше, че той се шегува.

— ... на *Дисни Уърлд*? — тя погледна изразително към възрастния магьосник, като му направи мълчалив знак. Много ѝ допадаше идеята, че е успяла да се пошегува така с Лорджин и не възнамеряваше в скоро време, да признае, пред самонадеяния си съпруг, че го е излъгала.

В очите на Яниф блесна веселие.

— Както казах, в твоя свят, Адееан. Но не в твоето време.

— Какво искаш да кажеш с това не в нейното време? — Лорджин изглеждаше объркан и леко разтревожен.

— Той пребивава в рамките на вашето минало, Адееан. На едно място, наречено Англия. Според справката, е попаднал в 1811 година.

— Регентска Англия? Уау, фантастично! — тя притисна ръце към гърдите си с нарастващо вълнение. — Регентска Англия! Винаги съм искала да... Никога не съм и мечтала, че ще мога да видя...

Съпругът ѝ се намръщи към нея.

— Ти няма да отидеш! Твърде опасно е за бебето! Няма да ти позволя!

Дийна изсумтя към нелепото му изявление. Номер хиляда петдесет и две.

— Само опитай да ме спреш!

Лорджин вдигна ръце във въздуха.

— Тя никога не ме слуша, Яниф! — той се обърна отново към неконтролируемата си съпруга. — Няма да отидеш, Адееан! И това е окончателно!

Дийна махна непокорно с ръка.

— Пфу!

Лорджин тръгна демонстративно към вътрешността на ствола на дървото, което им служеше като дом.

— Не! — подхвърли той през рамо.

Яниф се приведе напред и заговори тихо:

— Ако искаш да попаднеш мигновено на това място, дете, ти можеш да виждаш, но да не бъдеш видяна — той ѝ намигна.

Дийна му намигна в отговор. Нямаше начин да позволи съпругът ѝ да отиде в Регентска Англия без нея. Няма начин.

— Яниф — Лорджин подаде глава през прозореца. — Не мислиш ли, че е странно от всички светове, Реджар да попадне точно в света на Адееан? Но този път в миналото.

Яниф потвърди с леко кимване. Нищо не убягваше от острия поглед на Лорджин та'ал Кру, помисли той. Любимецът му сред всичките му ученици. За съжаление не беше единственият. Не, не бе единственият, но почти. Скоро, осъзна Яниф. Скоро...

— Да — каза Яниф.

— Странно... — Лорджин облече черната си пелерина, намествайки я върху широките си рамене. Златните символи върху нея го определяха като Рицар на Чарл и носител на четвъртата сила. — След като линията на връзката беше създадена с моето свързване през Тунела, времевата равнина би трябвало да остане същата. Не е ли така, Яниф?

— През годините се научих никога да не подценявам проникателността ти, Лорджин. Още веднъж не ме разочарова. Това, което каза, е вярно. Има няколко неща, които трябва да кажеш на Реджар. Ще ти обясня в залата с Тунелите, преди да тръгнеш.

— Имате ли нещо против да ми кажете за какво си говорите вие двамата? — Дийна чакаше търпеливо с ръце на кръста.

Лорджин погледна Яниф кратко, преди да отговори на съпругата си. Подбираше грижливо думите си.

— Щом веднъж връзката бъде създадена...

— Имаш предвид, както когато дойде в моя свят през този Тунел?

— Правилно, темпоралната равнина също беше установена. Всички останали връзки ще продължат от тази точка напред.

— Значи времето ще се движи в реална посока? — Дийна не беше уверена, че е разбрала.

— Да. Въпреки че Матрицата е в състояние да промени времето, подобен Тунел може да е отворен само при определени обстоятелства. Това е, за да се гарантира целостта на времевия континуум.

— Разбирам какво казваш — значи парадоксите не са създадени, така ли?

— Точно така. Всички ние тук, в тази вселена, сме свързани със същата равнина на *контемпорално*, т.е. едновременно съществуване, установено при първия контакт или връзката е била направена с тази конкретна планета.

— Значи всички ние се движим напред, така да се каже, заедно във времето?

— Да — кимна Лорджин. — Въпреки че времето може постепенно да продължи през първоначалния контакт.

— Но ти каза, че Матрицата може да промени времето. Има ли проблем с това, че Реджар се намира в Регентска Англия?

Лорджин изчака малко преди да отговори:

— Подобни скокове във времето са забранени от Гилдията поради причините, които споменах. Във всеки случай, при нормални обстоятелства, само мистик от най-високо ниво може да отвори такъв Тунел.

— Но аз мислех, че Реджар няма такива способности.

— Няма. Когато той пусна Шимале, по някакъв начин се е отворил нов Тунел. Кълна се, че и аз самият не разбирам напълно.

— Матрицата тъче платното, ръководена от ръката на съдбата — каза мистериозно Яниф.

Дийна и Лорджин погледнаха към стария мистик. Нейното лице изразяваше объркване, а това на Лорджин подозрително разбиране.

Младият мъж погледна магьосника косо. Яниф пак говореше с недомлъвки...

Той сви рамене. Може би не беше важно. Във всеки случай имаше нещо друго на ум сега.

— Преди да тръгна от Авиара, ще отида при родителите си, за да ги уведомя за ситуацията с Реджар. После ще отида до тази — той хвърли поглед към Дийна — Ре Гент Ска Анг Лия и ще доведе брат си обратно.

Яниф, чиито очи бяха по-тъмни и от най-тъмната нощ, се взря напрегнато в Лорджин. Най-накрая каза:

— Ще отидеш при брат си.

Лорджин спря.

Отново недомлъвките на Яниф...

Той се поколеба за част от секундата, преди да се обърне към съпругата си и бързо да я прегърне.

— Скоро ще се върна при теб, *зира* — устата му се впи в нейната в страстна целувка.

Лорджин тръгна, а пелерината му се развя след него.

Лондон

— Той е най-непоносимият, надменен, арогантен мръсник, който съм имала нещастieto да срещна!

Лайлак вдигна ръце във въздуха, за да подчертае думите си, докато крачеше из спалнята си. Точно пред нея беше котаракът, който стоеше върху килима.

Очите му се стесняваха все повече и повече с всяка крачка, която тя правеше и с всеки епитет, произнесен от нейните толкова сочни устни. Всъщност, човек можеше да каже, че котешките очи бяха почти напълно затворени — с изключение на странните гневни искри, които блесяха през цепките.

— Какъв простак! Представи си... каза ми — Лайлак повиши гласа си с няколко октави, в опит да имитира ниския мелодичен тон на Реджар, — традициите на вашето общество са безкрайно досадни, сук-сук. Ще дойда при теб тази нощ — тя размаха свития си юмрук към стола. — Ха! Искam да видя как опитва!

С уши, присвити назад към главата си, котаракът плесна с опашка по килима. Няколко пъти. *Туп... туп... туп...*

— Стига, госпожице, той не може да бъде толкова лош. Носи се слух, според който е доста смел човек — винаги решителната Ейми, както обикновено, се опита да обуздае характера на Лайлак.

Лайлак спря да крачи и се обърна.

— Той? Смел? — Тя замълча, сякаш обмисляше възможността.

Реджар обърна ушите си напред, за да чуе отговора ѝ. Не че имаше намерение да ѝ прости! Нямаше никаква представа какво значи „простак“, но не харесваше начина, по който звучеше. Не беше... приятно. Освен това никой никога не беше дръзнал да го обиди така преди! Каквото и да значеше това.

— Той е твърде самоуверен!

Очите на котарака се разшириха. *Дали това означаваше това, което той си мисли? Може би би могъл да ѝ прости в края на краищата...*

— Казвам ти, Ейми, той е глупак!

Глупак?

— Не знам, госпожице, не съм чувала никой да нарича княза така.

Туп!

— Всъщност — продължи Ейми, — точно обратното. Вижте, Бо Бръмъл казва, че той е с извънредно бърз ум и...

— Глупости! Единственото нещо, в което този човек е бърз е...

— Госпожице Дивър! — ахна Ейми.

Смърена, Лайлак смекчи малко тона.

— Много добре. Просто не споменавай този досаден простак пред мен отново!

Простак! Тя се осмеляваше да го обиди още веднъж! Туп. Туп. Туп.

— Не аз заговорих първа за него, госпожице — отбеляза хитро Ейми, наблюдавайки младата жена. — Струва ми се, че вие сама повдигнахте въпроса, нали? — подразни я прислужницата.

Лайлак се изчерви.

— Е... ако е така, то... то съм го сторила, за да... в бъдеще не ми говори за него.

— Да, госпожице — Ейми се усмихна заговорнически към котарака.

За съжаление Реджар бе твърде зает със собствените си мисли, за да долови скритата шега на прислужницата. Къде беше сгрешил? Според неговия начин на мислене, той ни най-малко не се бе държал грубо с нея. Напротив, беше я приближил по откровен начин и веднага беше заявил намеренията си. За какво му се сърдеше? Фамилиерите винаги постъпваха директно в отношенията си с жените.

Е... може би не *винаги*, но в повечето случаи.

— Добре. Радвам се, че се разбрахме.

— Лека нощ, госпожице — Ейми взе един от свещниците и излезе от стаята.

— Ако някога отново видя този досаден княз, ще бъде твърде скоро за мен — мърмореше Лайлак, докато минаваше покрай котарака на път към леглото. — За какъв се мисли той?

Ще ти покажа кой съм.

Обиден, Реджар отметна глава назад в царствен котешки маниер. Фамилиерите бяха изключително горди същества.

Повярвай ми, ще разбереш, сук-сук.

— *Bue!*

— Да, това съм аз. *Твоят простак!*

Реджар се беше разположил върху Лайлак, притискайки ръцете ѝ към матрака със своите. Беше махнал одеялото, което я покриваше точно преди да я събуди.

За разлика от наранената му гордост — чувство, което не можеше да премахне.

— Пуснете ме! И се махнете от съня ми веднага! От всички хора — да сънувам вас! — ужасният руски княз беше тук, в съня ѝ. Господи! — Махнете се! Махнете се, проклет мръсник!

Хаотичните ѝ движения накараха нощницата ѝ да се повдигне нагоре по краката ѝ. Тогава разбра, че князът в съня ѝ беше гол. Мускулестите му крака се плъзнаха настойчиво срещу нейните, а от гладката му кожа се излъчваше невероятна топлина.

Тя незабавно спря да се движи, дишайки учестено към лицето му — дивно красивото му лице, което беше много близо до нейното.

— Вие... вие нямате никакви дрехи върху себе си, Ваше Височество! — каза тя доста неуверено.

Лявото ъгълче на устата на Реджар се изви.

— Какво очакваш от... как ме нарече, глупак? — той се усмихна към нея. Усмивката му не беше весела. Всъщност беше по-скоро... груба.

Очите на Лайлак се ококориха. Човек не можеше да игнорира такава усмивка. Особено, ако се гордееш с това, че си умна жена.

Тя преглътна конвулсивно.

— Искам да се събудя.

— Не мисля така, сук-сук — той бавно наведе глава.

Все така леко, най-чувствените мъжки устни уловиха малката мека част на ухото ѝ. *След това я захпа рязко със зъби.*

— Ох. Престанете! — Лайлак се опита да сграбчи кичур от дългата му коса, но не успя, защото той не бе освободил китките ѝ от силната си хватка.

— Какво си мислите... — дъхът ѝ секна, когато същите тези бели зъби, които само преди миг я хапеха, сега гризяха леко ръба на ухото ѝ. Ловкият му език се завъртя, дразнейки входа на ушния канал и през тялото ѝ пробягаха тръпки.

— О, Господи! Аз...

Каdifените устни се плъзнаха по крайчеца на челюстта ѝ, спирайки за миг само за да проследят войнствено издадената ѝ брадичка, преди да се спуснат към гърлото ѝ. Тя осъзна, че преглъща под напора на тези омагьосващи устни.

— Аз не... — започна тя, но спря, когато княз Азов достигна ключицата ѝ и леко засмука. Лайлак нямаше откъде да знае за умението, което демонстрираше Реджар. Фамилиерите знаеха точно колко силно да подръпнат, без да оставят следи върху деликатната кожа.

Въпреки волята си, тя потрепери.

Реджар отговори с палаво, подобно на котешко близване с език. Лайлак отново потръпна.

— Не ви харесвам, княз Николай.

— Но аз харесвам *теб*, Лайлак — ниският му мек глас вибрираше съблазнително срещу вдлъбнатината в основата на гърлото ѝ, преди устата му да покрие собственически уязвимото място. Тя имаше вкус на топъл сладък мед.

Неразбираем звук излезе от устата ѝ, който прозвуча като: *Нннн...*

Реджар знаеше точно какво означава.

Той освободи едната ѝ ръка, за да развърже панделката на деколтето на нощницата ѝ.

Лайлак беше толкова развълнувана от пламенните му действия, че още не осъзнаваше, че я е пуснал. Силните пръсти на другата му ръка — тази, с която още я държеше, се преплетоха в нейните. Той развърза ловко едната панделка.

После още една.

И още една.

Като в транс, Лайлак срещна горещия му поглед с укор.

— Не трябва, Ваше Височество.

— Знам.

Развълнуваните им погледи останаха склучени за един безкраен миг. Най-накрая той разчупи тишината с отговор, който беше много фамилиерски.

— Но... ще го направя.

Без да откъсва очи от нейните, той разтвори нощницата и ръба на ръката му се отърка леко в сатенената кожа. Бавно, погледът му се

откъсна от нейния, плъзна се надолу по лицето, по гърлото.

По голите ѝ гърди.

Той застина, вперил мълчалив и откровено мъжки поглед в тях.

Лайлак усети, че се изчервява дори в съня си.

Тогава той повдигна очи към нейните. Когато заговори, ниският му глас беше пресипнал и дрезгав:

— Толкова си красива, сук-сук.

Лунната светлина танцуваше върху него, обгръщайки го със сребърното си сияние. Лайлак можеше да види съвсем ясно двуцветните му очи в съня си. Ирисите му бяха леко разширени, клепачите натежали. От него се излъчваше гореща сексуалност, която я покри като воал.

Замаяна, тя повдигна устни за целувката на чуждоземния княз.

Сякаш времето спря за миг, когато Николай от сънищата ѝ наведе глава над нейните...

Устните му така ѝ не я докоснаха.

Странно, в момента, в който те щяха да се съединят с нейните, той се поколеба и издиша като че ли с чувство на безсилие. Лайлак го погледна объркано. Не искаше ли да я целуне?

Реджар всъщност беше възпрепятстван. На всички нива. Как би могъл да я целуне, без да нахлуе в сладката ѝ уста? Невъзможно. Неговата жизнена сила не можеше да влезе в нея по никакъв начин, без да наруши транса. Той помисли за момент... Имаше начини да я възпламени без заплахата за ненавременен разкриване. Трябваше само да бъде по-изобретателен. Той се усмихна иронично на предизвикателството. Специално в тази сфера, той беше син на Кру. *Всички предизвикателства трябва да бъдат посрещнати.* Така го бе научил баща му.

Непоколебим, той премести устните си в средата на гръдния ѝ кош и езикът му се плъзна в топлата долчинка между гърдите ѝ. Облизва я дълго и бавно.

От разтворените ѝ устни се изтръгна звук на удоволствие.

— Нещо ми изглежда познато... — думите на Лайлак бяха като задъхан шепот във въздуха.

Реджар се изсмя гърлено при неволната игра на думи.

— Всичко това ти е познато, Лайлак.

— Мисля, че съм сънувала това и преди... — мърмореше тя разсеяно. — Само че тогава беше друг мъж, по-внимателен...

Реджар спря. Изобщо не хареса думите ѝ, нито посоката на мислите ѝ. Той искаше вниманието ѝ — *върху себе си*.

— Не. Беше същият мъж. Искам да кажа, че аз съм същият мъж.

Лайлак примигна, отхвърляйки съблазнителния воал, с който я бе обгърнал.

— Не, не си ти — упорито настоя тя. — Другият мъж беше някак различен, не бяхте вие, Ваше Просташко Величество.

Челото на Реджар се смръщи. Непознатото нещо го подлудяваше! Нищо ли не беше обикновено в този странен свят?

— Казвам ти, че бях аз.

— Абсурд! Как е възможно? Дори не ви познавах тогава, така че няма начин да съм ви сънувала — безцеремонно го отхвърли. — Моля ви, тръгвайте си. И кажете на другия мъж, че може да ме посети ако желае.

Лайлак го погледна срамежливо.

— Признавам, че той умее да прави най-интригуващите неща с езика си.

Раздразнението на Реджар веднага се превърна във веселие. Устните му се присвиха, когато погледна към нея под тялото си. Беше забавно, наистина.

— Така ли? — провлече той.

— Да — тя кимна утвърдително.

В подвеждаща поза, той опря брадичката си в горната част на гърдите ѝ.

— Може би ще успя да те накарам да го забравиш? — една трапчинка изкриви бузата му, когато погледна невинно нагоре през воала на гъстите си черни мигли.

Лайлак се прозина, твърде уморена, за да спори с този сън.

— Би могъл да опиташ, предполагам.

Реджар се усмихна. Не трябваше.

Той знаеше, че ще го направи.

Вниманието му се насочи към красивите бели гърди, които му служеха за възглавница много добре. Как би могъл да не го направи?

Той потърка долната част на брадичката си с леко движение напред-назад. Сладките бледо розови връхчета под него бързо

потъмняха и щръкнаха право към устата му. Като че ли го подканяха.

Трябваше.

Той премести леко наляво устните си, които бяха зашеметявали редица жени преди нея и умело улови съблазнително предложеното връхче, като го подръпна нежно.

— Ох! — простена Лайлак от неочакваното действие и от новото усещане. Какво, за Бога, правеше князът? Това не беше прилично! Изобщо не беше нещо, за което една млада дама трябваше да мисли, дори и в съня си. Това не беше...

Опитният му език се заигра със зърното.

Лайлак не можеше да диша.

Реджар засили движението, засмука го, оставяйки езика си да се върти около него, използвайки леко зъбите си. Тя беше сладка, скоро нямаше да забрави вкуса ѝ.

Никога, осъзна той в момент на прозрение.

Малкият приглушен звук на желание, излязъл от гърлото ѝ, го подлуди. Страстният отклик почти го докара над ръба на контрола. Трябваше ли да продължи? Лайлак простена отново.

Само още малко...

Щеше да спре сега.

Скоро.

Опитните му ръце — ръце, които еднакво добре бяха тренирани за воин и за любовник — се протегнаха около нея под нощницата, притискайки се силно към голата кожа на гърба ѝ. Обичаше да я усеща в прегръдките си.

Неочаквано, той се дръпна назад и я изправи, да седне пред него. Главата на Лайлак падна назад, ръцете ѝ се движеха безпомощно от двете страни на тялото ѝ, докато странният, ужасяващ, интересен сън продължаваше и мъжът — който поради някаква причина изглеждаше като княз Николай, — предизвикваше в нея едно напълно неприлично желание.

Тя никога не беше мислила, че ще си представя такова нещо, но усещането беше толкова прекрасно.

— Великолепен сън! — каза тя задъхано.

Думите ѝ достигнаха до съзнанието му. *Сън! Тя вярваше, че това е сън.* Реджар спря.

Примигна няколко пъти.

После си пое дълбоко дъх.

Не беше отделил устата си от нея, но се опита да говори на себе си. Храбро, той изрецитира цялата авиаранска азбука — всичките триста тридесет и три букви.

Повика образа на баща си, този от детските му години, който го гледаше с неодобрение.

Представи си образите на всички от Гилдията, техните възмутени, добродетелни изражения бяха повече от достатъчни да охладят страстта на всеки човек.

И нищо от това не проработи.

Представата за шока и болката от откритието, които щяха да се появят в тези прекрасни зелени очи, ако продължеше, най-накрая го направи. Той беше на път да я освободи, когато почувства малката колеблива ръка на главата си. Очите му се разшириха от ужас.

Не! Не косата! Дано не погали косата ми!

Беше твърде късно. Пъргавите малки пръсти се заплетоха в дългите му кичури, и преминаха през буйната копринена коса. Той затвори очи от пронизваща агония. От пронизващ екстаз.

Това беше единственото нещо, което напълно го обезсилваше. Усещането за жена, плъзгаща ръце през косата му. Пръстите на Лайлак преминаваха меко и нежно, подръпвайки кичурите точно по правилния начин.

Начинът, по който той обожаваше.

Затворил очи от пълното блаженство, Реджар изръмжа дълбоко и гърлено.

Беше погубен.

А когато същите тези удивителни ръце започнаха да масажират скалпа му с умение, с което определено човек трябва да бъде роден...

Той падна върху нея.

Реджар пресуши чашата си и я сложи на масата с трясък. Погледна към „картите“ в ръката си със зачервени очи, без наистина да обръща внимание на играта със залагания, в която участваше в момента. Защо да го прави? Той винаги печелеше тези прости забавления, с които мъжете от този свят изглежда се развличаха.

Подпря брадичка на дланта на ръката си и въздъхна. Беше късно. Почти се зазоряваше. Чувстваше се уморен и все пак знаеше, че няма да може да заспи.

Особено до нея.

Не! Нямаше да мисли за това. Абсолютно не.

Вината не беше изцяло негова!

Изтощен, той затвори очи, признавайки истината пред себе си. *Да, вината беше изцяло негова.*

Защо се държеше по този начин? Беше напълно непривично за него.

Той не си спомняше какво точно се бе случило, след като червената мъгла на страстта го заля, но следващото, което знаеше, бе, че се бяха търкулнали заедно през леглото, ръцете му я прегръщаха през кръста, а лицето му бе заровено в шията ѝ. Уханието ѝ го обгръщаше.

Той бързо я беше завъртял върху себе си, дланите му я галеха диво, докосваха я навсякъде — по гърба, краката, уловиха заоблените ѝ...

По ирония на съдбата, точно Фани Бърни беше тази, която пробуди някакъв здрав разум у него.

В лудото му търсене на удоволствие, лакътят му се бе ударил в малката масичка до леглото, книгата на Лайлак, която бе сложена там, падна на пода с трясък. Силният тъп звук прекъсна хипнозата ѝ и тя незабавно се вцепени.

Той разполагаше само с миг, преди объркването ѝ да се фокусира в пълно съзнание. Бързо я изхвърли от ръцете си и се трансформира още докато скачаше от леглото.

Беше близо. Много, много близо.

Тя не го видя, но поради резкия начин, по който беше откъсната от хипнозата, той беше сигурен, че тя щеше да помни доста от този „сън“.

Той нямаше да рискува отново. Не би посмял.

Не, сега трябваше да промени стратегията си.

Наистина този лов се беше превърнал в предизвикателство. Само ако не беше толкова неспокоен, той можеше да му се наслади повече! Единственото време, когато като че ли постигаше известно

спокойствие беше когато лежеше до нея. Имаше нещо в присъствието ѝ, което го успокояваше, макар и да го възпламеняваше.

Наистина беше много странно.

Разсеяният му поглед обходи задимената, смътно осветена стая на долнопробния игрален дом на едно място, наречено „Ковънт гардън“. Какво правеше тук? Трябваше да се весели...

Да, това е! Това беше глупост. Защо трябваше да се измъчва по този начин? Нямаше никакъв смисъл. Никой не го искаше от него.

Щеше да си намери жена. Някаква жена. И то тази вечер. Щеше да спи с нея и щеше да се почувства отново себе си. След това щеше да продължи с Лайлак. В това имаше перфектен смисъл. Но нямаше да прави същата грешка както в дома на Байрон, щеше сам да избере и да го осъществи. Нямаше да мисли за цвят на косата и очите или за други подобни глупости. Всички жени бяха красиви по свой собствен начин. Еднакво красиви за него.

Почувства се много по-добре сега, когато реши какво трябва да направи и събра жетоните, които току-що беше спечелил. Господинът от лявата му страна измърмори, изправи се и напусна мястото си. Мъжът от дясната му страна му подаде тестето с карти. Усмихвайки се, Реджар започна това, което се наричаше „раздаване“. Когато приключи, се облегна назад на стола си, погледна кратко картите си, после остави погледа си да се рее из залата. Група от крещящо облечени жени стоеше покрай стълбището от близката страна на помещението. Погледът му в синьо и златно се задържа върху тях.

— Готови ли сме за малко забавления, Ваша светлост?

Чудат мъж с обветрено лице и заразителна усмивка седна на стола отляво. Беше облечен в яркозелено от главата до петите. Една светеща тръба висеше от ъгъла на устата му.

Реджар погледна към жените отново, после намигна на мъжа в зелено до него.

— Ммм, определено.

Мъжът се изсмя добродушно, сръгвайки Реджар няколко пъти.

— Това е начинът да стигнеш до малко млада кръв в града! — поглеждайки зад рамо, той съзря жените, привлекли вниманието на Реджар. — Само да не хванеш сифилис, обаче — измърмори той настрани. — Засрами се, добре изглеждащ човек като теб.

Сифилис? Реджар беше объркан.

— Какво е сифилис?

— Не е хубаво един джентълмен да пие сам — мъжът погледна многозначително към празната чаша на Реджар.

Леко развеселен, Реджар — в перфектна имитация на едно конте, което бе видял по-рано — махна с ръка на слугата да донесе питие на мъжа.

Той я изпи до дъно, сякаш умираше от жажда. Реджар се разсея за момент от играта. Мъжът наблюдаваше красивия богаташ и хитро сложи залога си на масата.

Той е мошеник...

Като сложи и своя залог, Реджар се обърна към него:

— Е, какво е това сифилис, за което спомена? — невинно попита той.

Мъжът въздъхна високо, сякаш обяснението на това тук беше трудна работа и по лицето му бе изписано „Явно аз съм, този, който трябва да го направи“. Като се наведе напред към новия си приятел, той уви ръка около широките му рамене. Височината на гласа му спадна театрално, за да придаде важност на въпроса, който щяха да обсъдят.

— Как ти е името, момче?

Реджар хвърли вгълбен поглед към ръката, интимно почиваща върху рамото му. Сетивата му вече му казаха много за него. Човекът жадно се взираше в купчината жетони пред него, но беше безобиден. Грубата му външност прикриваше благородна душа.

— Казвам се Николай.

— Николай? Добре, слушай внимателно, Николай — сифилисът е това, което хващаш, когато спиш с определени жени.

Реджар го разбра и се усмихна широко.

— Аа! Ние го наричаме сближаване. Това е най-приятното.

Другият мъж се намръщи към него.

— Не, това проклет пияница! Говоря ти, че е ужасно бедствие!

Действителното значение изплува. Реджар беше потресен.

— Имаш предвид... заболяване? Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Да, сега схвана.

Гладкото му чело се набръчка.

— А... какво причинява то?

— Какво причинява! — мъжът така ококори очи, че те едва не изскочиха от орбитите си. — Пенисът ти се набръчква и спада, това знам!

Реджар пребледня като мъртвец като си го представи.

— Естествено, по това време ти ще си напълно луд! Дори няма да осъзнаваш факта, че нямаш пенис.

Направо страхотно! Реджар потърка слепоочията си, които внезапно бяха започнали да пулсират. В името на Айях! Ама че идиотски свят! Направо щеше да го подлуди. Беше почти убеден, че организъмът му не е податлив на подобни болести заради произхода му, но самата идея за това...

— Ти каза определени жени — кои точно? — думите излязоха през стиснатите му зъби. Главата му туптеше.

— Онези жени — събеседникът му кимна към групата до стълбището, — не са за теб.

Той забеляза, че младото конте изглежда разочаровано и доста отчаяно. Красивият мъж затвори очи за миг и удари главата си в облегалката на стола. Два пъти. *Бедното момче*. Сякаш току-що му бе казал, че слънчевата светлина е забранена със закон.

— Имаш ли си момиче? — попита той любезно.

Краткото ужасено изражение, което премина през лицето му беше достатъчен отговор.

— Върни се при нея тогава. Защо искаш да си навличаш неприятности?

— Не разбираш, тя е за по-късно. Точно сега имам нужда...

Мъжът заклати неодобрително глава.

— Ясно защо ви трябва добрият стар Джаки. Така е, това ми е името. Джаки Мълиган. Той се изпъчи гордо и забучи палец в средата на гърдите си. — Аз съм си истински ирландец и съм горд от това. И майка ми и баща ми са оттам, но аз съм истински ирландец, ако ме разбираш какво говоря. — Акцентът му се менеше рязко от ирландско към източно звучене и Реджар трудно улавяше смисъла.

— И къде е това? — попита той напълно объркан.

— Леле, много си зелен бе момче — Джаки наведе драматично глава при очевидното невежество на Реджар за света, но в следващия миг го прониза с поглед. — Със сигурност има кой да се погрижи за теб, нали?

— Какво имаш предвид? Като слуга?

— Не, искам да кажа...

Реджар го прекъсна, мислейки, че това не е лоша идея. Този човек би могъл да му дава указания за скритите тайни на този свят.

— Искаш ли да бъдеш мой слуга?

Джаки се поколеба, но само за секунда. Свали похабената шапка от главата си, което накара няколко тънки косъма да полетят.

— Търсите ли си човек, сър?

Очите на Реджар светнаха. Странният мъж наистина беше доста смешен.

— Предполагам, че бих могъл да използвам някой, който да ми помогне — това е обичайно тук, нали? За богатите хора?

— Да, приятелю, искам да кажа, сър. Така е.

— Тогава ще те наема.

Сълзи от на благодарност напълниха очите на Джаки.

— Не се шегувате с мен, нали, сър?

Реджар се обиди.

— Разбира се, че не. Аз съм син на Кру — каза той, сякаш *това* би трябвало да отговори на всички съмнения, които би могъл да има другият мъж.

Джаки изтри очи с подозрително трепереща ръка.

— Къде мога да ви открия после, господарю?

— Отседнал съм в хотел Кларандън. Кажи им, че съм заповядал да те настанят.

— И кой да кажа, че ме изпраща?

— Хмм... — Магията на името беше работила доста добре до сега, помисли Реджар. По всяка вероятност щеше да осигури подслон и за този човек. Той размаха силната си ръка повелително. — Кажи им, че те изпраща княз Азов.

Джаки Мълиган изглеждаше така, сякаш щеше да припадне. Или да избухне в смях.

ПЕТА ГЛАВА

Беше късна сутрин, когато Реджар най-сетне пое към апартамента си в хотела. Напълно изтощен от нощта, прекарана в залагания и пиене, той залитна през вратата със зачервени очи. Умишлено беше достигнал точката на изчерпване, надявайки се, че ще може да изпадне в мъртвешки сън и по този начин да забрави безкрайната мъка, която беше принуден да понася в този изостанал свят.

Сифилис! Кой беше чувал някога за сифилис? Какъв ли щеше да бъде следващия ужас, който щеше да изтърпи тук? Вероятно щеше да бъде нещо като хубава, млада жена, на която ѝ е забранено да прави секс напълно. Той спря за момент, хилейки се на собственото си налудничаво въображение.

Не, това беше твърде пресилено дори за този абсурден свят!

— Всички ние бяхме толкова разтревожени за теб, а ти се прибираш в този час — след нощ, прекарана в оргии, обзалагам се. Имаш ли представа колко време отне на бедния стар Яниф да те открие?

Реджар замря пред входа потресен. Брат му, Лорджин, се бе разположил в стаята му, а обутите му в ботуши крака, бяха кръстосани в глезените и върху масата. Той изглеждаше като възплъщение на лениво снизхождение.

— Естествено — продължи брат му вежливо, — ако беше започнал обучението си за Чарл, както Яниф винаги се е надявал, щеше да можеш да призовеш Тунел и да му спестиш мъките.

— *Лорджин!* — на лицето на Реджар се разля широка усмивка. Прекоси стаята с три крачки.

Лорджин се усмихна и както си стоеше, стисна брат си в сърдечна прегръдка.

— Щях да те попитам как се справяш, Реджар, но както обикновено, виждам, че си се приземил на краката си — той плесна

брат си любящо по гърба, след това му се усмихна нагло: — Или в твоя случай трябва да кажа на лапи?

Реджар поклати пръст към него.

— Сега вече говориш от собствен опит.

Лорджин се засмя, но след това стана сериозен.

— Липсваше ни, братко. Сулейла не може да си намери място от притеснение. Не мисля, че татко е имал и миг спокойствие заради нея, откакто ти изчезна.

Реджар се усмихна при споменаването на майка му, и съжали, че е разтревожена, но все пак знаеше, че жените фамилиери обичаха да драматизират.

— Предполагам, че татко е бил доволен по свой собствен начин.

— Ммм. Но също така беше обезпокоен за теб, Реджар. Въпреки че отказва да повярва, че те е сполетяло нещо лошо. Каза, че има пълна вяра в способностите на сина си.

Реджар повдигна черните си вежди.

— Наистина ли? — Не на *фамилиерските* му способности. Реджар въздъхна примирено. Знаеше, че баща му го обича, но Кру никога не прие решението му да се отрече от наследството на Чарл. Авиаранският му баща искаше синове воители, тежък път за дете, родено от майка фамилиер, наследило всички способности на нейната раса.

Разбирайки дилемата на брат си, Лорджин сложи ръка на рамото му.

— Той те обича, Реджар. Искане това, което вярва, че е най-добро за теб.

Реджар погледна надолу към килима за миг, и разумно реши да остави темата.

— Знам — каза той накрая.

— Хайде, нека да не мислим за тези неща сега. Имам приятни новини — скоро Адееан ще те постави начело на рода — Лорджин кръстоса ръце на гърдите си в арогантно горделива поза. — Какво ще кажеш за това?

Реджар засия.

— Лорджин! — той сграбчи брат си в още една мечешка прегръдка, което едва не ги събори. — Това наистина са най-хубавите новини! Как се справя Адееан с бебето?

Лорджин се разсмя, споделяйки щастието на брат си.

— Тя е добре, обаче много се оплаква, тъй като характера ѝ е такъв.

С фамилиерското си зрение Реджар долови кратко движение зад канапето, последвано от проблясването на червена коса, която бързо се скри. Явно Адееан също бе тук, а Лорджин дори не знаеше за това. Бгълчетата на устата на Реджар трепнаха в опит да сдържи смеха си. Брат му със сигурност щеше да разбере.

Щеше да види.

За това бяха братята.

— Адееан не те ли придружава, Лорджин? — попита невинно Реджар.

— Разбира се, че не! Не бих ѝ позволил да поеме такъв риск. Тя е у дома, в безопасност, където ѝ казах, че трябва да стои.

Появи се нов червен проблясък, последван от тихо възмутено сумтене.

— Разбирам — кимна бавно Реджар. — А тя съгласна ли е с това?

Лорджин вирна квадратната си брадичка, и попадна в капана на брат си.

— Да, Адееан разбира, че трябва да следва съветите ми за определени въпроси — той махна с ръка във въздуха с жест на отхвърляне. — Тя е моя съпруга, така че ще прави каквото аз ѝ наредя.

Две опасно сиви очи пронизаха Лорджин, преди да Адееан да изскочи иззад канапето.

Реджар направи всичко възможно да не избухне в смях.

Несъзнаващ в каква опасност се намира, Лорджин се облегна назад на канапето и отново скръсти ръце.

— Тя искаше да дойде да те види, Реджар, особено, когато разбра, че се намираш в нейния свят. Но бързо се съгласи с доводите ми, когато...

— Това е светът на Адееан? — Реджар беше изненадан. Веднага беше забелязал известни прилики в езика, но имаше толкова много различия, и бе приел, че е сродна планета.

— Да, светът на Адееан, но — на това място Лорджин погледна брат си внимателно, — не и в нейното време.

Реджар прие думите. Лорджин не беше много изненадан. В крайна сметка брат му не беше мистик на Чарл и нямаше причина да разбира значимостта на случилото се.

— Не знаех, че Адееан е от Земята.

След тази непреднамерена забележка, Реджар дочу леко разтревожено ахване, идващо иззад канапетото.

— Не е. Тя е от Дисни Уърлд.

— Но ти каза... Лорджин, това е Земята.

Лорджин се взря в брат си, след това мигна веднъж.

— Разбирам. Мисля, че съпругата ми трябва да ми обясни някои неща.

Реджар се усмихна, преди да го провокира:

— Може би ще ти обясни, когато ѝ заповядаш — понеже тя те слуша толкова добре, братко.

Челото на Лорджин незабавно се намръщи, доказвайки, че Реджар не е изгубил уменията си.

— Не е смешно, Реджар. През всички тези месеци, през които те нямаше, кълна се, че не ми е липсвало чувството ти за...

— Месеци? — прекъсна го Реджар. — Какво искаш да кажеш? Не съм бил тук толкова дълго.

— Говоря за стандартното време на Алианса — нямаше те...

— Лорджин, единицата на хода на времето тук е приблизително като нашата — Изненада се, че стандартния авиарански ден, базиран на завъртането на Авиара, беше като на тази планета. Въпреки, че имената на неговия език бяха различни, авиаранците също отбелязваха ден, седмица, месец и година. — Защо казваш, че ме е нямало месеци? Тук съм от относително кратко време, може би малко повече от стандартен месец — но това е всичко.

Беше точно така, както се опасяваше Лорджин. Той гледаше неотклонно брат си.

— Ти беше в Тунелите много месеци, Реджар. Почти година, измерена по Авиаранския ход на времето.

Реджар отхвърли думите на Лорджин.

— Това е невъзможно!

— Какво се случи с теб, след като пусна Шимале?

Реджар се върна назад.

— Настъпи незабавно смущение, последвано от бурен катаклизъм... — той сви рамене. — Носех се през него, след това изневиделица се появи отвор и аз паднах в него... тук.

— Яниф смята, че по време на космическата буря, ти си бил разтърсван от темпорални вълни. По някакъв начин връщането на това специфично Шимале обратно в Матрицата е предизвикало огромни разтърсващи вълни в целия поток от време. Тъй като ти все още си бил в Тунелите, когато това се е случило, вероятно си яхнал вълните на енергийната буря, прескачайки времевите импулси вътре в Матрицата.

Реджар беше обезпокоен от неочаквания обрат на събитията.

— Струва ми се невъзможно. За мен това изглеждаше като кратка случка.

— Може би е така — Лорджин направи пауза. — Реджар, Яниф смята, че може да си бил повлиян от преживяването.

— По какъв начин повлиян?

— Той не е сигурен. Поиска от мен да те попитам дали усещаш някакви промени вътре в себе си. Усещаш ли?

Реджар се замисли за момент. С изключение на безпокойството и увлечението му по Лайлак Дивър, той се чувстваше както винаги. А безпокойството го бе изпитвал и преди да влезе в Тунелите.

— Не. Нищо. Чувствам се както винаги.

Лорджин наблюдаваше брат си внимателно.

— Яниф мисли по друг начин. Той каза, че какъвто и да е ефектът, може да се прояви след известно време, може би дори не в настоящото ти възприятие.

Фамилиерът беше изненадан.

— Аз съм на години от първото си превъплъщение.

— Знам това. Няма нужда да се притесняваш сега. Това, което ще се случи вече е предопределено. Нищо не може да се направи. Най-добре да се погрижим за настоящото ти положение. Нека да си тръгнем и де се върнем у дома, братко.

Лорджин се изправи и се приготви да отвори Тунела.

Реджар бързо го спря.

— Лорджин, чакай!

— Какво има? — обърна се Лорджин.

Очите на Реджар се насочиха към канапето. Той изпрати мислите си поверително към брат си: *Не мога да тръгна... още.*

Лорджин изглеждаше шокиран.

— Но защо? Не искаш ли да се върнеш у дома?

— Разбира се, че искам, но... — той погледна към канапето отново. *Тук има една жена, която желая.*

Лорджин въздъхна възмутено, а гласът му се засилваше с всяка изречена дума:

— Не мога да повярвам на ушите си! Казваш ми, че съм оставил съпругата си — бременната си съпруга, че прекосих половината вселена, докато ти се кри безотговорно, а моментът не е подходящ да си тръгнеш сега, защото искаш да правиш секс?

Реджар потърка ухото си от внезапно неудобство и опита да не поглежда към замаяните сиви очи, които надничаха иззад канапето.

— Лорджин...

— Какво си мислиш! — Лорджин вдигна ръце във въздуха, напълно разгневен от своя брат фамилиер. След това пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Виж, Реджар, разбирам тези неща. Въпреки, че не съм фамилиер, мога да те уверя, че съм имал много екзотични срещи на планетите, които съм посетил. Наистина, нощните удоволствия със съблазнително същество от друг свят са нещо, което един мъж помни...

— Ах, Лорджин... — Реджар реши, че е време да предупреди брат си. Особено ако искаше той да му говори и за в бъдеще.

— Както знаеш, в миналото, преди да се ожения, аз имах известна репутация сред Рицарите на Чарл за моите... — той се усмихна закачливо, — флиртове. Всъщност, аз бях...

Реджар затвори очи и простена вътрешно.

Съпругата ти е тук, глупако! Крие се зад канапето и чува всяка твоя дума.

Лорджин спря да говори по средата на изречението, замръзна на място, зениците му се разшириха ужасено. Бавно, погледът му се премести в ляво по посока на канапето.

Беше твърде късно.

Съпругата му стоеше изправена, с ръце на кръста, очите ѝ се бяха стеснили до цепки от сиви мълнии, а кракът ѝ потропваше властно.

Той беше пълен зорф.

Лорджин, като умел воин, веднага осъзна, че най-добрата защита е нападението. Нарочно свъси челото си и изобрази същото свирепо изражение, което в миналото беше карало много от противниците му да бягат от него напълно ужасени. Гласът му беше зловещо тих:

— *Зира*, как се озова тук?

Дребничката му съпруга дори не трепна.

Вместо това тя продължи да се взира в него. *Хмм*. Позата ѝ не вещаеше нищо добро за него. През ума му премина дразнещата мисъл, че брат му можеше да го предупреди много по-рано, но щеше да се погрижи за това по-късно. Сега трябваше да затвърди авторитета си пред съпругата си и да се надява да спаси собствената си кожа.

— Попитах те... — започна той властно, само за да бъде отрязан от възмутеното ѝ от ярост възклицание.

— Как смееш да опитваш да се измъкнеш! — Дийна се опита да изглежда свирепа, докато прекосяваше стаята, макар да предполагаше, че тромавата ѝ патешка походка е много далеч от това.

Когато застана пред съпруга си, тя се повдигна на пръсти и го улови за арогантното рицарско ухо. Знаеше, че Лорджин много мрази това. Кое то ѝ достави още по-голямо удоволствие. Уловен за ухото, Лорджин я изгледа, като проговори през стиснати зъби:

— Жено, не смей...

Тя го направи. Изви ухото му за по-добро въздействие.

— Мразя, когато правиш така! — аметистовите му очи проблеснаха към нея, ухото му все още се намиреше в здравата ѝ хватка.

Реджар направи всичко възможно да не избухне в смях.

— Добре! Сега ме чуй, Лорджин, искам веднага да разбера дали ме смяташ за един от твоите екзотични флиртове, защото ако е...

Лорджин я погледна слисано, всички следи от дързост изчезнаха.

— Разбира се, че не! Как можа да кажеш подобно нещо? Казах ти, че се влюбих в теб в мига, в който те видях за пръв път, как копнеех за... — Лорджин улови с крайчеца на окото си проблесването на белите зъби на Реджар и внезапно осъзна, че брат му е свидетел на тази смуцаваща изява на обич.

И бе много развеселен при това.

Челюстите му се стегнаха, скулите му пламнаха.

Щом забеляза смущението на съпруга си, Дийна си помисли, че тактиката за отвличане на вниманието е проработила изключително добре. Трябваше да го запомни.

— Много добре. Да оставим това засега.

За съжаление Лорджин се съвзе много бързо.

— Не, няма, *зира*. Питам те отново — как се озова тук? — лицето му се наведе към нея, а носът му почти докосна нейния. — След като изрично ти забраних да го правиш!

Без да се уплаши ни най-малко, миглите на Дийна трепнаха срещу него.

— Последвах те в Тунелите, когато не ме виждаше — тя бързо целуна върха на носа му.

Лорджин пребледня.

— Аях, кажи ми, че не е вярно! Не знаеш ли колко е опасно подобно начинание?

Дийна отхвърли тревогата му със свиване на рамене.

— Опасност? Аз бях точно зад теб, какво би могло да ми се случи? — зениците на Лорджин се свиха до точки, докато се взираше надолу в нея, сигурен знак, че е притеснен.

— Не знаех, че си зад мен — каза той опасно тихо. — Когато излязох, можех да затворя Тунела и ти да останеш в него.

Дийна преглътна, доста разстроена от представата. Не беше помислила за това. Гласът ѝ излезе като малък писък:

— Оо.

Тихото признание не успокои Лорджин ни най-малко.

Дийна преглътна отново. Щеше да ѝ се наложи дълго да плаща за това — просто знаеше, че ще ѝ струва скъпо.

Нуждаеше се от смяна на темата веднага.

Бързо изобрази усмивка на лицето си и се обърна да поздрави прочувствено своя зет.

— Реджар! Толкова е хубаво, че те виждам отново!

Като сподави смеха си при очевидния ѝ ход за отвличане на вниманието, Реджар разтвори широко ръце и позволи на Адееан да се хвърли в прегръдките му. Улавяйки ръцете ѝ в своите, той отстъпи назад, за да разгледа добре закръгления ѝ корем. Това беше доказателството, от което се нуждаеше, за да се потвърдят думите на Лорджин.

— Значи е вярно, изчезнал съм за известно време.

— И ни липсваше толкова много! — Дийна го погледна с благодарност от върховете на хесенските му ботуши, през черните панталони, обгръщащи бедрата му, златистата жилетка над набраната риза, до върха на красивата глава.

— Виж се само! Облечен си като конте от Регентството! — *Страшно привлекателно конте при това! Жените тук сигурно се избиват, за да го докопат, помисли си тя.* Лорджин, който не харесваше начина, по който съпругата му разглеждаше дрехите на брат му, реши, че е достатъчно.

— Е, видя своята Ре Гент Ска Анг Лия, зира — той взе ръката ѝ решително и отказа да я пусне, когато тя се опита да я издърпа. — Сега си отиваме у дома.

Реджар се намеси:

— Лорджин, моля те да изчакаш — *Трябва да ти обясня нещо.* Той изпрати мисълта си само на Лорджин.

— Какво има?

Не мога да се върна с вас сега. Имам нещо недовършено тук.

— Жена! — изплю Лорджин.

Дийна погледна двамата мъже с любопитство. За какво говореха? *Да, но не е това, което си мислиш.*

Лорджин повдигна вежда скептично.

Реджар го дари с дръзка усмивка. *Е, не е изцяло каквото си мислиш. Участвам в т'кан, специално преследване. Не мога да спра сега. Трябва да... аз...*

Лорджин наблюдаваше брат си с любопитство. Никога не го бе виждал такъв — уверен и все пак... объркан. Несъзнателно беше използвал фамилиерската дума т'кан, но Лорджин знаеше, че не означава само специално преследване, означаваше също и любовно преследване. Дали брат му бе осъзнал, че е използвал тази специфична дума?

Лорджин го наблюдаваше, докато Реджар закрачи из стаята. Не, той не го бе осъзнал.

В очите на Лорджин проблесна прозрение. Яниф още веднъж се бе оказал прав. Брат му нямаше да се върне у дома с него. Поне не сега. Лорджин беше достатъчно мистик, за да знае кога да се оттегли.

— Коя е тя? — попита той меко.

— Кой кой е? — намеси се Дийна.

Лорджин нежно стисна ръката на съпругата си, налагайки ѝ да мълчи.

Всъщност тя е жената, върху която почти паднах, когато бях изхвърлен от Тунелите. Лорджин го наблюдаваше безмълвно. Казва се Лайлак.

— Разбирам — *Повече, отколкото ти самият, братко,* допълни Лорджин.

Просто има... неразрешени въпроси между нас. Няма да отнеме дълго време. Не че не мога да тръгна сега, но...

Лорджин се засмя вътрешно. Бедният му брат наистина беше в необикновено объркано положение. Значи беше изтълкувал погрешно изтощението върху лицето на Реджар. Лорджин беше готов да се обзаложи, че не обичайните нощни веселия на брат му са очертали кръговете под очите му. В действителност Реджар изглеждаше напрегнат като опъната тетива на лък. Лорджин знаеше, че има само едно нещо, което докарваше брат му до ръба. Принудителното въздържание. Той се ухили вътрешно. Това беше ден, който трябваше да се отбележи!

— И какво ти причинява тази Лайлак, братко?

Реджар потри челюстта си, не искаше да обяснява странната ситуация, в която беше попаднал. *Малко е сложно. Достатъчно е да кажа, че ме проклена през деня.*

— Оо — това наистина беше обещаващо! — А нощите?

Реджар се ухили дяволито.

— Точно както подозирах. — Лорджин му върна усмивката. — Виждам, че не се нуждаеш от помощта ми засега, Реджар. Все пак, ако си тръгна, трябва да си наясно, че няма да мога да се върна при теб известно време — той кимна многозначително към подутия корем на Дийна.

— Какво трябва да означава това? — Дийна се намръщи на съпруга си, чудейки се дали не е пропуснала нещо. Нито единият от двамата не отговори на въпроса ѝ, което я раздразни още повече. Ако имаше поне едно нещо, което бе научила за тези авиаранци, то беше, че трябва да очакваш, неочакваното.

— Знам, Лорджин. Не се притеснявай, научих се да разбирам този свят доста добре. Името ми тук, изглежда, е магическо.

Лорджин само го погледна колебливо.

— Хмм.

В типичен фамилиерски стил, Реджар пренебрегна Лорджин.

— Преди да си тръгнеш ми кажи за Трейд. Как е той? Мислих много за него след последния път, когато го видях.

Всички замълчаха за известно време, докато всеки си припомняше последният ужасен ден, когато се бяха изправили срещу родния баща на Трейд, Тийрдър, на безлюдния свят Рим. Този ден Трейд беше пострадал много. Накрая Лорджин проговори:

— Трейд е... Трейд. Той се върна обратно на земята на народа на Тийрдър — Скай ландс в Авиара. Яниф се притеснява за него, макар да твърди, че Трейд има за цел да излекува сърцето си.

— Как един човек може да излекува такава рана?

— Не знам.

Реджар знаеше, че е време да каже на брат си това, което пазеше от дълго време. Погледна Лорджин право в очите.

— Трейд е наш брат по линия.

Лорджин го изненада с думите.

— Знам. Яниф ми каза всичко. Кога усети това за пръв път, Реджар?

— Когато отидохме в неговата крепост.

Сега Лорджин разбра защо брат му се бе държал толкова странно, когато посетиха Трейд на Зариан.

— Не си го усетил, когато беше дете? Тогава той прекарваше много време с нас.

— Не. Тази особена фамилиерска способност се развива по-късно. Понякога е трудно да си представиш, че татко е имал сестра и Трейд е неин син.

— Ще отнеме известно време да свикнем — съгласи се Лорджин.

— Произхожда от нашия род, той ни е като брат. Не знам дали е добре за него да остава дълго на Скай ландс, Лорджин. Трейд трябва да се прибере у дома.

— И аз мисля така. Смятам да отида и да го отвлека оттам — Лорджин не изглеждаше доволен от перспективата. — Изглежда ми е писано да тичам след двама ви — той дари по-младия си брат с красноречив поглед, комбиниран с продължителна измъчена въздишка.

Двуцветните очи на Реджар проблеснаха с дяволито веселие.

— Тогава те уверявам, че никога няма да те разочаровам, Лорджин.

— От това се страхувам. Хайде, Адееан, нека се сбогуваме с Реджар засега.

— О, Лорджин, не можем ли да останем тук — поне за малко? Наистина ще се радвам да видя този период от време, който много харесвам. Помисли си колко забавно ще бъде!

Лорджин поклати глава неохотно.

— Съжалявам, *зира*. Не можем. — Дийна започна да протестира, но той постави нежно пръст върху устните ѝ. — Не искам от мен да ти обяснявам. Трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че трябва да се сбогуваме сега.

Дийна погледна Лорджин по-внимателно. Имаше причина той да иска да се върне на Авиара. Освен Рицар на Чарл, съпругът ѝ беше също така и притежател на четвъртата сила, или мистик. Ако той смяташе, че трябва да тръгват, значи може би беше най-добре да го направят. Тя въздъхна. Толкова много ѝ се искаше да зърне поне за миг този фантастичен период от историята на нейната планета.

Сякаш прочел мислите ѝ, Лорджин взе ръката ѝ и я поведе към прозореца. Дръпна пердето, отвори го и каза:

— Погледни, *зира*, виж света, който някога беше твой.

Дийна подаде глава през прозореца и погледна със страхопочитание улицата долу. Беше като оживяла гледка на някой музей! Карети и ездачи, амбулантни търговци и продавачи! Изящно облечени мъже и жени! Гледки и звуци и...

Нослето на Дийна се набръчка. *Вонята на улиците!*

Тя бързо прибра главата си вътре, запушвайки носа си.

— Господи! Каква е тази ужасна миризма?

Повече от леко отвратена, тя се обърна към своя зет:

— Боже мили, Реджар, някога ще свикнеш ли с това?

— Не.

— И въпреки това искаш да останеш тук? О, Реджар, ела си у дома с нас сега.

— Невинаги е толкова лошо, Адееан.

— Е, това ме успокои — Дийна размаха ръка пред лицето си, в опит да разсее спомена от неприятните миризми.

— Понякога е по-лошо — пошегува се той. Виждайки унилото ѝ лице, добави: — Някои места не са толкова зле — той помнеше чистото свежо ухание на къщата и градината на Лайлак и прекрасните провинциални райони, които бе посетил.

Лорджин взе ръката на Дийна отново.

— Ще се върна, когато мога, Реджар, а до тогава — бъди здрав.

— Ти също, Лорджин — погледът му се спря върху корема на Дийна и това го накара да се усмихне вътрешно. — Всички вие.

Лорджин извика Тунела със способностите си. В стаята се появи малка кръгова светлина, която нарастваше все повече и повече, голямата паст запулсира, блестящата светлина застана пред тях. Дийна дари Реджар с една последна прегръдка, преди да стъпи в портала заедно със съпруга си. Точно преди Тунела да се затвори, Реджар чу Лорджин да казва на съпругата си: *Сега, зира, ще ми кажеш какво точно имаше предвид с този Дисни Уърлд...*

Вече му липсваха.

Но имаше определена работа за довършване. Работа, която беше много неотложна.

Той трябваше да има Лайлак Дивър.

В пълния смисъл на думата.

Лайлак наблюдаваше отражението си в огледалото.

Не изглеждаше никак различно. Същата русо-кестенява коса. Същите прекалено големи зеленикави очи. Същите пълни устни. Погледът ѝ се спусна към гърдите, щедро разкрити от квадратното деколте на роклята. Същите смуцаващо *закръглени* извивки.

Тя не беше точно това, което обществото щеше да сметне за „първокласен диамант“.

Защо тогава изведнъж бе затрупана от визитните картички на всички знатни контета?

Поканите пристигаха час след час. „Би ли желала мис Дивър да посети малкото празненство, което организираме следващия четвъртък?“ „Ще бъде ли на разположение мис Дивър във вторник за чай с мистър Джефри?“ „Ще приема ли мис Дивър посещения следобед?“

Не, мис Дивър няма да направи нищо от горепосоченото!

Всичко беше по *негова* вина.

Този досаден, нетърпим, арогантен, разглезен княз.

И за да станат нещата още по-лоши, сега го сънуваше. Не можеше да се спаси дори в прегръдките на Морфей! Поради някаква странна, необяснима причина, Лайлак беше сънувала, че се намира в обятията му миналата нощ. А нещата, които си беше представяла, че прави с нея!

Тя сложи длани върху пламтящите си страни, докато ярки неприлични изображения преминаваха през ума ѝ. Какво, за Бога, я караше да си представя такива срамни неща? Князът без дрехи! Правейки най-порочни неща с езика си. А когато устата му...

Мъжете наистина ли правиха такива неща?

Не, това беше твърде странно. Какво я караше да сънува подобно чудновато поведение? Сигурно беше яла нещо миналата вечер, което бе породило кошмара. Само че, всъщност не беше кошмар...

В известна степен беше дори приятно.

Глупава мисъл! Разбира се, че беше кошмар, щом включваше този... този княз!

Лайлак пое дълбоко дъх, за да успокои надигащото се вълнение. Нямахте нужда да се притеснява, защото никога нямаше да говори с него отново. Беше се убедила на соарето миналата вечер. Както и за бъдещите им срещи. Леля ѝ несъмнено щеше да настоява тя да приеме поне част от поканите, които беше получила. В тези случаи, ако князът се окажеше там, със сигурност щеше да го отбягва.

По всяка вероятност той беше забравил за нея и вече се бе насочил към следващото си завоевание. Тя никога не трябваше да поглежда към това, спиращо сърцето, красиво лице отново.

Дано съдбата бе на нейна страна.

На долния етаж, във фойето, мъжът вече я чакаше.

По изострените черти на лицето му се четеше решителност.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато слизаше по стълбите, Лайлак съзря блестящата черна коса долу във фоайето и се поколеба? *Не може да бъде!*

Чувствените двуцветни очи, озарени от необичаен пламък, се фокусираха върху нея.

Това беше той.

По дяволите! Този мъж никога ли не се предаваше? За какъв се мислеше? Тя го беше зашлевила, за Бога! Колко по-твърда трябваше да бъде?

— Какво си мислите, че правите тук? — изсъска тя от средата на стълбището.

— Ето те и теб, Лайлак! Тъкмо щях да пратя Ейми да те доведе. Любезният княз Азов е дошъл да те изведе на разходка в парка.

Леля й явно не я бе чула, за разлика от него. Той я дари с необикновената си загадъчна усмивка. Тази, която караше косъмчетата на врата й да настръхнат.

Тази, която казваше „ще видим“.

Не, той нямаше да види! Зад гърба на леля си, Лайлак му се изплези. Постъпката беше детинска, но въпреки това много удовлетворяваща.

Живият властен поглед, с който й отговори, почти я накара да се препъне на последното стъпало. По дяволите, беше много убедителен! Трябваше незабавно да измисли някакво извинение. Това, което й дойде на ум беше малко банално, но се надяваше да проработи.

— Извинете ме, Ваше Височество, но не мога да приема — тя вдигна слабата си ръка към челото. — Този следобед имам леко главоболие.

Развеселен от завоалираната уловка, Реджар повдигна подигравателно вежда:

— Лоши сънища? — каза той, а дълбокият му глас звучеше предизвикателно.

Лайлак усети как цвета се оттича от лицето й.

Мъжът беше прекалено близо, за да не забележи. Тя ни най-малко не хареса арогантния му и многозначителен поглед.

— По-точно лоши спомени. Мисля, че бях съвършено ясна в балната зала предишната вечер. Ако сте дошъл да се извините, направете го и след това си тръгвайте.

— Лайлак, обноските! — леля й беше ужасена. Тя веднага се опита да спечели благоразположението на княза, след като Лайлак така грубо бе нарушила етикета. — Моля ви, простете й, Ваше Височество, не знам откъде се появи тази забележка. Обикновено тя е най-спокойната, послушна, сладка... — леля й определено се опитваше да се докаже пред този досаден грубиян.

— Лельо Уъмпълс, престани да говориш за мен като за някоя крава, пусната на паша.

Устните на княза се свиха в едва потискано веселие.

Тя погледна към дразнителя с присвити очи.

— Можете да си тръгвате — в случай, че глупакът е забравил пътя, тя грубо посочи с пръст към вратата.

Лейди Агата, ужасена, че този отличен кандидат бе на път да се изплъзне от лапите й, изгуби всякакво благоприличие. Обхвана я безпокойство, защото той беше най-добрият шанс за Лайлак. Беше княз, за Бога!

— Не, няма — провокиран от упорството на племенницата си, строгият глас на Агата отекна в стените на фоайето, разклащайки висящия полилей.

Лайлак се взираше в леля си изумена от реакцията й и едновременно с това разгневена от намесата й. Това, което се опитваше да направи, беше очевидно — сватосване. С този простак. Не и в този живот! На леля Уъмпълс щеше да й се наложи да размисли!

В необичайна проява на непокорство, Лайлак тропна с крак. Или по-точно казано, заби шумно крака си в пода.

— Да, той ще си тръгне!

Агата притисна гърдите си, задъхана от обида. Тя беше горда жена, която нямаше да се примири с подобна глупост. Князът мигновено се превърна в изключително важна особа.

— Никога! Ах, ти, лошо момиче! Той няма да направи и една крачка извън тази къща, докато аз не кажа!

Реджар наблюдаваше жадно, разиграващата се пред него сцена, която сама по себе си беше чудесно забавление. Тъй като нямаше вина за спора, той хладнокръвно скръсти ръце на гърдите си и търпеливо се облегна с гръб на колоната във фоайето, докато двете жени се сражаваха за него. Беше свикнал с това, в най-различни форми.

Очите на Лайлак пламнаха. Тя понижи гласа си, с ръце на кръста, и погледна надолу към леля си.

— Той си тръгва — твърдо настоя тя.

Не е зле, помисли си Реджар, възхищавайки се на умението ѝ. И все пак, ако беше в игралната зала в този момент, щеше да заложи на лелята. Тя беше много по-решителна, много по-надута, много по... просто много повече. Не че той имаше намерение да си тръгва, независимо какъв щеше да е резултатът.

— Лайлак *Прюнел* Дивър!

Лайлак забележимо трепна при споменаването на отвратителното ѝ второ име. Напомнянето му я вцепени за момент.

Ах! Реджар поклати глава одобрително. Много добър ход. Възрастната жена имаше ловкостта на блестящ тактик. Първо обезсилваше противника си със страховито подмятане, след това неочаквано нападаше. *Прюнел*? Той се ухили открито на ужасното име. Беше толкова лошо, че граничеше с възхитително.

— Аз все още съм твоя настойница, Лайлак Дивър! Неочакваната ти проява на неуважение — няма да споменавам невъзпитаните ти обноски — е голям позор за това домакинство — леля ѝ направи пауза, преди да хвърли последния си коз. — Какво щеше да каже скъпият ти баща, ако можеше да те чуе сега?

Раменете на Лайлак увиснаха веднага. Всеки път, когато леля ѝ искаше да спечели спора, само трябваше да спомене името на скъпия ѝ покоен баща. Лайлак погледна тайно към леля си. Както предполагаше, възрастната опърничава жена вече се радваше на победата си.

Усещайки, че битката е към края си, Реджар се отдръпна от колоната и се подсмихна вътрешно. Авиаранските воители можеха да научат едно-две неща от тази жена. Той намигна одобрително към лейди Уъмпълс, сякаш казваше „браво“.

Агата го изненада като му намигна в отговор.

— Уверете се, че тя няма да хване настинка, Ваше Височество. През късния следобед все още е доста хладно.

— Не се притеснявайте, ще бъде в най-добрите ръце — попитайте, когото пожелаете — с тези загадъчни думи, той протегна ръка към Лайлак.

Тя я пое неохотно.

— Не се чувствай толкова зле, *Прюнел* — прошепна в ухото ѝ той, докато отваряше вратата. — Във всеки случай, няма да се извиня.

Лайлак го изгледа кръвнишки.

Как би могла да не се взира изумено в кочияша на това открито ландо?

Вместо да бъде прилично облечен като всички достойни кочияши — с бели кожени бричове, раирана жилетка и тъмно обикновено палто, мъжът беше изцяло натруфен в ярко крещящо зелено. От ъгълчето на устата му висеше незапалена лула. Няколко странни кичура коса се подаваха изпод старомодна шапка, също зелена. Приличаше на ходеща елха.

— На Вашите заповеди.

Докато тя продължаваше да се взира в него вцепенена, мъжът имаше дързостта да сложи ръка на гърба ѝ и да я побутне да се качи! Когато князът се настани до нея, тя обърна невярващото си лице към него.

— Този човек работи за теб вас? — попита тя.

— Да. — *Тя е впечатлена*, помисли си Реджар.

Очите на Лайлак се разшириха с недоверие. Тя поклати глава и погледна многозначително настрани, като напълно го пренебрегна.

— Накъде, Ваше благородие? — попита зеленото същество от предната част на ландото.

— Мисля, че се наричаше Хайд парк, така ли е, Лайлак?

— Предполагам, че е така — промърмори тя.

— Хайд парк е. О, явно си струва, да се видят всички тия знатни особи, които се разхождат и перчат наконтени по последна мода — той размаха камшика във въздуха и конете препуснаха, сякаш кучета от ада ги хапеха по краката.

Неочакваната инерция, причинена от движението напред, почти повали Лайлак върху задната част на файтона. Дупето ѝ се плъзна от седалката и краката ѝ полетяха във въздуха, навивайки роклята ѝ около

бедрата. Няколко кичура коса се освободиха от панделката ѝ, паднаха спокойно върху обличените в кожен панталон бедра на княза, и се плъзнаха интимно надолу между дългите му силни крака.

Лайлак стисна юмруци и се взря във върха на черните му ботуши.

Въпросните ботуши сега бяха на едно ниво с лицето ѝ, тъй като тя лежеше на пода на каретата.

Лайлак положи неимоверни усилия да си спомни наставленията на г-жа Чапоун за изкуството да се владееш.

Скърцайки със зъби, тя се протегна, за да отдръпне предателските кичури коса от него. През цялото това време князът стоеше подозрително тих. Непоносимият нахалник дори не ѝ предложи да ѝ помогне да се качи на седалката!

— Ще ми помогнете ли да се изправя или не? — изплю тя през стиснати челюсти.

— Не мисля — провлече той.

Разярена от грубото му държание, тя го погледна в лицето с цялото презрение, което изпитваше към него.

Реджар знаеше, че няма да забрави това изражение дълго време. Половината ѝ коса беше разпиляна и сега падаше върху едната страна на лицето ѝ. Погледна надолу към тялото ѝ...

Това наистина беше комично.

С блестящи от смях очи, Реджар кимна с глава към скута ѝ.

Страхуваше се от това, което щеше да види, но знаеше, че трябва. Момичето бавно погледна надолу. Роклята ѝ бе повдигната някъде около бедрата ѝ и разкриваше голяма част от долните ѝ гащи и целите ѝ бели копринени чорапи.

Лайлак не помръдна, не мигна, не каза нищо цяла минута. Най-накрая събра това, което беше останало от хладнокръвието ѝ.

Забила поглед в пода, заговори с абсурдно добродетелен тон:

— Един джентълмен не би гледал.

Реджар повдигна единия си лакът и го опря на ръба на ландото. След това отпусна глава на извитата си длан така, че показалецът му лениво да докосва слепоочието му.

Безспорно той продължаваше да се наслаждава на възбуждащата гледка.

— Щом казваш.

— Отвратителен сте!

Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре, разкривайки опустошителната малка трапчинка на лявата буза.

— Казвали са ми, че ми е в кръвта.

— Да бъдете безчувствен? — подигра се тя. Но смехът му я озадачи.

— Мога да те уверя, че съм много *чувствителен* човек — Реджар се наведе напред, отпусчайки лакти на коленете си. Според намерението му, позицията доведе главите им сравнително близо една до друга. — Трябва само да ме изпробваш, за да се увериш — прошепна той съблазнително.

Лицето ѝ пламна и тя бързо извърна поглед от провокиращата му поза.

— Не ви харесвам, княз Николай.

Реджар се усмихна бавно.

Тя погледна към него объркана.

— Не ме ли чухте?

— Слушам те много добре — очите му уловиха нейните с настойчивия блясък на хищник — опитен над нейните разбирания и, ох, толкова възбуждащ. — Ще бъдеш изненадана от това, което чувам.

Очарована от тези великолепни очи, въпреки решението си, Лайлак почти попадна под магията му. Но щом мигна, тя се откъсна от странното му влияние.

— Ела — протегна ръка и зачака тя да я поеме.

Бе застанал над нея в каретата, като някой безмерно красив приказен принц. Устата ѝ се разтвори, когато погледна нагоре към него и се смути от неоспоримата му мъжка красота.

Знаеше, че се нуждае от помощта му, за да се върне на мястото си в поклащащата се карета и колебливо сложи ръка в неговата. Забеляза как силната му, добре оформена длан напълно поглъща нейната.

По начин, по който той щеше да погълне всичко, което тя представляваше, ако му позволи.

Отрезвяващата мисъл върна здравия ѝ разум. Докато той лесно ѝ помогна, почти вдигайки я с една ръка обратно върху седалката, тя твърдо реши, че трябва да продължи да се държи резервирано с този мъж. Той беше твърде опасен.

Ландото навлезе в парка и премина през добре поддържания популярен път в обиколния си маршрут, задминавайки много други карети и ездачи.

Лайлак забеляза, че всеки път, когато мине по край някои членове на обществото, веднага след като те предположеха, че вече не могат да ги чуят, започваха да шушукат за тях. Тя се огледа за някое подходящо място, където да се скрие, но освен под косата на княза, нямаше къде другаде. О, леля Уъмпълс щеше да си плати за това!

— Еха, тази тук не ви ли прилича на някой току-що изял лимон?

Лайлак хвърли възмутен поглед към кочияша, след това трепна, забелязала проклетата клюкарка. Лейди Вандершмир! И идваше право към тях. Какъв ужасен късмет! Непредвидената ѝ разходка с княза щеше да се узнае от обществото още тази вечер.

— Лайлак Дивър! И Негово Височество! — лейди Вандершмир потупа брадичката си с ветрилото. — Колко интересно!

Лайлак отчаяно се опита да намали вредата от измислената история.

— Княз Азов е нов в нашия град, лейди Вандершмир. Той... всъщност негов приятел, който е общ познат на семейството, помоли леля и мен, ако можем да му покажем града.

— Общ познат? И кой ли може да бъде? — лейди Вандершмир очевидно не ѝ вярваше.

— Прини — иззад нея дойде дълбок глас, който шокира и двете жени.

Лейди Вандершмир изтърва лорнета си.

— Принц регента?

— Защо се изненадвате? Аз съм принц и той е принц, не трябва ли да се познаваме? — Реджар се взираше в дразнещата жена.

— Ами, предполагам, че е така, Ваше Височество — лейди Вандершмир очевидно изглеждаше смутена от властното поведение на княз Азов.

— Лайлак и аз трябва да продължим с нашата... — той погледна към нея, след това обратно към другата жена, — разходка. Приятен ден — махна с ръка повелително във въздуха и кочияшът незабавно подкара каретата напред.

Но не и преди Лайлак да види увисналата челюст на лейди Вандершмир.

Разгневена, Лайлак се обърна към княза:

— Каква лудост ви накара да използвате това име? — попита тя.
— Сега провалихте всичко!

— Прини? — Реджар беше объркан. — Уверявам те, че срещнах този владетел, за когото говорим на една среща, на която присъствах с...

— Не, глупако! Моето име. Нарекохте ме Лайлак пред нея!

Реджар се облегна лениво в ъгъла на ландото.

— Как трябваше да те нарека — Прюнел?

Лайлак трепна.

— Никога не изричайте това име отново. Мразя го!

— Наистина ли? — той се прозина широко, напомняйки на Лайлак за... някого. — Какво откровение.

— Толкова сте досаден! Знаете много добре, че имам предвид първото си име, което, между другото, никога не съм ви давала позволение да употребявате.

— Това е името ти — той сви рамене, като че ли не беше много заинтересован от темата. — Защо ми е необходимо разрешение?

Този човек беше идиот!

— Защото вие сте прекалено *фамилиарен*.

Реджар се изсмя гърлено при несъзнателната игра на думи, прекалено фамилиер. Не още, но имаше намерение да стане.

Смехът му бе последната капка. Мъжът беше нетърпим и необикновено тъп. Беше време да се сложи край на тази пародия на разходка.

— Искам да се прибера у дома. Веднага.

— Защо?

Защо? *Нека да изброим причините*. Тя вече знаеше достатъчно за този човек, за да разбере, че ще трябва да го убеди. За разлика от един истински джентълмен, който щеше да я отведе в дома ѝ само защото е изявила, такова желание. Глупак.

Тя намери добро оправдание.

— Стана хладно.

— Не е.

Лайлак сви устни.

— Казвам ви, че е — тя потри длани нагоре и надолу по ръцете си. — Погледнете, треперя. Бррр...

На бузата му се появи дяволитата трапчинка.

— Нека се уверим.

Преди тя да разбере намерението му, той се наведе напред, за да плъзне възглавничките на дългите си добре оформени пръсти надолу по ръцете ѝ, оставяйки следа от разтапяща топлина.

Лайлак замръзна.

Той почти я прегръщаше! На обществено място! Уловена в силните му ръце, тя се взираше в него безмълвно.

Агресивният ловец вътре в него, посрещна неподвижния ѝ пленен поглед с откровена чувственост.

Изведнъж бавно я обгърна воал от топлина, последван от пикантен остър мирис на канела, мирта и нещо много екзотично. Нещо възбуждащо.

Сега наистина потрепери, но не от хлад.

Погледът на Реджар се впи в пълната ѝ уста, разтворена точно по начина, по който той желаше.

— Не искаш ли да трепериш, сук-сук? — измърмори той много близо до сладките ѝ устни. Сексуалният му аромат я обгръщаше.

— Ваше Височество — изскимтя момичето. — Моля ви, недейте...

— *Караш ме да треперя* — прошепна той, преди устата му да се спусне върху нейната.

Устните му бяха коприна и кадифе.

Завладяха нейните пламенно. Лайлак можеше да усети дъхът му — приятен и горещ. И някак си познат. Князът имаше вкуса на жарките, забранени сънища.

Имаше нещо в начина, по който устата му покоряваше нейната; начина, по който твърдите му ръце се вплитаха в косата ѝ, за да я привлекат към себе си; особенният маниер, който говореше за съвършено майсторство и умение, които дори тя, със своята неопитност можеше да разпознае. Тя простена под опитната му мъжка уста, която причиняваше такъв хаос в нея, излъчваше такава страст, каквато предполагаше, че за него е нещо обикновено. Върхът на езика му деликатно изучаваше долната ѝ устна, сякаш се наслаждаваше на момента преди пиршеството.

След това започна да се плъзга неприлично между разтворените ѝ...

Страх и желание се бореха вътре в нея. Рязко се отдръпна.

— Вие... вие сте мръсник! — извика тя и изтри уста в ръкава си с умишлена демонстрация на отвращение. — Как смееете! Опитвате се да ме съблазните на обществено място! Вие сте... вие сте низък и циничен. Отведете ме у дома веднага!

Реджар не беше напълно изненадан от поведението ѝ. Очакваше да реагира по този начин, въпреки, че не можеше да разбере точно защо. След като я бе прегърнал истински, той се надяваше тя да се почувства различно.

Някои мъже фамилиери имаха способността да довеждат жените до върха само с целувките си. Той беше правил така безброй пъти в миналото, за огромно удоволствие на жените, с които спеше. Само Лайлак се отдръпваше от него, преди да е имал възможност да я въведе в това специално негово умение.

Беше му трудно да спре.

Вкусът ѝ все още изгаряше сетивата му и той направи всичко по силите си да не нареди на Джаки да намери изолиран район сред дърветата и да изчезне за известно време. Но от реакцията на Лайлак предположи, че ще е по-умно да изчака.

Той скръсти ръце пред гърдите си и погледна надолу към нея.

— Влагаш прекалено много емоции за такава малка постъпка. Чудя се защо?

Страните на Лайлак се зачервиха.

— Какво... какво искате да кажете? — изражението ѝ бе отбранително.

Той я погледна хладно.

— Мисля, че знаеш какво имам предвид.

Лайлак преглътна. Изплашена и объркана, тя извика към кочияша:

— Кочияш, настоявам да обърнете ландото и да ме откарате вкъщи!

Князът незабавно парира заповедта ѝ:

— Джаки, продължавай да караш из този парк, докато аз не кажа друго, ясно ли е?

— Кристално ясно, Ваше Височество.

Лайлак стисна светложълтия плат на роклята си, намачквайки я непоправимо.

— Какво се надявате да постигнете с това, Ваше Височество?

Реджар отпусна глава на облегалката.

— Всичко — каза той тайнствено, затваряйки очи.

Докато Лайлак наблюдаваше с хладно безразличие пейзажа, покрай който преминаваха, Реджар имаше време да размисли сериозно. Беше грешка да я целува, призна той. Моментът не бе подходящ.

Не можеше да си спомни нито един случай през живота си, в който да му се бе случило такова нещо. Беше ли изгубил умението си?

Глупости! Фамилиерските умения бяха вродени. Не можеха да бъдат изгубени. Защо, на фамилиерски език, бе объркал всичко с нея?

Всеки път, когато се опиташе да направи една крачка напред, като че ли трябваше да прави две назад.

Реджар се прозина.

Беше много изморен, от два дни не бе спал. След като Лорджин и Адееан си тръгнаха, той бе опитал да си почине в хотелската стая, но неуспешно. Накрая се отказа и тръгна да търси Джаки.

Сега, когато Лайлак беше до него, той се чувстваше по-спокоен.

Прозина се отново.

Тя имаше много странно успокояващо въздействие върху безпокойството му. Наистина беше много странно.

Лайлак усети как носа му се заравя в шията ѝ.

— Какво... — Тя спря. Изглежда князът беше заспал дълбоко. Добре. Тя не беше и най-малко обидена. Сега можеше да каже на кочияша да я заведе вкъщи и окончателно да се отърве от този грубиян.

— Кочияш!

— Името ми е Джак, Джак Мълиган, господарке. — Слава Богу, никой не можеше да чуе как този слуга я нарича по подобен начин.

— Да, е, Джаки, господарят ти заспа. Изглежда мисленето пренатоварва мозъка му. Сега можете да ме отведете у дома.

— Съжалявам, господарке, не мога да направя това.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш? Дадох ти конкретна заповед! Настоявам...

— Настоявайте колкото искате, момиченце, но аз приемам заповеди само от княза, а той каза на Джаки да кара през този парк, докато не каже нещо друго и аз това и ще направя — след тези думи,

той сложи лулата в устата си, като ясно ѝ показа, че що се отнася до Джаки Мълиган, дискусията е приключила.

— Никога, през целия ми живот...

— Това беше ясно и на краля и на овчаря, когато той ви целуна — Джаки Мълиган беше човек, който казваше нещата каквито са. Без излишно подмазване.

Цялото ѝ лице пламна при грубата му забележка. Знаеше кога стои пред каменна стена. Скръсти ръце пред гърдите си и се загледа мрачно в преминаващите дървета. Едва се сдържаше от обида.

И така, те обикаляха парка.

Следобедът се превърна в ранна вечер. Ранната вечер отстъпи място на нощта.

Луната изгря. Звезди обсипаха небето. А те обикаляха и обикаляха.

Князът продължаваше да спи.

Настанен удобно като котенце, той бе обгърнал с ръце кръста ѝ и я държеше близо до себе си, докато страстното му лице се бе сгушило в шията ѝ.

Тя нямаше да се изненада, ако животното започнеше да мърка.

Агата Уъмпълс седеше в любимия си стол в салона и опитваше да чете книга на една от любимите ѝ теми: Мистериозните аромати. Това беше тайното ѝ хоби. Агата Уъмпълс имаше силно увлечение към непознатото.

Но тази вечер не можеше да се съсредоточи върху увлекателния труд на д-р Лопидори. Погледна още веднъж към позлатения часовник върху полицата на камината. Минаваше десет часа! Тя беше повече от разтревожена. Князът трябваше да доведе Лайлак преди часове. Ситуацията беше потенциално скандална. Къде бяха те?

Точно когато поредната тревожна мисъл мина през главата ѝ, тя чу входната врата да се отваря и затваря с трясък, последван от ядосано потропване на дамски обувки, маршируващи сърдито към стълбите на фоайето. Бързо последва втори трясък на вратата и решителни стъпки на мъжки хесенски ботуши.

— Лайлак, чакай!

Това беше гласът на княза. Силно развълнуван. Агата се изправи от стола си, за да види какво става.

— Не желая да *говоря* с вас, не желая да ви *слушам* и не желая да ви *виждам*. Никога повече!

Покритата с шапка глава на Агата надникна през вратата. Лайлак стоеше на средата на стълбището и гледаше гневно надолу към княза. Той беше стъпил с единия си крак върху стълбите.

— Да не сте посмял!

Агата забеляза, че той спря, но остави крака си там, където си беше. Силен, твърд характер, тя одобряваше това в един мъж.

Реджар изучаваше замислено Лайлак. Беше малко объркан. Фамилиерите нямаха склонност да изпаднат в мъртвешки сън в присъствието на жени, с които искаха да имат нещо общо. Това не се смяташе за романтично предимство. Той знаеше, че трябва да направи всичко възможно да я усмири.

— Лайлак, извинявам се за това. Никога преди...

Нямаше смисъл да се опитва да обяснява *тази* част.

Той гледаше нагоре към нея умолително.

— Не знаех, че Джаки ще възприеме нареждането ми толкова... стриктно.

Смяната на темата не ѝ се изплъзна. Колко пъти беше попадал в такова интимно положение с жена? Милиарди, имайки предвид неговата външност. Тя беше бясна!

— Имате ли представа колко пъти обиколихме този проклет парк? — тя тропна с крак, за да подчертае вината му.

Реджар пое дълбоко дъх.

— Мога да си представя.

— Беше ужасно! Този... този човек, когото наричате свой слуга, не ми... не ми обръщаше внимание!

— Съжаля...

— Просто отказваше да ме слуша! — Лайлак освобождаваше гнева, насъбрал се за шест часа.

— Знам как...

— А вие — тя го посочи с пръст обвинително — вие, настанен *удобно като котенце*, изобщо не бяхте загрижен за това как се чувствам аз!

Удобно като котенце? Реджар се усмихна вътрешно. Е, той беше котенце.

— Моля те — той протегна ръка към нея с най-очарователното си изражение. — Ще ми простиш ли?

За своя изненада, Лайлак откри, че не може да не откликне на настоящата му молба. И това я разгневи. Негодник! Е, той щеше да си го получи и то с неговите камъни по неговата глава. Тя му отправи сладка усмивка.

Реджар се усмихна в отговор, другият му крак стъпи на второто стъпало.

Преди да успее да направи още една крачка, тя свали фалшивата усмивка от лицето си.

— Не мисля, че мога — обърна му гръб и тръгна нагоре по стълбите.

Реджар стоеше там, замаян от внезапната ѝ реакция.

Изумено наблюдаваше наперената ѝ походка, докато изкачваше стълбите, отхвърляйки го напълно.

Жените никога не правеха така.

С кого си мислеше тя, че си има работа? Той бе син на Кру! Как смееше да се отнася с него по този високомерен начин! Ако тя смяташе...

— Ваше Височество, може ли да поговоря с вас?

Раздразнен, Реджар се завъртя и погледна надолу към лейди Уъмпълс. Възрастната матрона стоеше твърдо във вестибюла, напомняйки му за един от сръдливите членове на Гилдията, който бе срещал в миналото. Някаква сдържана емоция пробяга по лицето ѝ, и въпреки че беше отправила въпрос, това прозвуча по-скоро като заповед. *Сега какво?*

Когато видя, че е привлякла изцяло вниманието му, възрастната жена се завъртя и се отправи към салона.

Той нямаше друг избор, освен да я последва, като по-възрастна заслужаваше уважението му. Тя спря пред камината и се обърна към него.

— Затворете вратата зад себе си, млади човече.

Реджар се подчини.

— Сега ще ми кажете ли какво правихте с племенницата ми до този безбожен час?

Реджар я погледна, преди да отговори. Не беше напълно сигурен какво искаше да каже тя с този въпрос.

— Правя? Казах ви намеренията си по-рано, лейди Уъмпълс. Заведох Лайлак на разходка в Хайд парк.

— Хайде, хайде, момчето ми, никой не се разхожда в парка по това време. Къде бяхте? — възрастната жена внезапно вдигна сгънатото ветрило от страничната масичка, и го размаха към него като малко оръжие. Изумен, Реджар можеше само да стои и да гледа, когато тя го удря изцяло по рамото. — Наредих ви да ми кажете!

Реджар зяпна.

Нямаше представа какво искаше тя. Нима бе нарушил с нещо техните обичаи?

— Беше както ви казах — заведох я в парка.

— Но защо се върнахте толкова късно? Проблем с каретата ли имавте? И защо племенницата ми беше толкова разстроена?

По страните му изби червенина.

— Аз заспах — призна той неохотно. Ако брат му някога разбере за това, подигравките му нямаше да имат край.

Сега беше ред на лейди Агата да се изуми.

— Вие... вие сте заспал?

Върху силната му челюст трепна един мускул.

— Да — каза той през стиснати зъби.

Агата прикри усмивката си зад ветрилото.

— Това е една... жалка случка, която е трудна за обяснение.

— Може би племенницата ми ви отегчава, Ваше Височество? — притисна го хитро тя.

Реджар поклати глава категорично.

— Напротив, очарова ме.

Отлично, помисли си Агата. Всичко, което трябваше да направи сега, беше да открие начин да го задържи.

— Вие разбирате, че Лайлак не ви харесва особено.

— Предполагам — Реджар въздъхна, като нарочно си придаде безнадеждно изражение на лицето. Не знаеше защо, но имаше усещането, че възрастната жена може би е склонна да му помогне в преследването.

— Покажете малко дух, момко! — тя отново го удари с ветрилото. — Готов сте да се предадете? — той погледна надолу към

нея, белите му зъби блеснаха в спокойна усмивка.

— Не мисля така.

— Ще ви се наложи да се постараете, сега тя не е много благосклонна към вас.

— Аз мога да преодоля тези чувства — неговата самоувереност се дължеше на годините, през които успешно бе карал жените да правят всичко, което пожелаеше.

Но това бе преди, в миналото. Лайлак се бе оказала, най-упоритата млада жена, с която се бе сблъсквал. Позитивното отношение на княза даде на Агата основание да го огледа по-внимателно през пенснето си. *По дяволите, той беше истински мъж и вътрешно, и външно.*

— Вярвам, че можете, Ваше Височество — тя срещна очите му. — Племенницата ми често изявява желание да разгледа Седмичното техническо изложение в Хеймаркет. Мисля, че утре ще бъде чудесен ден за такава разходка. Ако се случи да бъдете там по същото време — например в два часа — ще бъде съдба, нали?

Реджар се ухили. Тя щеше да му помогне.

— Наистина ще бъде, мадам.

Лейди Агата му се усмихна в отговор.

Нямаше съмнение, че когато ставаше въпрос за Лайлак Дивър, всеки от тях имаше различни неща на ум.

Той се върна в стаята ѝ след един час.

Лайлак вече бе облякла нощницата си и седеше на ръба на леглото, вперила поглед в празното пространство. *Навярно измисля нови начини да ме измъчва.*

Той скочи върху леглото до нея.

— Реджар! Дошъл си да ме успокоиш? Какво добро коте си! — Лайлак погали главата му, потърквайки го зад лявото ухо.

Мъркайки, Реджар се протегна към нея, потри лицето си в челюстта ѝ с нежна котешка милувка. Омилостивена, тя го целуна по главата.

— Няма да мисля повече за него — каза тя на котарака, като че ли той знаеше за какво точно си мисли тя.

Както и беше.

— Хайде в леглото — Лайлак се плъзна под завивката.

Реджар се настани до нея, лягайки точно по начина, който тя харесваше. После сгуши лице в меката козина и незабавно заспа.

Ако по някое време през нощта изпита странното усещане, че не лежи върху козина, а върху голи мъжки гърди, успя да отхвърли от съзнанието си тази глупост в настъпващата светлина на деня.

Но екзотичният аромат на канела и мирта, който сякаш я обгръщаше, наистина я озадачи.

СЕДМА ГЛАВА

Кожата на врата ѝ настръхна.

Не, сигурно си въобразяваше. Разхождаха се на Седмичното техническо изложение, една разходка, която Лайлак очакваше от доста време.

Този ден беше претъпкано. Някои членове на обществото очевидно имаха същата идея като леля ѝ. Имаше един експонат, който по-специално...

Ето отново...

Това странно чувство по врата ѝ.

Лайлак погледна над дясното си рамо. Зелените ѝ очи мигновено се разшириха, след това я обзе ярост.

— Не мога да повярвам! — възкликна тя с гневна нотка в гласа си.

— Какво има, скъпа? — попита леля ѝ разсеяно. Тя вече се взираше през лорнета си в първия експонат.

— Този отвратителен княз е тук! Какъв ужасен късмет!

— Княз Азов е тук? — леля ѝ отпусна лорнета, обърна се и огледа помещението. — Да, ето го там. — Лайлак стоеше безпомощно, наблюдавайки как леля ѝ махва с ветрилото си по посока на княза. — Княз Азов, насам!

— Защо го направи? — изсъска Лайлак.

— Не ставай смешна, скъпа, той е наш приятел.

— От ога? — леля ѝ не я слушаше, беше твърде заета да привлече вниманието на княза. Проклятие!

— Лейди Агата, Лайлак — Реджар поздрави сърдечно двете жени, едната сияеше от щастие, че го вижда, докато другата изглеждаше извънредно разярена. Той позволи на очите си умишлено да проблеснат победоносно само за да раздразни Лайлак. По лицето му премина закачлива усмивка, когато тя бързо му обърна гръб. Толкова обичаше да си играе с нея!

— Виж ти, княз Азов, какво приятно съвпадение! — Агата му намигна конспиративно. — Ще се присъедините ли към нас, докато обикаляме музея?

Лайлак се завъртя обратно ужасена.

— Лельо!

— Благодаря ви, лейди Агата — Реджар наблюдаваше Лайлак изпод натежалите си от желание клепачи. Синьо-златният му поглед я смущаваше. — Смятам да направя точно това.

— Отлично! Ние току-що започнахме — Агата посочи първия експонат. — Това, според мен, е пресъздаване на битката за Александрия.

Реджар знаеше, че музеят е сграда с артефакти. Идеята не го вълнуваше особено. Хвърли кратък поглед към картината, после насочи цялото си внимание към Лайлак, но това, което видя, го накара да погледне втори път.

Дребнички метални войници се движеха насам-натам върху малко бойно поле.

Това е магия!

Той бързо се огледа наоколо, за да види евентуалния виновник. Никой не изглеждаше подозрителен. Той разгледа стените — там нямаше нищо, с изключение на няколко стари метални меча и знамена. Къде беше източникът? Положително това беше отличителен знак за мощен магьосник! Инстинктивно той се приближи по-близо до двете жени, за да ги защити.

— Защо се движат? — заговори той ниско зад лейди Агата. — Омагьосани ли са?

Агата се изкикоти.

— Колко забавно, Ваше Височество! Човек наистина може да реши така, изглеждат толкова живи.

Реджар беше пленен от сцената пред себе си. Наблюдаваше с любопитство как мъничките войници маршируват в имитация на бойно поле. Светът, от който той идваше се основаваше на законите на магията, но механичните хора бяха мистерия за него.

— Не разбирам — промърмори той разсеяно.

— Каква изненада — гласът на Лайлак преливаше от сарказъм.

При снизходителния ѝ тон, Реджар прехвърли вниманието си от странния експонат и ѝ отговори с презрителен поглед, който ясно

казваше: *Не ми е забавно.*

Разтреперих се, отговори нейният. Тя изпърха с мигли към него, с малка надменна усмивка.

Той изви вежди, а изражението му отговори: *Засега ще бъда търпелив, но ще дойде време...*

И така тонът беше определен до края на обиколката.

Агата беше доволна, Реджар изглеждаше объркан от движещите се фигури, и търпеливо толерантен към настроението на Лайлак, а тя страдаше от присъствието на княза, но нямаше намерение да мълчи. Постави си за цел да подхвърля словесни обиди към Негово Височество, когато ѝ се отдадеше удобен случай. Това се случваше често, тъй като, според нея, принцът беше превъзходен глупак.

Всъщност, моментът бе много удобен да го смачка, но тя почти не обръщаше внимание на присъствието му.

Почти.

Единственото, което малко я тревожеше бе, че всеки път, когато го критикуваше с една от подигравките си, той я даряваше с усмивка.

Една, която казваше: *Ти можеш да си играеш колкото искаш, но аз ще спечеля играта.*

Друга означаваше: *Ще видим.*

Тя наистина мразеше тези усмивки.

— Княз Азов, тъкмо си мислех за вас! Какво съвпадение! — тримата се обърнаха към тънкия женски глас точно зад тях. Задъханото ѝ дишане звучеше сякаш бе тичала, за да ги настигне.

Реджар погледна надолу към хищническото лице на лейди Харкорт и почувства как раздразнението започва да засенчва доброто му настроение. Това беше усложнение, от което не се нуждаеше.

— Лейди Харкорт — отговори той студено.

— Да ви видя в този известен музей? И то с нашата прекрасна Лайлак Дивър — Леона Харкорт дари Лайлак с блестяща усмивка, очаровайки напълно по-младата жена. Агата, като по-възрастна и по-веща за порядките на обществото, вирна нос и изсумтя високомерно.

— Агата — Леона нарочно използва първото име на величествената дама, за да я подразни. — Днес изглеждате чудесно — за възрастта си.

Агата, която никога не оставаше по-назад, незабавно отговори:

— Точно си мислех същото за вас, Леона.

Само лекото мигване на дясното око на лейди Харкорт подсказа на Агата, че я е засегнала със забележката си. Беше добре известно, че развратницата е невероятно суетна и се страхуваше да не изгуби красотата си. Въпреки, че Агата призна неохотно пред себе си, че тази жена едва ли можеше да се притеснява точно за външността си, тя наистина беше красавица. *Ненаситна* красавица.

Агата хитро се намести между Реджар и Леона и сложи собственически ръка върху тази на княза.

— Хайде, Ваше Височество, да видим този експонат — тя разумно остави Лайлак и лейди Харкорт да ги следват.

Леона се примири с това да се наслаждава на гледката. Взираше се в задните части на Реджар с възхищение.

— Наистина е най-поразителният мъж — лейди Харкорт говореше на Лайлак, сякаш бяха добри приятелки, които си споделят най-лични тайни.

Лайлак нямаше представа какво лейди Харкорт намира за толкова привлекателно. Тя повдигна вежди и внимателно разгледа обекта на интерес на Леона. Ммм. Задните му части бяха доста добре оформени. Наклони глава на една страна — изглеждаха твърди, но заоблени и стегнати.

— Наистина ли мислите така?

— О, да. Нека ви издам нещо, скъпа: колкото повече разкрива, толкова по-добре за него.

Лайлак внезапно разбра смисъла на скандалните думи и лицето ѝ пламна.

— Не искате да кажете...

— Разбира се, че точно това имам предвид. Той изглежда великолепно във ваната, почти ми взе дъха. Срегнахме се в провинциалното имение на Байрон. Трябва ли да казвам повече?

Е, той беше развратник и мошеник, както и глупак. Нима се бе съмнявала в това дори за минута? За нея беше очевидно, че лейди Харкорт познава княза интимно. Много интимно.

Не че я интересуваше. Не, ни най-малко. Изобщо.

Реджар избра точно този злополучен момент да я заговори:

— Виж това, Лайлак — той направи жест към изложените чуруликащи механични птици, усмихвайки се момчешки.

Какво невинно лице имаше само. Изведнъж той въплъти в себе си цялото двуличие и подлост на обществото. О, как го ненавиждаше!

— Вървете по дяволите, негодник такъв!

Устата на Реджар увисна. С какво беше предизвикал това? Погледна към лейди Харкорт, която се усмихваше... като котка. Беше усмивка, която той разбираше много добре. Хвана ръката на Лайлак и я дръпна настрана.

— Какво ти каза?

— Пуснете ме! — младата жена опита да се измъкне от хватката му.

Реджар нямаше намерение да я пуска.

— Кажи ми — сериозният му поглед я прониза.

— Тя просто ми каза истината, така че не трябва да се изненадвате. Аз, със сигурност, не съм! Знам що за мошеник сте! Това, което не разбирам, е защо продължавате да ми досаждате. Вече ви казах, че не се интересувам от ухажването ви — тя вирна упорито брадичката си във въздуха.

Реджар прокара ръка през косата си. Някак си, не беше сигурен как точно, нещата с нея отново се бяха объркали.

— Каквото и да ти е казала, Лайлак, не е истина.

— Не сте се срещнали с нея в провинциалното имение на лорд Байрон? В банята? — хванат, Реджар отвори уста да обясни, но тя го прекъсна. — Мисля, че е вярно! Изглеждате виновен като греха. Всъщност — каза тя, оглеждайки го обидно отгоре до долу, — вие изглеждате като греха.

— Това е глупаво! Казвам ти, нищо не се случи! — сякаш трябваше да ѝ обяснява какво е правил! Или не е. Само мисълта за това беше достатъчна, за да предизвика раздразнението му. Да не говорим за безпокойството му. — И защо показваш такъв интерес? — каза бързо той. — След като, заяви, че не се интересува от моето ухажване?

Самодоволното му изражение наистина я ядоса.

— Оо, мразя ви!

Изправен високо над нея, топлият му поглед се фокусира върху възхитителната уста.

— Това е жалко, сук-сук, защото смятам да те имам.

Устните ѝ се разтвориха под изгарящия му поглед и тя внезапно се задъха.

— Какво искате да кажете с това?

Пламтящите му двуцветни очи безмълвно ѝ казваха: *Точно каквото си мислиш.*

Лайлак пребледня. Сложи ръка на сърцето си, което внезапно бе започнало да тупти неравномерно, и каза с тънък глас:

— Никога!

Бавна, хищна усмивка премина през чувствените черти на лицето му.

— Скоро — обеща той.

Погледите им се склупиха и задържаха за един дълъг миг.

Лайлак преглътна, негодникът изглеждаше сериозен! Можеше да види това в решително стиснатата му челюст и по израза на лицето му. Какво беше направила, за да накара този мъж да се... заинтересова толкова силно от нея?

Лайлак не можеше да измисли дори една-единствена причина. Сигурно си бе изгубил ума. Беше на път да опита отново да разгадае мотивите му, когато женски писъци, идващи от следващия експонат прекъснаха мислите ѝ. Каква ли глупост причиняваше тази врява? Лайлак провря главата си до сложната фризура на лейди Харкорт, за да види по-добре. Беше голям механичен паяк!

Тя се усмихна широко. Това беше експонатът, който толкова много искаше да види, беше чувала, че е напълно реалистичен и че майсторската изработка е изключителна.

Какво правеше този глупак сега?

Реджар, разтревожен от женските викове на страх, застана рицарски пред жените и се опита да изпрати мисловно предупреждение към многокракото създание, идващо към тях.

Съществуването не реагира на сигнала му и не отвърна по никакъв начин, само продължи да настъпва. Странно, но той не можеше да усети никакъв живот в него. Как бе възможно това? Дали магьосникът беше враждебен? Ако бе така, можеше да се окаже смъртоносно.

Той бързо сканира помещението, търсейки нещо, за да се защитят, в случай че създанието продължи с агресивното си настъпление.

Погледът му просветна при вида на древните мечове, закачени на стената. Те бяха грубовати, но щяха да свършат работа. Способността му да призовава всички животни тук беше слаба и се нуждаеше от по-стандартни защитни средства.

Той се насочи директно към стената и със замах издърпа един от мечовете от поставката. Като изпробва тежестта и баланса му, се завъртя и без да се замисли, застана пред Лайлак и леля й като щит. Заел бойна поза, той се сблъска с многокракото животно.

В този момент, той се превърна в Авиарански воин. Син на баща си.

Наклони опитно меча в ръката си, като внимателно следеше пътя на животното. С гъвкаво грациозно движение, характерно за расата му, и ловкостта на воин, усъвършенствана от Кру, Реджар предизвикваше нападателя с кръгови дразнещи движения на острието.

Целта му беше да отвлече вниманието на животното от жените. Ако се окажеше, че е враждебно и е инструмент на зъл магьосник, то можеше да промени формата си във всеки един момент и да се превърне в ужасна и смъртоносна заплаха.

Лайлак не можеше да повярва на очите си.

— Какво прави този дългокос глупак? — изсъска тя към леля си.

— Тихо, скъпа — леля й насочи лорнета си към княза, за да не пропусне този вълнуващо абсурден театър.

Реджар беше зает с паяка.

Паякът отстъпи назад, завъртя се на механичните си крака три пъти и отново тръгна напред.

Князът нанесе бърз удар с меча.

Паякът отскочи назад няколко метра, поколеба се за миг, но тръгна напред.

Няколко зрители все още издаваха кратки писъци от страх, както подхождаше на дами, изправени пред такъв ужас като един механичен паяк, макар, че повечето от тях бяха спрели, за да наблюдават смелия княз, който владееше меча толкова прецизно. Гъвкавите мъжки движения ги разсейваха от ужасната заплаха от автоматизирания паяк.

От друга страна, мъжете, които първоначално се бяха чудили какво е намислил княз Азов, сега се обвиняваха, защото не се бяха сетили сами за смешната лудория. За тази новаторска смела постъпка

щеше да се говори с дни в игралните зали и частните клубове на Бо Монде. Княз Азов беше луда глава. И всички жадно наблюдаваха действията му.

Князът направи смел скок, улови паяка с върха на острието си и ловко го обърна по гръб.

Паякът, забръмча с краката нагоре, като непрекъснато издаваше отвратителен стържещ звук.

Хесенските ботуши го стъпкаха със сила. Хрущящия звук беше последван от части и парчета метал, които се затъркаляха по пода.

Паякът вече не можеше да върви.

От мъжката част от публиката дойдоха одобрителни викове, жадни да се присъединят към забавлението. Нетърпеливо наобиколиха княза с радостни възгласи, потупвайки го по гърба.

Лайлак наблюдаваше скептично сцената. Идиот! Никой, освен нея ли не забелязваше, че той не играеше театър? Глупакът наистина мислеше, че се дуелира с механичната играчка! Тя огледа тълпата почитатели с отвратен поглед и срещна този на леля си.

Лейди Агата знаеше.

Острият поглед, с който ѝ отвърна го доказваше. Лайлак повдигна вежда подигравателно, жестът имаше за цел да покаже на леля ѝ, че през цялото време е била права за този мъж.

Агата поклати глава леко, стоманено зелените очи пронизаха тези на племенницата ѝ.

— Грещиш, знаеш го. Той направи нещо много смело. Ще ти кажа само едно, Лайлак — независимо дали става въпрос за малка заплаха или петдесетфутово чудовище, той щеше да действа по един и същи начин. Защото е смел човек, който на драго сърце ще даде живота си, за да защити тези, за които го е грижа.

Лайлак не се съгласи.

— Глупости! Той е един палячо!

— Не — Агата бавно смъкна пенснето. — При всяка наша среща, наблюдавах поведението му много внимателно. Той не е като тези плиткоумни глупаци от обществото — неучтиви празноглавци, криещи се зад елегантната си външност. За разлика от тях, неговият външен вид крие истински човек. Обърни внимание на думите ми.

Лайлак разгледа княза внимателно. Леля ѝ беше много проникателен познавач на характери. Това беше и основната причина

да не се омъжи — отказваше да прави компромиси свързани с характера. А ако грешеше за него?

За съжаление точно в този момент Реджар отметна глава назад и се разсмя на нещо, което лейди Харкорт беше прошепнала в ухото му. Веждите на Лайлак се снишиха. В този случай леля й бе преценила неправилно. Тя остана на първоначалното си мнение: Имаше запалена лампа в камбанарията, но вътре нямаше никой. Глазурата беше сладка, но кейкът отдолу не беше вкусен.

Един наистина смаян вик прекъсна размишленията й. Очевидно мистър Уикс беше разбрал за участието на възлюбения си паяк. С необичайна демонстрация на раздразнение, той отблъсна всички и затвори вратите с трясък, вероятно, за да оплаче унищоженото си велико създание.

Лайлак беше много щастлива от това, че се бе отървала толкова бързо от компанията на княза.

Но щастието й щеше да е краткотрайно.

През следващите седмици независимо къде отиваше, той беше там. Като че ли този мъж притежаваше някаква тайнствена способност да предсказва действията й. Как го правеше?

В Пантеона случайно беше седнал до тях.

В книжарницата на Хауърд просто се случи да влезе с тях, въпреки, че не изглеждаше ни най-малко заинтересован от закупуване на някаква книга.

На соаретата, градинските партита и сбирките, на които присъстваше Лайлак — винаги беше там. Канеше я на танци. Сядаше до нея по време на вечерите. Обсебваше компанията й. Настойчивото му преследване стана главна тема за разговор в обществото.

Нещо повече, започнаха да се появяват малки подаръци пред вратата на спалнята й всяка сутрин. Странни символи, наистина — дълга красива панделка за коса, комплект лъскави резбовани брошки, сложна дантелена кърпичка, и веднъж, подобрена селекция от вкусно месо, опаковано в салфетка.

Когато Лайлак попита слугите, никой не призна да е изпълнявал заповеди на княза, но въпреки това тя беше сигурна, че именно той стои зад това.

А ако, случайно тя избере да си остане у дома някой ден, той като по чудо се появяваше на прага ѝ за посещение, за чаша чай, да ѝ донесе сладкиши, да настоява тя да се присъедини към него на разходка в градините или да я моли да му почете на глас. Основно, за да я дразни.

За щастие той не повтори смущаващото си нахално поведение, което беше показал по време на катастрофалната разходка в Хайд парк.

Вместо това, като че ли просто я наблюдаваше, сякаш тя бе някаква мистериозна загадка, която трябваше да разреши. Можеше само да гадае кога той щеше да разбере това, което толкова много го объркваше. Може би тогава щеше да я остави на мира, по дяволите!

Тя не представляваше голяма загадка.

Колкото по-скоро този мъж го осъзнаеше, толкова по-бързо щеше да поеме по пътя си.

Реджар погледна нагоре към долната част на покритото с балдахин легло на Лайлак. Не че наистина обръщаше внимание на малките крилати фигурки на закръглени, голи деца, които по неизвестна причина лудуваха върху чудноватия плат с миниатюрни лъкове и стрели. Той се облегна назад на таблата, едната му ръка лежеше небрежно върху повдигнатото му коляно, а косата му се спускаше по гърба. Много неща се въртяха в съзнанието му.

Преследването напредваше с бавни стъпки.

Меко казано беше доста неприятно.

Лениво наблюдаваше, лежащата пред него Лайлак над изпънатата си ръка. Тя се бе извила към бедрата му и спеше спокойно, сякаш нямаше никакви грижи. Той въздъхна възмутено.

Както вървеше, едва ли скоро щеше да облекчи най-наложителните си нужди. Защо отнемаше толкова много време?

Беше положил толкова голямо старание, за да я примаме в леглото си. Лайлак се бе оказала изключително трудна плячка. Реджар изпитваше разочарование от преследването, наред с другите неща...

Беше му отнело твърде много време.

Фамилиерите не оставаха толкова дълго без удоволствия, поне той не мислеше, че го правят. Реджар не бе отгледан в родния свят на фамилиерите Ма'ан, за това не можеше да каже със сигурност какво

правят останалите фамилиери. Когато беше посещавал народа на майка си, той не бе забелязал някой там да се лишава от сексуална наслада за твърде дълго време.

Това се отнасяше с пълна сила за по-възрастния му кръвен роднина Джайън Рен, който се оказа много активен в търсене на забавления. Нещо повече, веднъж, когато бе гостувал на Джайън, бяха прекарали цели седмици в гуляи.

Това се очакваше от по-младите мъже фамилиери.

А когато откриеш нещо особено съблазнително, хубаво е да се позабавляваш с него известно време. Всеки фамилиер знаеше това.

Погледът му се премести върху Лайлак отново. Беше си играл тук дълго време, обаче изглежда нямаше да има награда.

Той издиша шумно.

Мисълта, че може да се откаже от преследването на мис Дивър дори не минаваше през фамилиерското му съзнание. Това, което го занимаваше в момента, бе защо не преследваше други жени междувременно.

Той забарабани с пръсти по завивката на леглото.

Имаше множество привлекателни кандидатки през последните седмици — жени, които му бяха намекнали доста недвусмислено, че ще приветстват сексуалните му постижения. И все пак не беше направил нищо. Или по-точно, тялото му не бе направило нищо. Неудобната мисъл го накара нетърпеливо да прехвърли косата си над рамото.

Може би причината да не го направи беше, че не можеше.

Това бе ужасяваща теория. Нещо физически ли не беше наред с него? В опита си да преодолее страха си, той погледна надолу към себе си.

Изглеждаше нормално, но кой можеше да каже?

Много странни неща се бяха случили с него, откакто бе дошъл на този окаян свят.

Имаше само един начин да се увери.

Той кимна на себе си, убеден, че е на прав път. Трудното обаче беше да докаже теорията си. Двувъздушните му очи се възряха замислено в Лайлак.

Беше обещал пред себе си, че няма да прави това отново, но в момента се намираше в бедствено положение. Аях, беше благодарен,

че тя прекъсна целувката, преди да навлезе в устата ѝ! Ако не го беше направила, в момента нямаше да е способен да опита това. Тогава къде щеше да е сега?

Как щеше да се наслаждава на жените ако се окажеше безполезен? А какво е един фамилиер, който не може да доставя наслада на жените! Това щеше да е най-ужасното нещо. Толкова страшно, че дори Лайлак можеше да одобри решението му, ако разбере голямата услуга, която е на път да му направи...

В продължение на пет минути фамилиерът не само изготви план за едно малко съблазняване, но и успя да обмисли всичко разумно. Ако брат му Лорджин беше тук, за да го види, щеше да се пръсне от смях.

Преди някоя основателна причина да го разколебае, Реджар бързо събуди Лайлак като побутна гърба ѝ с голото си бедро. Веднага щом тя отвори очи, той я завладя.

— Ваше Височество — каза тя сънливо, прозявайки се. — Какво правите в моето легло? — в настоящето ѝ състояние това беше напълно нормален въпрос.

Реджар потърка уста по меката ѝ буза.

— Поне ме наричай Николай, сук-сук.

— Ммм — отговори на милувката му. Притисна се към лицето му, вдишвайки познатия аромат на канела и мирта. В сънливото ѝ очаровано състояние, той беше топъл и мек като любимия ѝ стар юрган.

— Усещам те толкова добре, Николай... — тя го прегърна, обвивайки сънливо ръце около врата му.

Беше добре известен факт, че фамилиерите са отлични любовници — любвеобилни и нежни.

Но той не я искаше интимно, все още не.

Отстрани ръцете ѝ от врата си.

— Не сега, Лайлак.

Събирайки двете ѝ китки в една си ръка, той се търкулна наполовина върху нея.

— Трябва да проведе един тест. Това е много сериозно нещо, така че трябва да бъдеш готова да ми помогнеш — горещият му поглед се спря върху плътните ѝ устни. — Искаш ли? — прошепна той.

Лайлак се взря в него, запленена от разтапящия му поглед.

— Да — въздъхна тя, сигурна, че това е само сън. — Предполагам, че ще го направя — Реджар изпусна сдържания си дъх. Лайлак се зачуди защо ли е толкова напрегнат. След това, като че ли не можеше да си помогне, князът наклони глава и докосна устните ѝ със своите. От движението косата му да падна напред и дългите кичури подразниха гърдите ѝ. Лайлак реши, че харесва плъзгащото усещане. С нетърпение чакаше да види какво ще последва.

Не ѝ се наложи да чака дълго.

Със свободната си ръка Реджар започна да развързва връзките на нощницата ѝ, а ловките му пръсти се справиха бързо със задачата. Когато свърши, Лайлак остана разголена до талията.

Реджар разгледа млечно бялата кожа, красивите закръглени гърди с техните малки розови зърна, грациозната извивка на талията ѝ.

През него премина тръпка. Това беше добър знак. Преди да има възможност да премисли върху това, което в действителност правеше, той сграбчи в шепа разтворения до кръста плат. С едно силно дръпване го разцепи до долу и я разкри напълно пред погледа си.

Тя беше прелестна. Дори по-красива, отколкото си бе представял.

Втора тръпка премина през него. Устните му откриха първо чувствителния плосък корем. Задържа се там с благоговейна признателност, потри лицето си по гладката копринена кожа.

Лекото докосване на устата на княза върху плътта ѝ, накара Лайлак да потръпне. Малко гъделичкащо, помисли тя замаяно. Обаче, когато Негово Височество започна да я обсипва с малки целувки и неравномерни трепкащи близвания на влажния си език, тя се отпусна и въздъхна с наслада. Николай я караше да изтръпва до пръстите на краката. За пръв път не изпитваше раздразнение към него. От сънищата си бе разбрала, че князът изпъкваше с едно свое качество. Беше неустоим.

Омагьосаният ѝ отклик беше точно това, на което Реджар се надяваше. Идеята му се бе оказала отлична! Освен, че проверяваше себе си, също така я възбуждаше. Вече нямаше защо да се притеснява за предполагаемия си проблем. Този страх беше погребан почти веднага.

Нямаше абсолютно нищо нередно в него.

Той се изсмя срещу корема ѝ и я дари с малко любовно захапване.

Изобщо нищо нередно.

Реджар продължи своя приятен криволичещ път. Сега беше сигурен, че тя е настроена към него подсъзнателно и възбудата ѝ щеше да я събуди. А той определено искаше съзнателно да го асоциира с възбудата. Реджар подразни пъпа ѝ със завъртане на езика си. След това, използвайки само влажния връх, стимулира деликатно малката вдлъбнатина.

Лайлак беше омагьосана от предизвикателните ласки. Когато повдигна леко бедрата си, за да му даде по-добър достъп, усети вибрациите на ниския му смях срещу кожата си.

Това действаше. Реджар гризна долната част на закръглената ѝ гърда. Всичко, от което се нуждаеше тя, беше малко време, за да се приспособи към него, реши той. Лайлак издаде звуци на одобрение и нетърпеливо потри торса си към лицето му.

Дали пък не действаше прекалено добре.

Можеше да я възбужда, докато бе в състояние да контролира ситуацията. Беше важно тя да разбере това. Реджар спря любовната игра и я погледна с присвити очи.

— Няма да докосваш косата ми, сук-сук — предупреди той строго.

— Щом казваш, Николай — беше задъханият ѝ отговор.

Доволен, че е разбрала пряката му заповед, той ѝ кимна твърдо, преди да възобнови действията си.

Притисна устни към извивката на горната част на бедрото ѝ, следвайки пътеката към вътрешността. На това място се поколеба за кратко, забелязвайки малък белег във формата на котка. Устните му се извиха нагоре в прекрасна изненада.

Той не можеше да направи нищо, освен да го покрие с устни, да го вкуси с уста, да го люби с езика си.

Свободната му ръка се плъзна съблазнително по крака ѝ, по закръгленото бедро и настрани, за да погали най-тесната част на гърба ѝ. Чувствителното място отговори добре на изкусното му докосване и тя се опита да се доближи до него.

Погълнат от вкуса, допира, усещането и уханието ѝ, Реджар се оказа на един много съблазнителен кръстопът и поемайки риска, той много внимателно отвори специалните си сексуални сетива към нея.

Това беше нещо, което избягваше да прави досега, по очевидни причини.

О, а тя беше толкова сладка.

Като най-рядък деликатес, като кристализиран мед!

Тя беше... *недокосната*.

Реджар замръзна.

Не можеше да бъде! И все пак трябваше да е така — фамилиерските сетива никога не го бяха мамили. Лайлак никога не бе докосвана от ръката на друг мъж! Никога не бе целувана, или галена, или милвана, или...

Той поклати глава, за да я проясни. Тя беше зряла жена — кой някога бе чувал такова нещо? Спомни си закачливата си шега от преди няколко седмици, за жените на тази планета и това, че не понасят любовните игри, и се запита дали просто не е имал лош късмет.

Какво да прави сега? Той освободи ръцете ѝ от хватката си.

Капчици пот избиха над горната му устна. Имаше нещо повече.

Много повече.

Когато той отвори сексуалните си сетива към нея за пръв път, откри също така и нещо друго. Нещо напълно неочаквано.

Тя беше неговa.

Не можеше да отрече този факт. Това, за което бе сляп през всичките тези седмици, сега му стана кристално ясно. Тя беше неговата жена.

Как можа да не разбере досега? Фамилиерите усещаха жените си веднага. Това беше тайно умение, присъщо на вида им. И все пак той никога не бе подозирал...

Трябва да е било заради пътуването му през Тунелите. По някакъв начин тази му сетивност беше засегната.

Или Тунелите го бяха довели при нея? Напълно невеж за мистичните порядки, той беше пропуснал съвета на Яниф, мъдрия съвет, който определено щеше да му е от полза. Странно, но изведнъж осъзна, колко много бе разчитал на стареца в миналото. Спомни си ясно как стария магьосник винаги беше до него.

Сега, обаче, Яниф не беше тук и той имаше голям проблем за решаване.

Недокосната! Това обясняваше поведението ѝ към него. Но какво щеше да прави той с недокосвана жена? Той, фамилиерът! Беше

абсурдно.

Момент!

Тук можеше да има нещо особено. Нещо, което първоначално бе пренебрегнал ужасен от тази ситуация. Макар и да бе вярно, че е неопитна, беше също и истина, че тя все още нямаше развити желания или предпочитания.

Хмм... Това би могло да бъде интересно.

Той можеше да я научи на всичко за чувственото пътешествие, да ѝ покаже как да го задоволи и на свой ред как той може да задоволи нея. Тя нямаше да има предубеждения, които да повлияят на готовността ѝ да експериментира с него. Можеше да я пробуди напълно. *За всичко.*

Идеята го развълнува. А когато осъзна, че никой досега не я бе имал, и че той щеше да е единственият мъж, предявил претенциите си над нея, направо се влюби в идеята.

Докато Реджар правеше невероятното си откритие, Лайлак се чудеше защо Николай от съня ѝ спря да ѝ доставя удоволствие. Все още в разгара на силната страст, която бе предизвикал у нея, тя потопи ръцете си в буйните кичури на косата му.

Реджар почти се задави със собствения си дъх.

— Лайлак... спри!

Окуражена от самото естество на съня си, тя решително отказа.

— Не. Това е моят сън, ще правя каквото ми харесва — не друго — нарочно, тя масажираше скалпа му и пагубно милваше от край до край копринената му грива.

Реджар попадна напълно под контрола на предизвикателното ѝ чувствено поведение, което така противоречеше на предишното ѝ държание. От една страна, той беше горд, че е в състояние да я развълнува толкова, но от друга, бързо губеше контрол. Вече лежеше гол между бедрата ѝ.

Тя беше свързана с фамилиерските му сетива, които сега бяха напълно уязвими към нея. Скоро той бе неспособен да различи техните отделни аромати, дъх, тела.

Ароматът ѝ се смесваше с неговия и стана техен аромат. Вкусът ѝ, бе единственият женски вкус, който можеше да запомни. Усещането ѝ, толкова уникално по характер, принадлежеше само на него.

От сега нататък той не можеше да си представи никоя друга.

Той беше неин.

Но не по този начин.

— Трябва да спреш — той затвори очи, за да почерпи сили от волята си. Беше трудно, пулсираше срещу нея и не можеше да повярва какво му причинява докосването ѝ. Имаше опасност да полудее.

Той улови ръцете ѝ отново и ги задържа настрани. Неочаквано тя се раздвижи под него, разклащайки равновесието му. Реджар падна върху нея. Лайлак бързо завъртя глава и улови меката част на ухото му с малките си зъби.

Сега наистина го накара да се разтрепери. Той простена гласно.

— *Лай-лак...*

Действията ѝ се оказаха успешни. Николай трепереше срещу нея. Тя стрелна езика си в ухото му със закачливо плъзгащо движение.

Реджар стисна зъби. Това трябваше да спре — сега.

— Стига — изрече той стягайки китките ѝ. — Спри сега, Лайлак, или и двамата ще съжаляваме.

Тонът на гласа му я стресна. Все още се намираше под него.

Реджар пое голяма глътка въздух, в опит да успокои пулсиращото си тяло. Не се получи. Остана му само едно нещо, което да стори.

— Затвори очи, сук-сук.

Лайлак погледна лицето му, толкова близо до нейното.

— Защо? — тя също дишаше задъхано.

— Направи каквото ти казвам — простена той в агония. — Моля те.

Лайлак веднага затвори очи.

— За колко време, Николай?

— За няколко минути... — гласът му вече заглъхваше.

Последва светкавица и сънят изчезна.

Лайлак се оказа, будна в средата на леглото. Нощницата ѝ беше разкъсана на две и висеше от нея на дрипи. Изплашена от странния, ужасяващо реалистичен сън, наранена от неудовлетворените си желания, които не разбираше, тя избухна в сълзи.

Скоро след това леглото се огъна и тя усети утешителното побутване на мустаци по лицето си.

— О, Реджар! — обвивайки ръце около любимия котарак, тя плака в продължение на половин час. Равномерното му леко мъркане

най-накрая я приспа отново.

Знанието се беше разкрило пред него.

Като Пазител на древните, Реджар остана близо до нея през цялата нощ. Беше отчасти мистично, отчасти суеверие. Едновременно ритуал и задължение. Задължение и желание. Винаги е било свещен дълг. Понякога, това беше съдба.

Народът на баща му го наричаше Чи'ин тсе Лю.

ОСМА ГЛАВА

Беше късен следобед, когато Реджар се изправи пред Агата Уъмпълс в кабинета ѝ.

Внимателно бе подбрал времето и позвъни предпазливо, макар да знаеше, че Лайлак не си е у дома.

По-рано през деня повика Джаки. Имаше въпроси, на които искаше отговори. Въпроси като защо Лайлак бе все още недокосната на нейните години и какъв е правилният начин на действие в това общество да я направи своя.

Джаки беше много добре информиран и задоволи доста от въпросите на господаря си, преди езикът му да стане извънредно цветист. Доста пъти, странният мъж му намигваше неприлично или го сръгваше с лакът. Като че ли някои жестове надхвърляха езиковата бариера. Той се засмя на себе си — човек можеше да каже, че някои мъжки жестове са универсални. Но получи информацията, от която се нуждаеше. Искаше да се „ожени“ за Лайлак Дивър. И не само съгласно тукашните обичаи. Възнамеряваше да я вземе за *истинска* съпруга. За да постигне това, той първо трябваше да последва правилата на нейното общество — само за демонстрация, разбира се. Истинската церемония, според него, щеше да последва едва след тукашната „женитба“.

Но имаше някои притеснения.

Беше много необичайно мъж фамилиер да се ожени преди първото си възплъщение. Никога фамилиер не се бе свързвал с жена, която не е от неговия вид. Имаше достатъчно причини за това, но Реджар вярваше, че ще преодолее проблемите, присъщи на един такъв брак. Във всеки случай, той нямаше голям избор — принадлежаха си един на друг.

Просто трябваше да я научи да се приспособява към неговата... Да се приспособява.

Помисли си, че може да ѝ помогне да разбере, какво е желанието. Да, тя щеше да има отличен учител. Същински образец на търпение. И

все пак перфекционист. Ако ситуацията го изискваше, той щеше търпеливо да я обучава час след час. Джайън винаги му е казвал, че един мъж фамилиер е такъв, само когато се усъвършенства докрай.

Реджар се усмихна дяволито.

Припомняйки си странните инструкции на Джаки, той погледна към лейди Уъмпълс.

— Лейди Агата, като единствен жив роднина и настойник на Лайлак, Ви моля за разрешението ви да се ожения за вашата племенница.

Устата на лейди Уъмпълс увисна. Очевидно не очакваше това толкова рано. Прекалено рано по нейно мнение.

Виждайки колебанието ѝ, Реджар продължи:

— Разбирам, че това е неочаквано, но ви уверявам, че съм искрен. Аз съм богат човек, както и с... известна титла. Не трябва да се страхувате за благополучието ѝ. Възнамерявам да се погрижа и за двете ви, ако ми позволите — това, което говореше, идваше от сърцето му.

Веднъж щом се оженеше за Лайлак, той щеше да се грижи и да защитава и двете жени, неговото семейство. В неговия свят, това бе задължение на мъжа, което всеки, авиаранец или фамилиер, вземаше много сериозно.

— Н-но какво казва Лайлак? Останах с впечатлението, че тя още не може да понася дори въздуха, който дишате. — Агата се взря в него през лорнета си. — Простете за откровеността ми, Ваше Височество, но момичето е доста искрено.

Като леля си, усмихна се Реджар иронично.

— Дори да ми казвате истината, това не променя нищо. Какво ще кажете за едно споразумение?

Нагъл! Този мъж беше нагъл. Агата го погледна отново през лорнета си. И дяволски красив... Разбира се, това решение щеше да го вземе Лайлак — тя не можеше да го направи. Ако решише да откаже на този великолепен екземпляр преди нея, тогава вече щеше да стане нейна работа!

По нейно лично мнение такова нещо би било чиста лудост.

Тя неохотно смъкна стъклото за гледане.

— Ваше височество, опасявам се, че решението зависи от Лайлак.

Реджар се намръщи. Не това искаше да чуе. Джаки му беше казал, че като настойник на Лайлак, в края на краищата решението щеше да бъде на лейди Уъмпълс, което го устройваше чудесно. Той знаеше, че може да убеди лелята, а Лайлак беше тази, която щеше да се окаже по-трудна. Щеше да е така, докато той ѝ покажеше колко нежен може да бъде един фамилиер.

Преди да успее да отговори, се чу кратка суматоха във фоайето, последвана от ядосано шумолене на поли и решителни крачки. Той предположи, че Лайлак се е върнала по-рано от разходката си и икономът я е информирал за присъствието му в салона. Щеше да се разгневи още повече от неочакваното му посещение.

Лайлак влезе в стаята с пламтящи очи и стиснати юмруци. Реджар я погледна за кратко, после нервно насочи вниманието си към маншета на ръкава си. Знаеше, че арогантното му държание ще я вбеси толкова, че тя ще занемее за момент. Момент, в който трябваше да обърне всичко в своя полза.

Реджар дари лейди Агата с ироничен оглед.

— Страхувам се, че стигнахме твърде далеч.

Лейди Агата се изправи в стола си.

— Какво искате да кажете?

— Компрометирах племенницата ви — цялата абсурдност на думите му изведнъж го удари. Фамилиер, компрометирал жена! Едва съдържа смеха си, но все пак успя. Лейди Уъмпълс не виждаше нищо смешно, дори напротив, беше ужасена.

— *Какво?*

— *Какво?* — извика Лайлак едновременно. Хвърли му яростен поглед и се обърна към леля си, която си вееше, а дишането ѝ се накъса до малки глътки въздух.

— Страхувам се, че не ви чух правилно, Ваше В-височество — заекна възрастната жена. — К-какво казахте?

Реджар прочисти гърлото си и повтори високо:

— Казах, че компрометирах племенницата ви.

— Той лъже! — изсъска Лайлак и коленичи пред леля си. — Този подъл мошеник лъже! Не крие факта, че иска да... е, нали знаеш, лельо.

Агата пренебрегна думите на Лайлак и се обърна към княза. Ниският ѝ властен глас отекна из помещението:

— Какъв е характерът на това компрометиране?

Погледът на Реджар се спря на яростното лице на Лайлак.

— Бяхме интимни.

Лайлак стоеше стиснала юмруци.

— О, той лъже!

Агата погледна напред и назад между двамата. Острият ѝ поглед се закова върху княз Николай. Тя се отпусна. Той беше умен, признаваше му го.

— Какво да направя, млади човече? — каза лукаво Агата, подчертавайки думите, така че князът да схване. — Тя отрича твърдението ви. Съвсем категорично при това.

Реджар потърка брадичката си замислено и внезапно прониза Лайлак със самодоволен поглед.

— Тя има родилен белег във формата на коте на бедрото си — очите му проблеснаха дяволито, когато прошепна — вътрешната част на бедрото.

— Ще припадна! — лейди Агата започна да си вее още по-енергично. Това ѝ дойде малко в повече!

Лайлак се изчерви. *Как е разбрал?*

Виждайки, че преследването е към края си, Реджар умело затвори капана.

— Да, доста „опропастих“ племенницата ви — ако една жена може да е съсипана от такова нещо. Той отново се опита да не позволи на капризите на расата си да го накарат да се разсмее на глас.

Обърна се към Лайлак и примигна бавно, като че ли току-що му е хрумнало нещо много важно. Припомни си една шега, която Байрон му беше казал веднъж.

— И може да имаме дете, за което трябва да помислим, скъпа.

— Ще припадна!

Лейди Агата го каза, а Лайлак го направи.

— Шокирах я — Реджар взе влажната кърпа от лейди Агата и нежно я сложи на челото на Лайлак. След като тя припадна, той я вдигна и внимателно я положи върху канапетото. Все още не беше дошла в съзнание.

— Не е единствената, която шокирахте, Ваше Височество. Кажете ми, неразумно ли е от моя страна да имам доверие във вас? Покварихте ли племенницата ми?

Князът беше седнал на ръба на канапето, наблюдаваше Лайлак, а лицето му бе загрижено. Погледна над рамото си към лейди Агата, усмихна се леко и поклати глава отрицателно. Тя кимна одобрително. Преценката ѝ за него като мъж на честта явно е била правилна.

— Аз не мисля така. Сега ми кажете, момчето ми, как разбрахте за рождения белег?

Лайлак простена, идвайки в съзнание. Реджар задържа кърпата на челото ѝ.

Той хвърли на Агата двулична усмивка.

— Не бихте искали да разкрия всичките си тайни, нали, лейди Агата? Вярвам, че жена като вас се нуждае от загадки за разрешаване от време на време.

Агата изсумтя при глупавото изявление, но се подсмиваше, когато каза:

— По-добре напуснете преди тя да се събуди и да ви види тук. И най-добре оставете на мен да ѝ влея малко разум. В края на краищата какво друго мога да направя? Била е компрометирана! — засмя се тя, докато изпращаше княз Азов до вратата.

Лейди Уъмпълс въздъхна облекчено. Лайлак ще се омъжи.

През годините момичето винаги бе държало на компанията ѝ, но най-големият страх на Агата беше, че ако нещо се случеше с нея — тъй като това бе неизбежно, все пак бе възрастна жена — племенницата ѝ нямаше да има никой, който да се грижи за нея. Щеше да бъде сама на този свят. В едно общество, което можеше да бъде особено жестоко към беззащитни жени, Агата искаше повече за обичната си племенница.

Сега страхът ѝ се бе уталожил. С помощта на внушителния княз, скоро Лайлак щеше да създаде свое семейство. Ако Агата разбираше от характери, княз Азов щеше да се грижи добре за нея. Тя не пропусна нежното и загрижено изражение на откритото му лице, когато Лайлак припадна. Момчето беше влюбено.

Това беше много по-добро начало, отколкото имаха повечето бракове в обществото, разсъди тя прозаично, преди да осъзнае, че не

бе имала намерение да остава сама. Племенницата ѝ щеше да се омъжи.

Тя беше сгодена.

Лайлак не знаеше как този простак го бе постигнал, но беше истина.

И не можеше да направи почти нищо, защото леля ѝ изглеждаше непреклонна. Не приемаше никакъв отказ. Лайлак бе говорила и крещяла, бе призовавала и умолявала. Но леля Уъмпълс, решително обяви, скръстила ръце на пълните си гърди, че е заложена честта на семейството. Въпросът беше приключен.

Е, той можеше да я подмами да се омъжи за него, но проклета да бъде ако му позволеше да получи някакво удовлетворение от това.

Тя нагласи кожените си ръкавици с кратко ядосано дръпване. Благодарение на случайността и на няколко монети, дадени на нощния пазач на „Кларандън“, тя успя да разбере местонахождението на княза през този следобед.

Беше ѝ съобщено, че е бил видян да стои зад еркерните прозорци на Уайтс Клуб. Седмици по-късно, Бръмъл още беше възхитен от лудорията на княза в музея и затова го покани да се присъедини към него в любимото му занимание — да седи на показ пред погледа на обществото седнал зад еркерните прозорци на клуба. *Беше ли чула младата дама за забавната шега на княза?* — бе попитал добродушно пазача.

Стиснала зъби, Лайлак го увери, че знае.

Лайлак застана на пръсти и надникна през прозореца на известното заведение. Човек с неговите размери би трябвало да е лесен за откриване... Ето го! Точно между Бръмъл и Алвънли. Уайтс беше изцяло мъжко заведение, нямаше как да влезе и да го издърпа навън за перфектно оформеното му ухо. Лайлак знаеше, че ще трябва да почака той да погледне в нейната посока и след това да се опита да го подмами да излезе навън.

Имаше план. Беше дошла не само, за да му каже какво мисли за абсурдния брак, но също така имаше намерение да постави директно

въпросите за брачното ложе. Или най-малкото, доколкото тя разбираше тези неща, тъй като беше живяла с неомъжена леля, която никога не бе обсъждала такива теми.

Докато Реджар отпиваше от чая си и се смееше на нещо, което Бръмъл бе казал, мислите му се отклониха към любовния белег, който беше открил тази сутрин, докато се къпеше. Беше горе вляво на гърдите му, едно малко тъмно петно, което Лайлак бе оставила с устните си.

Малък страстен подарък от мис Дивър.

Споменът го накара да се усмихне. Жените често му оставяха такива белези, но за него този беше специален. Той означаваше един чувствен преход.

Погледът му безцелно се зарея през прозореца. Изненада се да види обекта на размишленията си, да му се усмихва мило и да му прави знаци да излезе навън. Той се извини и незабавно отиде при нея.

Като кученце, помисли Лайлак.

Веднага след като Реджар стигна до вратата, тя започна подготвената си реч и цялата й привидна миловидност изчезна.

— Искам да поговоря с вас, Ваше Височество.

Внезапната смяна на поведението й не остана незабелязана. Той я погледна косо.

— Да, Лайлак?

— Както изглежда, съм принудена да се съглася с тази пародия на брак, но настоявам да е фиктивен — ето, това беше замисълът.

Реджар примигна бавно.

— Фиктивен брак? Кажи ми, моля те, какво означава това?

Лайлак се изчерви. Този мъж беше дразнещо тъп. Със сигурност човек с неговите наклонности би трябвало да има представа. Простак!

— Фиктивният брак изключва... интимности.

На Реджар му отне цяла минута, за да разбере напълно думите й — толкова странна изглеждаше представата за това. Когато най-сетна разбра, той отметна глава и се разсмя, с богат гърлен смях. Ухили се към нея дяволито.

— Приличам ли ти на човек, който ще изключи интимностите?

Не. Лайлак преглътна. Някак си подготвената й реч не вървеше по начина, по който си бе представяла. Проклет човек! Никога не правеше това, което се очакваше от него.

— Аз, аз настоявам...

Реджар скъси разстоянието помежду им.

Лайлак замръзна, когато ръката му се повдигна и небрежно отметна един изплъзнал се кичур коса от челото ѝ. Сякаш вече я притежаваше и имаше пълно право да го направи! Пръстите му се плъзнаха лениво по кожата ѝ — гладко огнено докосване.

Използвайки момента, той се наведе напред и леко потърка брадичка по бузата ѝ с действие, което беше почти котешко.

Безмълвно я задържа в това положение.

Дълбокият копринен глас подразни гънките на ухото ѝ:

— Няма да те оставя сама, знаеш го. *Нито за минута.*

Изминаха няколко секунди преди истинското значение на думите да пробие спокойствието на нежното му докосване. Когато Лайлак схвана какво всъщност казва той, отстъпи ужасено от него.

— Вие сте жалък! Никога няма да позволя...

Силните му ръце я уловиха. Той стисна раменете ѝ и я придърпа решително към себе си.

— Нито за минута, Лайлак. Ще бъда с теб сутрин, обед и вечер. Всъщност, възнамерявам да те накарам да забравиш какво е усещането да не си преплела тяло с моето.

Тя пребледня.

— Пуснете ме!

Той я игнорира, притискайки чувствените си кадифени устни срещу горещото ѝ чело.

— И още нещо, моя Лайлак, ти ще заобичаш всяка една минута. Ще копнееш за моето докосване, за моите целувки, за моя... — той направи пауза многозначително. — Е, мисля, че схвана идеята.

— Заблуждавате се! Вие сте арогантен, Ваше Височество, самонадеяността ви няма граници!

— Това не е самонадеяност. Моят вид не се нуждае от фалшиви обещания.

— Вашият вид? Кой — развратници, женкари и мошеници?

Той само се ухили, с усмивка, която изобщо не я раздразни.

— Ще разбереш.

Авиара

Яниф изкачваше скалистата пътека, която водеше неумолимо нагоре. За възрастен магьосник като него това беше трудно пътуване. Вятърът непрекъснато сграбчваше пурпурната му роба и я дърпаше насам-натам. През скалите и върховете на Небесните земи на Авиара звучеше тих печален погребален вопъл.

Някои пътувания не зависеха от избора ти, призна той философски, и не за първи път. Въпреки това... Пътят пред него правеше завой.

Там, на една издатина, кацнал на ръба на два свята — небе и земя — стоеше Трейд та'ал Яниф. Неговият син.

Уловен в профил, той изглеждаше като част от тази дива, бурна земя. Яниф можеше да види известна символика в начина, по който Трейд се взираше отвъд хоризонта, краката му висяха опасно от ръба на стръмната скала. Погледът му бе замислен, сякаш се бе вгълбил в себе си. Обикновено вързана стегнато назад, дългата му до кръста коса, сега летеше необуздано от мрачното стенание на вятъра.

Силните емоции, които той държеше под толкова здрав контрол бяха открили някакъв съюзник тук, в тези сурови диви върхове. Въпреки че Трейд не стоеше с лице към него, старият магьосник знаеше, че очите му са затворени.

Да, див и буен. Истинският Трейд се криеше от другите. Един човек с дълбоки страсти. Това говореше много на Яниф, който наблюдаваше безмълвно от известно разстояние. Този син позволяваше на вятъра да говори с душата му.

По авиарански закон, Яниф бе приел Трейд в рода си точно преди мъчителната смърт на родния му баща, Тийрдър, силен мистик, който се бе превърнал в ренегат. В своята лудост, Тийрдър се бе отрекъл от сина си.

Не само, че Трейд бе жертва на изкривените желания и омраза на баща си, но и безразсъдните действия на Тийрдър бяха предизвикали събития, които можеха да засегнат живота на цели поколения от неговия народ. Те бяха поставили началото на енергични времена.

Яниф спря да си почине. Облегна се тежко на жезъла си, а мислите му бяха по-мъчителни за него, отколкото трудното пътуване. Трейд все още не бе усетил приближаването му.

— Защо си дошъл тук, Яниф? — увереният глас на Трейд достигна до него от острия ръб.

Той вижда.

Яниф се съмняваше, но сега знаеше.

Мощта на Трейд е силна. Колко дълго смята да го крие от мен?

От Гилдията. Бащата на Трейд беше шесто ниво мистик. Нямаше много хора, достигащи това ниво.

Обаче Трейд вярваше, че силата на баща му го е докарала до лудост.

А силата често течеше в линията на поколението.

Така че Трейд вярваше, че ще полудее.

Това беше дар, който го измъчваше.

Ситуацията беше сложна като човека, Трейд отказваше наследството си, както и силата си. Той осъждаше Гилдията на Авиара за действията ѝ срещу баща му, действия, които от своя страна несъзнателно бяха наказали и него.

Яниф не можеше напълно да го вини за отношението му. Въпреки, че нямаше да изкаже това на глас, старият мистик смяташе, че Трейд има основателна причина. Момчето беше изстрадало много в ръцете на жестокия си баща.

Последиците от прибързаните действия на Гилдията се бяха върнали като приливна вълна. Трейд отказваше да приеме молбите им да заеме полагащото му се място на Чарл.

Яниф въздъхна. В случай, че Гилдията разбереше степента на силата на Трейд, щяха да форсират въпроса. Сила като тази бе изключително рядка. Те никога нямаше да позволят такъв талант да остане неразвит. Това бе ситуация, която ако се оставеше без помощ, щеше да причини много мъка.

Трейд не бе човек, който можеше да бъде принуден за нещо. Щеше да е по-добре да направи свои собствени открития.

— Трябва ли да имам причина да посетя сина си? — Яниф скъси разстоянието помежду им.

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха много леко. Познаваше го прекалено добре. Старият магьосник никога не правеше нещо без причина.

Той отвори очи и се вгледа в Яниф, изправен над него.

— Какво искаш от мен? — попита той, захвърляйки преструвките.

Яниф се засмя, сух, дрезгав звук.

— Мисля, че съм станал твърде прозрачен на моите години — той седна до него на каменната издатина. — Привлекателна гледка.

— Не си се изкачил до тук, за да ми говориш за пейзажа — ако не друго, Трейд беше директен. Безцеремонната прямота на човек, който е бил сам през по-голяма част от живота си. При сегашните обстоятелства това разтревожи Яниф.

— Не, не съм — отговори той откровено. Най-добре бе да подходи директно — Трябва да отидеш при Реджар.

Бледозелените очи на Трейд се преместиха към гледката пред тях.

— Защо? — попита спокойно.

Търпението винаги е било една от по-добрите черти на Трейд, помисли Яниф. Важно качество за мистик от високо ниво. Особено за мистик от високо ниво, който отказва да признае способностите си.

— Ти си *Чи'ин тсе Лю* на Реджар.

Трейд погледна въпросително Яниф.

— Намира се в опасност. Мекото му сърце ще го вкара в беда.

Умението на Трейд със светлинната сабя беше добре известно. Наричаха го майстор на острието. Но и някой друг можеше да претендира за същото.

— Няма ли кой друг да отиде?

— Трябва да си ти.

Трейд не хареса идеята да напусне планинското си убежище. Не беше сигурен, че е готов за това, бе се примирил с нищото. Когато за последен път бе погледнал Кру, в очите на по-възрастния мъж се таяха сенки. Той бе човекът, който по силата на закона щеше да бъде негов баща, ако Гилдията не се бе намесила. Решенията им, взети преди раждането на Трейд забраняваха на Кру да го признае като свой син.

Това беше болезнено за Трейд, защото той много обичаше Кру.

Така че заради него и само заради него, Трейд каза:

— Ще отида — за пръв път през живота си той щеше да облече мантията на семейната чест. По ирония на съдбата, непризнатият син щеше да защитава привилегирования. По навик Трейд погледна на това безпристрастно.

— Друго не съм и очаквал от теб. Защищавай го и го пази добре, Трейд. Не трябва да му се случи нищо. Ако стане нещо — твоят живот вместо неговия.

Трейд кимна рязко. След като Яниф искаше такова нещо, това бе достатъчно.

— Чух те, Яниф, въпреки че не знам дали ми допада това, което казваш. Аз няма да бъда причината за прекъсване на рода на Кру — но първо ще го обсъдя с Лорджин.

— Направи го. Резултатът ще бъде същият.

Трейд слезе от платформата в градината на дома на Лорджин.

Мястото беше изключително красиво. Спокойната среда го изпълни с необичаен мир. Заобикаляха го очарователни звуци — кристални камбанки, *трили*, пеещи от дърветата, малък водопад.

Той се приближи до отворената врата. Като че ли нямаше никой вътре. Имаше ли някой тук?

Тъй като никой не можеше да го види, Трейд затвори очи, концентрирайки вътрешното си зрение, докато не видя картина на Лорджин седнал на пейката. Беше зад главния ствол, няколко нива по-надолу близо до малкия басейн. Трейд тръгна натам.

Лорджин, концентриран върху работата, която вършеше, не чу приближаването му. Трейд никога не го беше виждал толкова погълнат.

— Какво е това, което правиш?

При звука на гласа му, Лорджин погледна нагоре с огромна усмивка на лицето.

— Трейд! Кога се върна от Небесните земи?

— Току-що пристигнах. И не започвай да ми изнасяш проповеди за това, че не съм те посетил.

Лорджин се ухили.

— Всъщност, радвам се, че се върна по своя воля. Сега няма да се налага да те довлека от там.

Трейд повдигна вежда, сякаш казваше *като че ли можеш*.

— Кълна се, Трейд, ти избираш най-мрачните райони, където да се скриеш — подразни го Лорджин. — Първо Зариан, сега Небесните земи... Може би следващия път ще се смилиш над мен и ще отидеш на по-приемливо място. Може би на някой остров на „Спокойната Лагуна“?

— Не е смешно — изсумтя.

— Хайде, Трейд, помисли малко и за мен — погледна го хитро той. — Човекът, когото винаги изпращат да те връща.

Трейд погледна нагоре към балдахина от листа над главата си, а зелените му очи блестяха от потиснат смях. Обикновено Реджар беше този, който имаше такова въздействие върху него. Когато Реджар настроеше съзнанието си за дяволии, малцина можеха да устоят на магнетизма му. Единият ъгъл на устата му се изви.

— Ще помисля върху това.

— Ах! Тогава може би ще спя спокойно тази вечер!

Този път Трейд се засмя.

— Какво правиш? — кимна към малкото парче дърво в ръката му. Изглеждаше така, сякаш той внимателно го обезобразяваше с острието на Кийракса си.

— Нарича се играчка. Адееан казва, че децата от нейния свят си играят с такива. Лорджин изрязва едно издадено парче от горната част. — За бебето е.

Трейд се загледа в парчето дърво.

— И какво е?

Лорджин гордо вдигна фигурата.

— От всички хора ти би трябвало да знаеш, тъй като си живял на Зариан толкова дълго време. Това е *прауту*.

— *Прауту*? — той присви очи и опита да различи фигура в нарязаната бъркотия.

— Къде е главата му?

— Тук — посочи Лорджин към издатина от едната страна.

Трейд го изглежда скептично.

— Тогава къде са краката?

Лорджин посочи към шест безформени пръчици, стърчащи от другата страна.

— *Прауту* няма тънки и дълги крака като тези. Дай на мен! — Лорджин внимателно му подаде творението си. Трейд извади Кийракса на Яниф от колана си и започна умело да дялка дървото.

— Защо *прауту*?

— Да кажем просто, че има специално значение за Адееан и мен — Лорджин се усмихна леко при нежните спомени.

Трейд спря за малко, за да го погледне, след това възобнови дялкането.

— Къде е Адееан?

— Отиде със Сулейла до селото — той се облегна назад на дървото и сложи ръце зад главата си. — Очаквам да се върне за вечеря. Ще се присъединиш към нас.

Това беше поканата на Лорджин: една част молба, три части заповед. Трейд кимна.

Стояха мълчаливо известно време. Трейд работеше над парчето дърво, а Лорджин го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Чакаше.

Накрая Трейд проговори:

— Яниф ме помоли да отида при брат ти.

— Тогава ще отидеш.

— Вместо теб. Разбирам, че не можеш да оставиш своята зира сега, когато е толкова близо до своето време. Като твой приятел аз...

— Не — Лорджин го прекъсна незабавно, — вместо теб. Ти имаш отговорност към Реджар, както и аз към теб. Ти си негов брат по линия. Ако е необходимо, трябва да застанеш до него. Това е твое място, твоя чест. Ти си негов брат.

Трейд издиша шумно.

— Кру не ме е признал като такъв.

— Той не. Но аз да. Също както и Реджар. Ние знаем кой си. В умовете и сърцата ни, ние сме семейство.

Трейд се развълнува дълбоко от думите на Лорджин. Не можеше да проговори.

Лорджин се взираше в басейна.

— Кълна се, Трейд, молбата на Яниф ме обърква. Реджар е добре подготвен да се защитава. В някои отношения, с фамилиерските си способности, той има по-големи възможности от теб и мен. Заплахата за него може да бъде от вид, с който човек не може да се справи. Това ме притеснява.

— Ще взема под внимание думите ти, Лорджин. Винаги е имало истина в тях.

— Добре — също така казах, че ще заминеш.

И двамата знаеха, че Трейд не може да отхвърли свещеното доверие. Беше длъжен да отиде. И все пак Лорджин винаги бе имал уменията да манипулира положението така както му харесваше.

Трейд придвижи пръсти по ръба на сабята си и каза меко:

— Кога ти хрумна, че можеш да ми нареждаш?

Въпреки заплашителния тон, улови проблясък на усмивка на лицето на Трейд.

Той повдигна вежда царствено.

— Откакто открих, че аз съм по-възрастният брат. Сега нека да видим какво си направил с единствената играчка на моето бебе.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лондон

Тя нямаше намерение да *разбира*, както ѝ каза толкова грубо княз Николай.

Лайлак хвърли последен бегъл поглед към дългото до пода огледало. Това беше сватбеният ѝ ден. Гостите стояха долу и чакаха влизането на булката. Позволиха на княза да вземе специално разрешение! Публикуваните имена дори не бяха прочетени. Бързината, с която действаше той, направо я плашеше. След като Негово Височество бе взел решение да се жени, се държеше като разярен бик.

Аналогията я накара да потръпне.

Нямаше смисъл да мисли за *това*.

Изобщо нямаше смисъл — защото кичур от косата ѝ се бе изплъзнал не от белия дантелен воал, а от шапка, проядена от молци.

Обръщайки се с гръб, тя погледна над рамо отражението си.

Дрехите на сина на коняря ѝ прилягаха идеално. Слава богу, че жакетът бе толкова широк — никой нямаше да заподозре, че под дрехите се крие жена. С изключение... не изглеждаха ли бедрата ѝ малко закръглени? Като размисли, никога не бе виждала момче с такива заоблени задни части. Лайлак прехапа устни.

— О, госпожице! Наистина искам да размислите. — Ейми стоеше зад нея и кършеше ръце. — Къде ще отидете? Какво ще правите? Това не е хубаво, казвам ви!

— О, замълчи, Ейми. Просто ще се скрия за известно време — Лайлак се колебаеше дали да ѝ каже къде отива, защото се страхуваше да не би князът да изтръгне информацията от нея. Само чист късмет и посещението на лейди Харкорт миналата седмица, я бяха спасили.

Разбирайки за нещастieto на Лайлак, милата жена ѝ бе предложила да я приюти за известно време.

— Докато отmine тази ужасна бъркотия — беше казала тя. Лайлак ѝ бе изключително признателна. За да отхвърли подозренията, тя бе поканила лейди Харкорт на сватбата — за голям ужас на леля си.

В този решителен момент тя се намираше на долния етаж, готова хитро да утеши княза, когато Лайлак го оставеше да стои пред олтара. Лайлак реши, че планът на лейди Харкорт е много умен и я похвали за него. Тя се бе усмихнала, наричайки я прелестно, наивно малко момиченце, което е твърде очарователно за княза.

Не оставаше много време. Хвърли широк колан през прозореца и предпазливо се хвана за един дебел клон на дъбовото дърво отвън.

Лайлак всъщност никога преди не се беше качвала на дърво, но колко трудно би могло да бъде? Котаракът й Реджар го правеше непрекъснато. С един последен тласък, тя се хвърли през прозореца.

Една силна ръка я сграбчи за глезена.

— Ейми какво правиш? — прошепна тя трескаво. — Пусни ме! — опита се да издърпа крака си от мощната хватка. Вместо да я освободят, неумолимо бе изтеглена вътре в стаята.

Познаваше само един човек, който бе толкова силен.

Тя стискаше перваза на прозореца, отказвайки да го пусне. За съжаление, този път бе върната в стаята по-скоро в хоризонтално положение, успоредно на пода.

— Пуснете ме веднага! — заповяда тя.

— Щом казваш — отговори провлачено дълбок глас. Той я пусна и тя падна на килима.

Хвърляйки му жлъчен поглед, седна, потривайки задните си части.

Реджар приклепна на едно коляно до нея. Протегна се и свали деформираната шапка от главата й. Косата й се спускаше в пълен безпорядък, а кичурите се разлетяха на всички страни. Греховните му устни се извиха в усмивка.

— Харесва ми този костюм, който си облякла за сватбата — двуцветните му очи блестяха с нещо повече от веселие. Лайлак можеше да се закълне, че е видяла искра на гняв в дълбините на тези синьо-златни очи.

Погледна за миг встрани, хапейки устни. Какво би го разгневilo наистина? Щеше ли да е по-добре да го притисне, докато накрая изгуби самообладание напълно? Може би тогава щеше да се откаже от сватбата. Или тя трябваше да...

Но нямаше възможност да направи нищо, защото княз Азов просто се изправи и я праметна през рамо.

— Ах! Пусни ме! Грубиян! Варварин! Чуваш ли?

Цялото събрано множество я чу.

Лайлак крещеше и ругаеше, докато се спускаха по стълбите, подскачаща върху широкото му рамо.

Всяка една глава се изви нагоре, за да види този безпрецедентен спектакъл.

Оказа се, че мис Дивър пристига на сватбата си с дупе, подскачащо във въздуха, облечена в момчешки дрехи и крещяща като пристанищна курва.

Князът от друга страна, изглеждаше хладнокръвен и съсредоточен, и безупречно спретнат в черно сако и черни панталони, които, отбелязаха дамите, прилепваха плътно към мускулестите му крака, а бялото жабо изпъкваше от дълбокото деколте на златната му жилетка. И по свой собствен стил, не носеше шалче. Великолепната му коса, разбира се, се стелеше свободно по гърба му.

Цялата тази сцена беше много повече, отколкото зрителите можеха да се надяват. А общество ревностно се бе опитвало да се снабди с покана за сватбата. Оказа се, че Негово Височество нямаше да ги разочарова. За тази сватба щеше да се говори с години.

— Не знам защо тя избра него пред мен — подсмръкна лорд Крийтън.

Леона Харкорт погледна към високия лорд с ъгълчето на очите си.

— Удивително — промърмори със саркастичен тон, който остана напълно непонятен за противния лорд. Тя знаеше, че всъщност княза е направил избора, но нямаше намерение да го споделя с никого. Не че имаше нужда — всеки, който притежаваше приличен комплект уши ясно бе чул гледната точка на мис Дивър по този въпрос.

Всеки, с изключение на глупака до нея.

Когато Реджар премина с крещящата Лайлак на рамо, Крийтън помахаше с дантелен край на шалчето си във въздуха, изразявайки неуместно отношението си.

— *C'est la vie*^[1] — извика той весело към двойката. Смяташе, че жестът в съчетание с модерното френско изразяване го показва в благоприятна светлина.

Лейди Харкорт изсумтя зад ветрилото си.

Когато възвърна самоконтрола си, тя погледна широкия гръб на княз Николай с интерес. Той носеше момичето без никакво усилие, държейки го здраво с една ръка. Леона въздъхна към абсолютната красота на мъжествената картина, която той представляваше. Е, помисли си, нямаше да отнеме много време на мъж като него да се отегчи до сълзи от провинциалната си малка съпруга. А когато това станеше, тя щеше да бъде тук — за да възстанови вълнението на нещастното му и безстрастно съществуване.

Лейди Харкорт щеше наистина да се депресираща, ако можеше да проникне в съзнанието на Реджар в този миг. Той си мислеше, че харесва бъдещата си съпруга, бореца се диво срещу него. Това му показваше точно колко страстна щеше да се окаже мис Дивър. Само след няколко кратки часа тя щеше да се бори *под* него. И до него. И върху него. И пред него...

Реджар се усмихна лукаво. Обърна я и я постави пред свещеника на съответното място, като властно притисна раменете ѝ с ръце. Тя все още беше зашеметена от случилото се, когато той стисна ръката ѝ здраво в своята и застана до нея.

Реджар кимна на свещеника, някакво дребно подобие на мъж.

Свещеникът преглътна веднъж, след това неохотно започна службата. През всичките си години, никога не бе виждал спектакъл като този. Изглежда дамата не беше особено склонна. Може би трябваше...

Един изгарящ поглед от внушителния чуждестранен княз с различни на цвят очи и свещеникът ускори декламацията на обетите. В действителност го направи толкова бързо, че никой не успя да го разбере. Гостите обръщаха обърканите си лица един към друг. Шепоти „Какво казва той“ прелитаха из помещението.

Агата за кратко помисли да каже на свещеника да забави, но като си спомни бурното изражение на лицето на племенницата си, се отказа. Най-добре бе да свършат с това бързо.

Когато ниският плавен глас на Реджар произнесе: „Да“, Лайлак дойде на себе си. Хвърли на княз Азов остър презрителен поглед. *Той наистина ли си мисли, че ще се съглася с това?*

Реджар я погледна изпод спуснатите си клепачи. Човекът, който ги женеше беше задал на Лайлак въпроса, за който Джаки го бе предупредил — въпрос, на който трябваше да се отговори

положително, за да бъде завършена церемонията. Какво досадно изискване! Мъжете от неговия свят никога нямаше да допуснат поставянето на подобни условия.

Лайлак стисна устни, оставайки хладно безмълвна.

Невъзмутимо, очите на Реджар проблеснаха с внезапна дяволитост. Всеки, който познаваше фамилиера, веднага ставаше предпазлив, щом той придобиеше това изражение. Обикновено означаваше, че Реджар е успял в някоя игра.

Докато се усмихваше невинно на свещеника, той изпрати на Лайлак едно предложение под формата на мисъл, което тя не можеше да откаже.

Искаш ли да сложа край на това?

Лайлак, която гледаше право над главата на свещеника естествено предположи, че князът е говорил на глас.

— Да! — извика тя, тропвайки с крак в гнева си.

— Чрез силата, дадена ми от Бога — каза монотонно свещеникът, — ви обявявам за съпруг и съпруга.

Лайлак зяпна.

— Не говорех на вас! Говорех на него! — тя кимна към княза, но нито един от двамата не ѝ обърна внимание. Свещеникът каза на княза, че може да целуне булката. Лайлак се опита да издърпа ръката си от здравата му хватка. Той се обърна към нея.

Тя се освободи, когато пусна ръката ѝ, но облекчението ѝ бързо се превърна в страх, щом големите му ръце сграбчиха главата ѝ. Силните му пръсти се вплетоха в косата ѝ, накланяйки лицето ѝ към неговото.

Тя очакваше собственическата му целувка.

Това, което не очакваше бе, че ще бъде запленена от зашеметяващия поглед на красивите му покоряващи очи.

Тези извити дълги мигли... Очите му сякаш я уловиха с магията си, докато не си помисли, че не би могла да се отвърне, дори ако той я пуснеше. Взираше се в него, без да може да говори, пленена от горещия му поглед в този завладяващ миг.

Изведнъж, ароматът му сякаш я обгърна, ухание на канела и мирта, който тя асоциираше с него. И друг, по-екзотичен, намек за нещо скрито. Нещо диво и привлекателно, което караше кръвта ѝ да кипи и разпалваше кожата ѝ. Той приближи лицето си към нейното.

Пикантният му топъл дъх я погали, когато той заговори почти до устните ѝ. Думите, които произнасяше сякаш вибрираха от еротика, струяща от него.

„Този фамилиер взема теб.
И отхвърля всички останали.
Този фамилиер ще отдаде себе си само на теб.
И на никоя друга.
Този фамилиер се свързва с теб сега и завинаги.
За него няма друга.“

Странните му загадъчни очи се разшириха. Копринените му устни се разтвориха леко спускайки се към нейните така сякаш извършваха някакъв пленителен и странен ритуал.

Очите ѝ се разшириха, когато меките му устни се притиснаха леко към нейните.

И ѝ отне дъха.

Не можеше да диша! Изпаднала в паника, тя стисна раменете му, не бе сигурна, дали за да го отблъсне, или за да го притегли към себе си. Но той я задържа неподвижно под себе си с уста, притисната към нейната. Започна да ѝ прималява в ръцете му от липсата на въздух, черни петна шеметно заплуваха пред очите ѝ. Помисли си, че вероятно ще умре от задушаване точно тук и сега.

Тогава той вдъхна в устата ѝ. Топъл, растящ поток от въздух, който изпълни дробовите ѝ с живот.

И някак си, дълбоко в сърцето си, тя знаеше, че този дъх, който ѝ бе върнал, не беше нейният.

Лайлак стоеше в спалнята си, тъжно загледана в дъбовото дърво от външната страна на прозореца.

Планът изглеждаше съвършен. Какво се бе объркало? Как бе разбрал? Като се замисли, как въобще бе научил каквото и да е за нея? Къде ходи, какво прави, с кого е, какъв рожден белег има. Беше обезпокоително.

Вечерята мина кошмарно за нея.

Байрон я ухажваше от единия край на масата, Бръмъл от другия. Всеки от тях се опитваше да надмине другия в подхвърлянето на съмнителни забележки и неясни изказвания по отношение на предстоящата брачна нощ. По-голяма част от смисъла беше неразбираема за нея, слава Богу, но останалите на масата ги намираха за забавни и се кикотеха зад чашите си, като многозначително поглеждаха нея и княза.

И като връх на всичко, по време на цялата вечеря, онова идиотско конте Крийтън не бе спрял да бръщолеви неуместни фрази на френски като *je ne sais quoi*^[2], а лейди Харкорт и за секунда не свали поглед от Николай.

Но най-лошото бе, че стоеше до своя съ... до *него* през цялата вечер, докато той правеше велика демонстрация и постоянно се грижеше за нуждите ѝ. Пълнеше чинията ѝ с отбрани хапки. Питаше я дали иска още вино. А когато никой не гледаше, слагаше ръка на бедрото ѝ под масата с крещящо чувство за притежание, докато предизвикателно усмихнатите му очи срещаха нейните.

Щом Лайлак най-накрая успя да се извини и да стане от масата, тя се втурна презглава обратно към стаята си, само за да открие, че единственото ѝ убежище е опорочено от прозрачната бяла дантелена нощница, която Ейми беше оставила разстлана върху леглото ѝ. Тя ѝ махаше като пораженческо бяло знаме на бойното поле.

Лайлак я захвърли през прозореца и облече най-плътната си нощна дреха, която се влачеше по пода и бе закопчана до брадичката.

Погледна предпазливо към вратата, свързваща стаята ѝ със съседната. Нямахше намерение да спи с този нахалник, въпреки че я беше осведомил по-рано, че самият той няма намерение да спи в другата стая. Нецивилизован простак! Кой бе чувал мъж и жена да споделят една стая! Едно легло.

Е, тя просто нямаше да го направи.

Той я беше измамил! Все още не знаеше как, но бе изиграна. Раменете ѝ увиснаха. Лайлак призна пред себе си, че е подценила възможностите му. Този мъж беше изключително умен. Не беше честно от негова страна да крие всичката тази интелигентност под толкова красива фасада.

Зашеметяващата му външност я беше объркала веднъж, но нямаше да направи същата грешка отново. Веднага след като той се

появеше, смяташе да го изрита — право по стегнатия му малък задник. Лайлак изтупа ръце, като че ли неприятната работа бе приключена. Тя се разгневи още повече. Само нека се опита да...

Той стоеше на свързващата врата.

Беше се облегнал на рамката, скръстил ръце на широките си гърди и лениво я наблюдаваше, как крачеше из стаята и мърмореше на себе си. Бе облечен с червен копринен халат, а под него нямаше нищо друго.

Мили Боже!

Без да знае защо, тя се ядоса, че изглежда толкова добре. На цялата планета нямаше жена, която можеше да се справи с това! Мисълта, че вероятно бе облечен със скандалната роба, за която пишеше в *Морнинг поуст* проблесна в съзнанието ѝ, преди да възвърне здравия си разум. При тези обстоятелства, нападението беше най-добро.

Тя се завъртя към него.

— Сега имаш каквото искаше — имуществото ми, вещите ми, къщата ми! Махай се!

Реджар я погледна спокойно.

— Нямам нужда от имуществото ти, от вещите или къщата ти. Но си права — очите му бавно я разгледаха от върха на главата до розовите пръсти на краката ѝ, подаващи се под широката нощница. — Имам това, което искам.

Грубото му отношение я накара да се изчерви силно. Лайлак повдигна ръце във въздуха.

— Защо го правиш?

Защото не мога да погледна друга жена, без да виждам твоето лице. Защото уханието ти ме преследва дори в сънищата ми. Защото те искам повече от всичко през живота си. И защото, моя съпруго, ти принадлежиш на мен, както и аз принадлежа на теб. Но само отговори:

— Както ти казах преди — имам си причини.

Лайлак не счете отговора му за задоволителен и хвърли една ваза по него.

Реджар дори не мигна.

Вазата се разби в стената на два фута от главата му. Нито един мускул на изваяното му тяло не трепна.

Това я вбеси още повече.

Тя стисна юмруци.

— Не те разбирам! Не разбирам нищо! Как узна всички тези неща за мен? — тя стисна зъби, за да попита за най-неудобното. — От къде знаеш за рождения белег... на бедрото ми?

Очите му проблеснаха дяволито. Той примигна два пъти, абсурдно дългите му мигли погалиха скулите. На лявата му буза се появи трапчинка.

— Мяу! — прошепна той.

Лайлак се поколеба. Подиграваше ли ѝ се? Сигурно не вземаше на сериозно чувствата ѝ? Как смееше! Друга ваза се разби в стената, последвана от възмутен писък.

На долния етаж Ейми вдигна очи към тавана.

— Господи, каква врява. Котката ли писка така? — попита тя Джаки.

— Не — господарката.

— Убива ли я? — разтревожи се Ейми.

Джаки се разсмя.

— Да, но *малката смърт* няма да нарани никого, а, Ейми? — той сръга с лакът закръглената прислужница.

Първото издание на „Дамата от езерото“ прелетя покрай него и се приземи на килима с тъп звук. Реджар започна да се изморява от тази игра. Беше време да я просвети за истините от живота и да премине на следващото ниво от играта.

— Някога питала ли си се, защо никога не си виждала своя *скъпоценен* котарак около мен? — попита той сдържано. — Защо никога не си ни виждала заедно? И защо имаме еднакви очи — всяко с различен цвят?

Челото на Лайлак се сбърчи. Какво общо имаше това с всичко?

— Всъщност не. Ще призная, че когато те срещнах за пръв път помислих за странното съвпадение, че и двамата имате сходни...

— Не сходни. Идентични.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита тя саркастично. — Че знаеш за всяко мое движение, защото можеш да общуваш по някакъв необясним начин с котарака ми?

— Не. Казвам, моя Лайлак, че аз съм твоят котарак.

Тя се засмя истерично.

— Болен ли си? Никога не съм чувала по-нелепа измислица през живота си. Измислете по-добра, Ваше Височество.

Той ѝ отправи *Усмивката*.

Хлад се спусна надолу по гръбнака ѝ. Ако някога бе имало човек, който ѝ напомняше за... Тя пребледня.

— Аз съм жена с добър усет и здрав разум. Не мога да приема за достоверна подобна безумна история. Както вече казах — опитай отново.

Червената копринена материя се изпъна над мускулите на скръстените му ръце. Дългата му черна коса се плъзна напред, закривайки лицето му, когато той наклони глава, изчаквайки търпеливо.

— Наистина ли?

Лайлак се поколеба за миг. Гледката, която той представляваше беше на един съвършено чувствен мъж. Напълно див. Тя опита да възвърне спокойствието си.

— Категорично. След това ще ми кажеш за сънищата... — тя спря рязко щом осъзна, че едва не се е разкрила пред него.

Той вдигна глава. С язвителна усмивка, изостави небрежната си поза и започна преднамерено бавно да пристъпва към нея.

— Тези сънища — моя сладка, сладка Лайлак, не са сънища.

Устата ѝ се разтвори от удивление. Знаеше ли той за сънищата ѝ? Лицето ѝ пламна. *Но как?*

— Не знам каква игра играеш, но не я намирам за забавна. Можеш да си тръгваш. — Тя махна с ръка, сякаш изчетква прашинка.

Реджар спря пред нея и я прониза с твърдия си като стомана поглед.

Тя преглътна конвулсивно. Князът можеше да бъде извънредно смущаващ.

Вдигайки ръка, дръзко я докосна с върховете на пръстите си по долната част на лицето. Забави движението достатъчно дълго, за да

потърка напред-назад чувствителното място пред ухото ѝ. Възбудените нервни окончания незабавно реагираха на изкусното му докосване.

Някак си не я изненада, че знаеше това за нея.

Той продължи да проследява леко с върховете на пръстите си долната страна на челюстта ѝ до брадичката. С едно движение нагоре палецът му намести устата ѝ срещу неговата.

— Спри — прошепна нервно.

— Не мисля — промърмори той.

Лайлак гледаше как тези чувствени устни се приближават и дъхът заседна в гърлото ѝ. Странно — малката вдлъбнатина под леко пълната му долна устна я хипнотизира. Като че ли по някакъв начин знаеше колко наслада може да ѝ достави тази страстна устна. Тя стоеше застинала като плячка, уловена от погледа на ловец, усещаше топлината му, горещия му дъх срещу устните си. Идеалната позиция за пленяване.

Той наклони устата си към нейната много, много бавно. Целият беше в очакване.

Инстинктивно, само миг преди да я докосне, той се поколеба. Беше измамно помилване от страна на хищника към плячката, бележещо края на преследването.

След това той бе там.

Покри устата ѝ със своята. Изпълни я с вкуса си, с уханието си, с кадифената си топлина. Беше гладък, влажен, изкусен. Изкушаваше, докато искаше. Контролираше, докато търсеше.

Това бе целувка на победител.

Този път настояваше да влезе в устата ѝ, вземаше правото си като неин съпруг да завладее това, което принадлежеше на него и само на него. Бързият му език се мушна между устните ѝ и я шокира. Ръцете ѝ стиснаха реверите на робата му. Езикът му погали вътрешността на устата ѝ. Вкуси я. Погълна я.

Фамилиерът освободи самоконтрола ѝ с едно движение на надарения си език.

В тази област тя нямаше никакъв шанс да го надвие. Той го знаеше. Сега тя също щеше да го разбере.

Лайлак затвори очи. Той щеше да я има. Не можеше да го спре. Осъзнавайки това, в нея се зароди страх... и нещо друго. Започна да

трепери, въпреки, че не знаеше защо. Реджар усети силния ѝ страх. Но под страха...

Заговори ниско в ухото ѝ:

— Не можеш да скриеш това, което чувстваш към мен, Лайлак. Усещам желанието ти.

От устните ѝ се изтръгна тих звук. Той се взря дълбоко в изплашените ѝ очакващи очи. Учестеното им дишане звучеше в безшумната стая и сякаш се допълваше. *Брачната* целувка, която ѝ бе дарил по-рано беше свързала живителните им ритми.

Когато тя вдишваше, той издишваше.

Когато тя издишваше, той вдишваше.

Ръката му обви кръста ѝ уверено, придърпвайки я плътно до него. Навеждайки глава, той започна да отпива от кожата на шията и гърлото ѝ, движенията му бяха плавни и вещи, като на художник. Реджар изпадна в състояние, подобно на транс, което предшестваше древния танц на чифтосване на фамилиерите. Колкото повече се приближаваше до мястото в извивката на гърлото ѝ, където шията срещаше рамото, толкова повече кръвта му пулсираше. Дишането му стана по-дълбоко, по-бавно. Желанието пулсираше във вените му, силно и горещо.

Той никога не бе изпитвал транс на чифтосването преди. Беше опияняващо чувствено, едновременно омаломощаващо и наелектризиращо. Предавайки се на страстта, той отвори напълно всичките си сетива към нея, позволявайки ѝ да проникне вътре в него. Тя беше като много сладък, гъст мед. Всяка поразителност му се изпълни с това, което беше Лайлак. Същността ѝ започна да вибрира вътре в него, трептеше, допълвайки синхронното им дишане.

Това беше най-забележителното преживяване в неговия живот.

Без съзнателна мисъл, той свали робата си. Тя се плъзна на пода в краката му като забравена локва. В същия ритъм, той започна да разкопчава малките перлени копчета в предната част на нощницата ѝ.

Лайлак затвори очи, прекалено засрамена, за да гледа към голия мъж. В страха си, ръцете ѝ стиснаха силните му рамене — по някакъв странен начин го почувства като опора.

Какво страшно нещо щеше да ѝ стори той?

Устните му последваха пътя на ръката, потърквайки това, което той откриваше между тежките гънки на плата. Тя усети топлината на

устата му, а надолу към корема ѝ се спусна огнена пътека. Ръцете му на талията ѝ започнаха да отместват плата на нощницата, докато устните и езикът му извършваха магията си върху тясната ивица мека кожа. Очите ѝ се присвиха в тънки цепки.

Копчетата свършваха точно под пъпа ѝ. Спуснат на едно коляно сега, Николай спря, за да погледне нагоре към нея, преди да се наклони, за да положи целувка на притежание върху лекото възвишение на корема ѝ. Когато се изправи, ръцете му сграбчиха нощницата и я повдигнаха над главата ѝ.

Той захвърли грозната дреха в огъня. Това повече нямаше да стои между тях през нощта.

— Какво правиш! — тя не можеше да се освободи от прегръдката му, за да спаси нощницата от огъня. Лакомите пламъци облизаха дрехата и тя за секунди беше погълната. Погледна Николай с крайчеца на окото си, улавяйки гладката повърхност на златистата му кожа. Опустошена, както щеше да бъде. От нея се изтръгна леко скимтене.

Реджар нямаше как да разбере, че голяма част от страха ѝ се състои в това, че не знаеше какво точно смяташе да прави с нея. Лайлак знаеше, че е свързано с някаква мистериозна промяна, но никой никога не ѝ бе казвал каква точно.

Ръцете му се отпуснаха върху раменете ѝ и я завъртяха по посока на високото огледало, окачено на стената. Тя хвърли един поглед, видя нещо много голямо и затвори очи. Дочу ниския му смях, който идваше... зад нея?

Може би просто трябваше да гледат голите си тела в огледалото. Това изглеждаше доста неприлично — много интимно. Да, това трябва да е. Колко време щеше да иска да я гледа? Беше ужасно смущаващо. Нищо чудно, че жените се страхуваха! Беше...

Каdifените му устни докоснаха рамото ѝ. Ръката му отметна косата ѝ напред от дясната страна на шията ѝ, откривайки врата.

Силните ръце се обвиха около кръста ѝ изотзад и я придърпаха към горещата му кожа.

Същите тези ръце, скръстени пред нея, обхванаха гърдите ѝ, потривайки ги нежно. Палците му докоснаха зърната ѝ и ги накараха да изпъкнат и да се втвърдят. Тя почувства нервност и странна възбуда. Мускулестите му крака се потъркаха галещо към задната част на бедрата и дупето ѝ.

Еротичните му действия я накараха да затрепери. *Мисля, че не е само гледане в огледалото.* Лайлак започна да се тресе едновременно от страх и желание.

Ръмжейки, горещите му устни се разтвориха върху извивката на шията ѝ, ръцете му се стегнаха около кръста ѝ, придърпвайки я силно. Дишането на Лайлак се накъса, затруднено от почти животинските му действия. Това беше Николай от сънищата ѝ. Как? Как?

— Сложи дланите си на огледалото — ниското му ръмжене звучеше като заповед.

Тя не посмя да му откаже. Подпря се на огледалото. Силните му бедра насилствено си проправиха път между краката ѝ. Сега можеше да го почувства зад себе си, беше огромен. Дебелата главичка на копието му беше на входа на женската ѝ същност. Той не можеше да...

Имаше само секунда, за да се паникьоса, преди той да забие рязко зъби във врата ѝ и едновременно с това да пробие девствеността ѝ с един мощен тласък.

Лайлак изпищя.

Тя продължи да стиска очите си плътно затворени, докато болката преминаваше през нея на вълни. Това я накара да разбере, че е проникнал в нея. Една сълза се плъзна от ъгълчето на окото ѝ. Реджар знаеше, че я е наранил. Нямахте спасение от това.

Девствеността ѝ, комбинирана с ритуалната поза на първото брачно свързване на фамилиерите я правеше неизбежна. Можеше да почувства тръпките ѝ срещу и около себе си.

Той остана неподвижен, позволявайки ѝ да се приспособи към него. Болката скоро щеше да отмине и щеше да започне удоволствието. Действията отразяваха мисълта му, Реджар облиза сълзата. Когато усети отпускане около себе си, заговори ниско в ухото ѝ:

— Отвори очи и ме погледни, красива моя съпруго.

Все още потресена, Лайлак остана както си беше, с плътно затворени очи.

— Искам да ме видиш, когато се раздвижа за пръв път в теб — прошепна той срещу нея. — Искам да ме гледаш и да знаеш, че съм вътре в теб. Отвори очи, сук-сук, ние сме свързани. Точно сега — в този миг. Ние сме като едно същество. Погледни... — принуди я той нежно.

Лайлак отвори бавно очи. Големите блестящи зелени езерца го погледнаха в огледалото. Невинни, красиви очи, които развълнуваха сърцето му. Авиарански очи.

— Н-Николай — тя обърна глава, за да го погледне. На лицето ѝ бе изписано учудване. Учудване, което се надяваше скоро да се превърне в желание.

Той наведе глава под ъгъл и леко улови чувствените ѝ устни.

— Гледай... в огледалото — помръдна едва доловимо. Очите ѝ се разшириха. Устните ѝ, още влажни от целувката, се разтвориха от удивление. Той се оттегли наполовина и се плъзна в нея. Тя ахна.

Още веднъж.

— Господи!

Още веднъж.

— *Николай.*

Той изръмжа ниско и дрезгаво до врата ѝ.

— Ммм...

Устата му обхождаше шията и гърлото ѝ, целуваше, ближеше, притисна я по-близо към себе си и започна равномерен енергичен ритъм.

Пикантното му ухание я заобикаляше, разпалваше я. Леки мяукащи звуци излязоха от гърлото ѝ. Той ѝ благодари за тях, като улови меката част на ухото ѝ със зъби с бързо, подръпващо движение. Докато го гледаше в огледалото, Лайлак не можа да спре стона, изплъзнал се от устните ѝ.

Ритъмът, който определи стана хармоничен, сякаш пееше някаква езическа песен.

Той възбуждаше, той вълнуваше, той движеше, той пробуждаше.

Всеки следващ тласък беше по-мощен от предходния. Лайлак прехапа устни, за да спре виковете си. Той беше като бесен ураган.

Бурята на сексуалната му ярост предизвика скритата ѝ страст. Копнежът пламна от дълбините ѝ и избухна в двамата. Реджар подклаждаше жаждата ѝ още и още с всеки страстен тласък и тогава, подобно на своя вид, той отприщи контролираната си необузданост.

Ръцете му покриха нейните върху огледалото, силните му пръсти се преплетоха с нейните. Тя можеше да усети силата на мускулестите ръце, плъзгащи се покрай нейните, напрегнати и потръпващи при всяко негово еротично движение. Огнената му топлина я покри като

втора кожа. Той тласкаше, и тласкаше, и тласкаше. Тя не можеше да си поеме дъх! Пламенните усещания се движеха спираловидно през нея, вълна след вълна...

Удоволствие, от което със сигурност щеше да умре.

— Аз... аз не мога... — изглежда това бе всичко, което можеше да произнесе. Главата ѝ падна назад на гърдите му. Беше съвсем близо до припадък.

Той захапа рамото ѝ.

— Смили се! Смили се, Николай — извика Лайлак.

С последен тласък, който почти я повдигна от земята, изръмжа във врата ѝ:

— Реджар. Аз съм Реджар.

След това всичко около и вътре в нея експлодира. Включително и той.

[1] C'est la vie (фр.) Такъв е животът ↑

[2] (фр.) не знам си какво ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тя се срина в ръцете му.

Реджар лесно я повдигна. Отнесе я до леглото, отметна завивката и внимателно я положи върху чаршафите. Очите ѝ трепнаха и се отвориха. Бе замаяна, а зениците ѝ все още изглеждаха разширени от страстта. Изразът им го възпламени отново.

Лайлак го гледаше мълчаливо, устните ѝ бяха леко разтворени. По лицето ѝ се четеше учудване, както и страх, и шок.

Той стоеше до леглото, остави погледа си да се плъзне собственически по дължината на тялото ѝ. Трепна леко, когато забеляза кръвта по бедрата ѝ.

Смутена, Лайлак се опита да се покрие. Ръката му се стрелна, сграбчвайки китката ѝ.

— Не.

Тя се извърна, прекалено засрамена, за да го погледне.

— Трябва да се измия, остави ме...

— Остави това засега — клепачите му се спуснаха наполовина.
— Гледката ме стимулира.

Лайлак не смяташе, че се нуждае от повече стимулиране. Нарочно му хвърли унищожителен поглед, за да обезсърчи този ред на мисли.

— Доказателство за това как ме нарани? Кара ли те да се чувстваш добре?

Той поклати глава.

— Доказателство за това, че принадлежиш единствено на мен. От там, откъдето идвам, това не е обичайна гледка. Извинявам се за болката, която ти причиних, но признавам, че наистина се насладих на необичайното преживяване.

Лайлак се изчерви като цвекло. Не искаше да мисли за това, което ѝ бе сторил. Е, всичко свърши вече. Беше оцеляла след сблъсъка. Време бе да го оставят зад гърба си и всеки да продължи живота си.

Князът получи това, което искаше. Можеше да поеме по веселия си път.

— Колко хубаво за вас, Ваше Височество. Сега просто ще... *Какво си мислиш, че правиш?* — извика тя.

Николай се бе отпуснал с цялата си дължина върху нея. Реджар се засмя ниско.

— Какво си мислиш, че правя?

— Не може да си сериозен! Ние вече го направихме! Нямам намерение да стоя наведена срещу огледалото отново!

Реджар отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Не разбирам какво смешно намираш в ситуацията. Аз... *ох* — той се плъзна в нея докрай, а влагата от предишния акт улесни влизането му. — По този начин също? — изскимтя тя. Дълбокият му смях отекна срещу нея.

— По всеки начин, *сук-сук* — той захапа долната ѝ устна.

— Не, Николай, не трябва...

Той се ухили.

— Боя се, че трябва — започна да се движи в нея, след това внезапно спря, когато си спомни за състоянието ѝ. Вдигна глава и се взря напрегнато в лицето ѝ.

— Боли ли те?

Ако Лайлак можеше да мисли по-ясно, щеше да осъзнае, че ако отговореше утвърдително, той щеше да спре веднага. Както и да е, честността ѝ надви.

— Сега не... просто бях решила, че си приключил с тази... — тя помръдна под него — *работа* — движенията ѝ го накараха да се огъне дълбоко в нея. Лека въздишка на удоволствие се откъсна от устните ѝ.

Реджар се усмихна многозначително.

— Докато дишам, никога няма да приключа с тази *работа* — черната му вежда се повдигна. — Просто ще трябва да я изтърпиш докрай, *сук-сук* — с тези думи той наведе глава и улови зърното ѝ.

При думите му долната ѝ устна се нацупи непокорно.

— Но, Николай, аз не те харесвам! — тя простена, когато белите му зъби гризнаха върха на гърдта ѝ.

— Всичко е наред, Лайлак. Не е нужно да ме харесваш, за да правим това — само трябва да ме *искаш* — той се притисна вътре в нея и тя се разтрепери в отговор.

Реджар нямаше как да знае, че небрежните му думи по-късно ще се върнат да го преследват. Обезумял от страст, той продължи да ѝ дава малки части от това, което означаваше да бъдеш съпруга на фамилиер.

Към един часа през нощта тя започна срамежливо да му шепне в насърчение.

Около два започна да стене в екстаз.

В три крещеше от удоволствие.

А към четири го умоляваше за това.

Лайлак беше изпаднала в мъртвешки сън.

Лежеше извита към него, бузата ѝ бе отпусната върху едната страна на гърдите му, а пръстите ѝ лежаха на другата. Краката им бяха преплетени и от време на време малкият и палец се присвиваше срещу вътрешната страна на глезена му, както и сега. Реджар целуна върха на главата ѝ.

В неин интерес, той я задържа.

Правенето на любов беше нещо съвсем ново за нея и той реши, че е най-добре да я въведе само в основното през тази първа нощ.

Дори и така, беше изненадващо задоволяващо начало.

Споменът беше достатъчен, за да го накара да започне всичко отново и ако Лайлак не бе толкова изтощена, можеше да направи точно това. Дланта на ръката му несъзнателно галеше гърба ѝ. Жените фамилиери нямаше да са толкова уморени. Освен това, нямаше да бъдат все още девствени на нейните години.

Тази мисъл доведе до друга...

Основната причина мъжете фамилиери да остават близо до дома си, когато настъпи време да се съединят с жена завинаги бе, че те не вярваха друга жена, освен такава от вида им, да може да ги задоволи задълго. Реджар не бе съгласен. В своите пътешествия, от опит бе разбрал, че страстта е завладяваща и има тенденцията да се усилва до най-висшата си форма, каквато и да бе тя. Той просто трябваше да научи Лайлак как да го последва до собственото му ниво.

Досега самото му съществуване беше създавало прецедент във фамилиерската раса, бидейки първото дете, заченато от Чарл и фамилиер. Сега той бе създал прецедент, като първия мъж фамилиер взел за съпруга жена, която не бе фамилиерка. Недокосната жена. Той

се усмихна. *Може би това е моята съдба, да изградя нови пътища, помисли си той.*

Реджар се разсмя на нелепата идея. Той беше човек, който не го бе грижа за изграждането на пътища. Просто обичаше да се наслаждава на живота.

Чувстваше се временно задоволен и мислите му го изкушиха приятно. Никога не би повярвал, че въвеждането на една жена в чувствеността ѝ може да бъде толкова еротично. Никога нямаше да забрави израза в очите ѝ, когато се раздвижи за първи път в нея, учудването върху лицето ѝ, когато изпита наченките на желание, удоволствието в очите ѝ, когато я дари с първия ѝ оргазъм. Това бяха подаръци за самия него и той щеше да ги носи в сърцето си завинаги.

Голяма част от безпокойството му беше изчезнала.

Но не напълно.

Нямаше Прехвърляне.

Въпреки фамилиерската си кръв, той се питаше дали ще се случи. Авиаранските мъже имаха склонност да искрят, когато правят любов. А когато се оженеха, те наистина изпращаха електрически потоци. Чарл, естествено по природа бяха много пламенни.

Въпреки, че външно не проявяваше някое от качествата на авиаранския си баща, все пак Кру настоя да научи сина си фамилиер на пътищата на Прехвърлянето, когато той още бе едва момче. Явно независимо от всичко Яниф беше сгрешил. В него нямаше нищо от Чарл.

Пръстите на ръката му, с която я придържаше към себе си се придвижиха по гърба ѝ зад косата, за да погали меката кожа на врата ѝ. Все пак, това беше несравнимо преживяване за него. Несравнимо.

Издаде кратко мъркане, преди да заспи.

Напълно опустошени.

Той беше като диво, езическо животно!

След втория път, просто продължи. Третият и четвъртият път се сляха заедно. Тя не искаше да мисли за това, което ѝ беше направил петия път.

Картини на начина, по който изглеждаше, преминаха през съзнанието ѝ: изумителните му очи я дразнеха, съблазняваха я,

привличаха я — синьо и златно, пламтящо от желание, след това омекнали от удовлетворение. Тази огнена кадифена уста — усмихната от възторг, прелъстяваща с милувки, отпивайки нежно, като че ли тя беше изтънчен деликатес. Отметнатата назад глава — очите замъглени от страст — жилата на врата му, напрегната от силата на неговия плам.

Да, това беше той — дразнещ, съблазняващ, смеещ се и разпалващ. Оказа се, че съпругът ѝ е чувствен ураган с доста голяма издръжливост.

С всяка нежна милувка я омаломощаваше.

С всяка гореща целувка, с всяко леко близване на езика си, я превръщаше в стенещо, треперещо същество, диво като самия него.

Това беше... неочакван подарък.

Може би тази работа с брака нямаше да бъде толкова ужасна, колкото си бе представляла.

Лайлак надникна през рамо. Лицето на Николай беше заровено във врата ѝ. Спеше като бебе. Спомни си последния път, когато бе заспал до нея, в каретата по време на разходката им в Хайд парк.

Изглежда князът имаше склонност да залепя носа си в шията ѝ.

Тя се изкикоти, когато той леко обиколи с език нежната кожа под ухото ѝ.

Правеше го вече за трети път в съня си. Беше забелязала, че когато изглеждаше особено облекчен, се сгушваше уютно в нея, а щом решише да промени положението си, той леко я близваше в съня си, за да усмири движенията ѝ. В действителност това беше доста сладко.

Странно, но изглежда това действаше в негова полза — успокояваше я.

— Този смях означава ли, че съм те задоволил, сук-сук? — измърка той сънено, сгушвайки се в нея.

— Николай — тя сложи ръце върху неговите, които я обгръщаха и го погледна през рамо. — Да, задоволи ме — осъзнавайки какво е казала, тя бързо имитира прозявка, в случай, че той решише да стане игрив отново. Нямаше да се даде толкова лесно. Не че вече не се бе унижила предишната нощ, откровено умолявайки го.

— Радвам се — той целуна рамото ѝ. — Сега можеш да ме зарадваш, като ме наречеш с истинското ми име — Реджар.

Лайлак се стегна.

— Моля те, не ме дразни, Николай. Мислех, че можем да започнем отначало тази сутрин, тъй като вероятно ще прекараме остатъка от живота си заедно — дразнещата представа не я остави в най-добро настроение. Все още не беше напълно в състояние да разбере как той бе манипулирал ситуацията.

— Не те дразня, сърце мое — бузата му погали нейната. — Не разбра ли това, което ти казах миналата вечер?

Лайлак се завъртя в прегръдките му с лице към него.

— Тази безсмислица, че ти си... — дори не можеше да го каже, толкова бе глупаво.

— Не е безсмислица — истина е. Котката и аз сме едно и също същество.

Изглежда той наистина вярваше на думите си.

О, Боже. Беше по-лошо отколкото предполагаше. Този човек беше луд. Ако някой го чуеше да говори по този начин, щяха да го отвеждат в Бедлъм. Само историите, които бе чувала за това отвратително място, я караха да потръпва. Въпреки, че той не беше най-любимият ѝ човек, представата за него там — изтезаван от кой знае какви мъчения, ѝ причини необяснимо раздражение.

Тя нежно допря върховете на пръстите си върху чудесно оформените му устни.

— Николай, не трябва никога, наистина никога, да казваш това отново.

Той погледна надолу към нея с лениво притворени очи:

— Ти не ми вярваш.

— Естествено, че не ти вярвам. Кой човек със здрав разум ще повярва на подобно... Какво правиш?

Реджар се претърколи настрани. Отхвърли завивката и скочи от леглото.

— Гледай — каза той, изправен пред нея.

— Наистина, Николай, искам ти да... — около него сякаш заблестя странна аура. Не — от него.

Лайлак наблюдаваше с удивление как дъгите от светлина започват да се въртят около и през него, по-бързо и по-бързо, и танцуващи искри, осветиха цялото му тяло в ореола на ослепителен блясък. Пулсиращата светлина го погълна изцяло. Беше толкова ярка, че тя почти прикри очите си. Какво ставаше?

Както беше започнало бързо, светлината избледня. Николай бе изчезнал и там, на килима, имаше котарак.

Черен котарак с две различни на цвят очи.

Нейният котарак.

Лайлак изгуби съзнание.

Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха бавно.

Николай се беше надвесил над нея, загрижен и с полуусмивка на лицето.

— Изглежда аз вечно те шокирам, сук-сук.

Всичко се върна обратно в нея — странните, мигащи светлини, Николай вече не съществуваше. *Котаракът.*

Ужасена, Лайлак бързо се отдръпна назад към таблата на леглото в напразен опит да сложи дистанция помежду им.

— Стой далеч от мен! — тя изпъна ръка, за да го отблъсне.

— Смешна си. Нека ти обясня — той се протегна към нея.

— Не ме докосвай!

Той пренебрегна думите ѝ и я стисна за раменете.

— Спри. Искам да ти обясня...

Хваната в прегръдката му, Лайлак се паникьоса и започна да крещи с цяло гърло:

— Помощ! Помощ! Затворена съм с един звяр!

— Помощ! Помощ! Той е звяр! Звяр!

На долния етаж Ейми хвърли поглед на Джаки, ухили се и продължи с бърсането на праха. Очите на Джаки се завъртяха, но погледът му се спря хитро на тавана.

— Позволяваш на страховете и суеверията си да те завладеят! — Реджар я разклати леко, в опит да ѝ върне обратно здравия разум. Не свърши работа. Озадачен, той я накара да замълчи по най-добрия начин, който знаеше — с устата си.

— Ммгх — тя заудря гърба му, но безрезултатно. Когато най-накрая осъзна, че няма да я освободи докато не утихне, се отпусна в ръцете му.

Той дръпна устните си от нейните.

Лайлак веднага изтри устата си с опакото на ръката си. Синьозлатните му очи се присвиха от оскърбление. Нейните светеха към

него.

— Какво си ти?

— Аз съм фамилиер. Произлизам от народ...

Боже мой, фамилиер! — тя тайно беше прочела всичко за тях в една от книгите на леля си, мислейки, че никой не знае за нея — книгата, която държеше скрита зад писалищната си маса.

— Няма да слушам това! — тя запуши ушите си. Той беше вещер.

Реджар дръпна ръцете ѝ надолу.

— Ще слушаш.

— Аз-аз не вярвам... Аз съм жена със здрав разум! Не съществуват такива неща като вещици.

Реджар въздъхна. Не вървеше по начина, по който той се бе надявал.

— Нямам представа дали има или няма. И в двата случая това няма нищо общо с мен.

— Ти... ти не си вещер?

Той поклати глава невярващо. Усмихвайки се, отговори:

— Не, аз съм...

— Тогава трябва да си магьосник! Аз видях... видях какво направи! Ти си ми направил някакъв вид магия! Ето защо се държа по този начин! Направил си ме развратна и... и... възбудена.

Той разкри една ленива полуусмивка.

— Правя ли го? — дълбокият му глас се търкулна от гърлото.

Тя прехапа устна и кимна.

Реджар издиша. Тя беше сериозна.

— Лайлак, аз не съм магьосник — той спря за миг. — Поне не вярвам, че съм.

— Какво искаш да кажеш?

Разсеян, Реджар несъзнателно ѝ изпрати мисълта си. *Яниф смята... няма значение, това не е важно. Само ще те объркам допълнително.*

Той говореше в съзнанието ѝ! Тя ахна. Имаше свръхестествени сили! Точно както в сънищата ѝ! Само че те не бяха сънища наистина. По някакъв начин беше дошъл при нея през нощта. Дошъл при нея и... и... си бе играл с нея! Тъчеше някакъв вид магия около нея!

Защо трябваше да избере мен? Е, какво очакваш от някой, който идва от такова странно място като Русия? Никога не е била цивилизована, както Англия.

Лайлак стоеше вкаменена. Какво трябваше да направи? Бяха женени. Господи, тя беше обвързана с него! Беше твърде късно. Трябваше да му влее малко разум преди ситуацията да ги притисне! Трескаво стисна ръцете му.

— Знаеш ли какво могат да ти причинят? На всички нас, ако разберат? Трябва да се откажеш от това, Николай! — умоляваше го тя. — Откажи се от това черно изкуство! Не беше толкова отдавна... Можем да изгорим на клада!

Реджар изсумтя, раздразнен.

— Не ставай смешна. Суеверията са те завладели!

— Не, Николай! Не трябва никога, никога да правиш това отново! — сълзи потекоха по страните ѝ.

— Лайлак — Реджар я взе в прегръдките си. Не разбираше защо тя реагира по този начин. Жените винаги са обичали фамилиерите. Кой можеше да предвиди такава реакция? Нямахме за цел да я разстройва така. Тя беше близо до истерията.

— Шшш. Всичко ще бъде наред — успокояваше я той.

— Обещай ми, Николай! Обещай ми, че няма! — извика тя в гърдите му.

Целуна я по челото. Не можеше да ѝ даде подобно обещание.

— Няма да говорим за това сега, сук-сук.

— Няма да се превръщаш отново, нали? — подсмръкна тя.

Не, освен ако не поискам. Никога не преставаше да се учудва от това, колко бързо тя можеше да се превърне от жена в дете. Зад цялата си самоувереност, в действителност беше много млада, осъзна той. И много неопитна. Поклати глава озадачено. Какво да направи, за да я успокои?

— Не сега — отговори двусмислено.

Неясният му отговор беше приет. Приемаше думите му за чиста монета.

— Добре — набразденото от сълзи лице се вдигна към него. — Тогава това ще бъде нашата малка тайна. Никой не трябва да знае за това.

Той изтри сълзите от страните ѝ със снизходителната ръка на съпруг.

— Права си. Никой не трябва да знае за това — Реджар въздъхна на себе си. Как щеше да преодолее тази неочаквана бариера? Не можеше. Засега. Обаче имаше едно нещо, което можеше да ѝ разясни.

Той посрещна умолителния ѝ поглед с властен такъв.

— Ти си моя съпруга. Разбираш ли ме?

Лайлак преглътна, след това погледна встрани.

— Да.

Улови брадичката ѝ с извития си пръст и я обърна обратно към себе си.

— Тогава приемам предизвикателството ти.

Вторият син на Кру леко притисна уста към нейната, подпечатвайки сделката.

Ейми мина през фойето, направи две крачки в приемната и си спомни, че е оставила кърпата за прах в трапезарията. Тя веднага се завъртя и се върна. И налетя на нещо много твърдо. Във фойето стоеше един висок мъж. Тя подскочи стреснато и отстъпи няколко крачки.

— Простете, сър, не ви видях да стоите там.

Студените зелени очи я прецениха.

— Не мислете за това.

Боже, той беше хубавец! И тази коса! Вързана на опашка и спускаща се до кръста му. Сигурно беше див шотландец. Ейми оправи престилката си.

— Не ви чух да влизате.

— Не.

Какво искаше да каже с това?

— Мога ли да ви помогна, сър?

— Търся Реджар. Знаете ли местонахождението му?

— Котаракът на нейно благородие? Какво ще искате от него?

През красивите черти на лицето му не премина никакво изражение.

— Може би ще ми кажете кой живее тук?

Това определено е подозрително, помисли тя. Но богатшите винаги се държаха странно по свой си начин.

— Лейди Уъмпълс, племенницата й Лай...

— Мъже? — прекъсна я той.

— Е, ако имате предвид новия господар, това е Негово Височество.

Това посмекчи малко изражението му. Мъжът повдигна подигравателно едната си вежда.

— *Негово Височество?*

— Да, княз Азов.

— Този княз, за когото говорите има ли две различни на цвят очи?

— Откъде знаете това?

Тъгълчето на устата му се повдигна все така слабо в подобие на усмивка.

— Никой друг не би имал *кани* — промърмори той на себе си. — Кажете на *Негово Височество*, че Трейд го търси.

Ейми дори не помисли да възрази на заповед, дадена с толкова авторитетен тон.

— Много добре, сър.

Реджар се взираше безучастно в шкафа за книги пред себе си. Умът му не беше в томовете. С оглед на факта, че не можеше да чете на този език, позата му беше мерило за разсеяността му. Събирайки ръце зад гърба си, той размишляваше как най-добре да се справи с непокорната си съпруга. Кратко почукване на вратата прекъсна мислите му.

Той погледна нагоре.

— Да?

Ейми подаде глава през вратата.

— Моля за извинение, Ваше Височество. Господин Трей Ед е дошъл да ви види. Да му кажа ли да влезе?

Трейд? Тук? Аях, сякаш нямаше достатъчно проблеми! Сега на прага му се бе появил и Трейд! Намусеният му брат по линия! Мъжът, който Адееан предано наричаше *Господин Безгрижност*. Той въздъхна. Какво ли правеше тук?

— Изпрати го, Ейми.

— Да, сър — тя се поколеба.

— Има ли нещо друго? — *Дано да няма.*

— Не, Ваше Височество, просто... ами, не го чух да влиза, сър.

Реджар се усмихна леко.

— Не, не си.

— Сър?

— Той се движи безшумно, Ейми. Кажи му да влезе.

— Да, Ваше Височество.

Тя се върна няколко минути по-късно.

— Господин Трей Ед, Ваше Височество! — обяви тя високо, стряскайки Реджар. Не ѝ се случваше често да съобщава за посетител. Направи го изискано и правилно. След като въведе необикновения джентълмен в стаята, тя затвори полака вратата зад себе си.

Трейд проследи напускането ѝ, след това се обърна с лице към своенравния си брат по линия.

— Ваше Височество! — каза сухо.

— Подхожда ми, нали? — изпъчи се Реджар и отметна комично глава назад с царствен котешки финес.

Трейд издиша шумно, сякаш изразяваше колко точно е голямо търпението му, за да успява да се примирява с лудориите на Реджар.

Реджар възвърна истинската си усмивка. Странно, но той всъщност се радваше да види Трейд. Донякъде.

— Е, кажи ми на какво дължа удоволствието от това посещение?

Пастелните очи на Трейд блестяха в нещо, което би могло да се нарече единствено задоволство. Неговият брат по линия не успя да прикрие объркването си от внезапната му поява.

— Яниф ме изпрати тук, за да ти погостувам малко. Мисля, че му лазя по нервите.

Без съмнение.

— Не знаех, че Яниф има нерви.

В рядка проява на хумор, той отговори:

— Може би аз му ги създавам. Смяташ ли, че ще ми благодари?

Реджар се ухили.

— Това ще бъде гледка, която си заслужава да се види.

— Наистина.

Реджар се опита да не звучи твърде отчаяно, когато попита:

— Значи... ще останеш известно време?

Трейд отиде до прозореца, пред който стоеше Реджар. С два пръста, внимателно отмести пердето настрани и крадешком погледна към улицата долу. Доволен, че никой не дебне, каза:

— Да.

Ирисите на двуцветните очи на Реджар мигновено пламнаха. Как това нямаше да усложни проблемите му с Лайлак? Женен от един ден, а брат му по линия се появява на следващия! *Ще убия Яниф.*

— Добре — гласът му не беше особено убедителен. Той прочисти гърлото си и опита още веднъж — Това е... добре.

— Ммм — Трейд се разходи бавно до френските врати в ъгъла и с бързо рязко движение ги отвори. Стоманеният му зелен поглед разгледа внимателно градината, преди да ги затвори отново.

— Трейд, какво правиш?

— Правя?

— Да, поведението ти е много странно — *Дори за теб.*

— Защо казваш това? — вратите на големия шкаф в ъгъла бяха отворени шумно с едно движение на китката, съдържанието сканирано.

— Какво търсиш?

Трейд спря заради погледа на Реджар. Не бе лесно да се следи фамилиер без знанието му. Дори като дете Реджар беше изключително умен. Разбойник, вярно, но остроумен разбойник.

— Разглеждам света, в който си попаднал. Какво друго бих могъл да правя?

— Не знам — Реджар го погледна предизвикателно. — Ако желаеш да опознаеш този свят, трябва само да ме попиташ.

— Много добре — Трейд се тръшна на дивана и качи обувките си в ботуши крака върху малката масичка за сервиране.

— Кажи ми — заповяда той.

Ще убия Яниф. Реджар въздъхна примирено — честта го задължаваше да не отказва на своя брат по линия нищо. Особено на един по-възрастен брат.

— Намираме се на едно място, наречено...

— Ре Ген Тска Анг Лия. Знам, Лорджин ми каза — той махна с ръка, нетърпеливо подканвайки го — *продължавай.*

Ноздрите на Реджар пламнаха от раздразнение. Трейд не беше най-лесният човек за водене на разговор.

— Това е странно място, неприятно и жестоко.

Трейд облегна глава назад на възглавниците, затвори очи, а изражението му показваше голямо отегчение.

— В началото помислих, че е най-варварското от всички... — очите на Реджар се присвиха, след това блеснаха предизвикателно — много прилича на твоята Зариан, Трейд.

Добро попадение. Очите на Трейд се отвориха до цепки.

— Слушам те.

— Но тук има също така и красота. Невероятна красота — погледът му се понесе към тавана, където бе оставил Лайлак неотдавна, после се върна обратно.

— Трябва да видиш изкуството, което създават. И писмените трудове! Познавам един мъж, наречен Байрон. Той ми рецитира някои от творбите си. Брилянтни. Това е музика, Трейд, музика! Като нищо друго, което някога съм чувал! Изпълва душата, преминава отвъд границите, отвежда човек до едно ново ниво на осъзнаване.

Въпреки себе си, Трейд се наведе напред, пленен от ентусиазма на фамилиера.

— Моцарт! Трябва да чуеш Моцарт! Неговото удивително наслаяване на звуци с такова изискано величие, че няма думи да се опише.

— Наистина?

— Да, наистина.

Трейд като че ли се замисли върху това за момент.

— Хмм. Ще се срещна с този Моцарт.

Реджар се усмихна леко.

— Няма как да стане, Трейд. Той е от тяхното минало, но можеш да го опознаеш чрез музиката му. Ще те заведе на място, наречено Пантеон, където би могъл да го направиш.

Въпреки сдържаното си изражение, Реджар можеше да каже, че Трейд е заинтригуван. Така че не бе много изненадан, когато зеленоокият мъж каза:

— Кажи ми още.

Реджар отиде до шкафа със спиртните напитки и наля две чаши уиски. Подаде едната на Трейд, след това зае стола срещу него.

— Опитай това — нарича се *малц*.

Трейд погледна кехлибарената течност подозрително, след това я изпи на една глътка.

— Няма много живот в него. Положително това не е питие за воини.

— Дай му време, Трейд — Реджар му напълни още една чаша, като си мислеше, че ако може да държи Трейд в непрекъснато опиянено състояние по време на престоя му, едва ли щеше да е толкова лошо. Това може и да имаше полза.

Един пийнал Трейд?

Реджар изсумтя, отхвърляйки глупавата идея. С човек като Трейд, вероятно щеше да отнеме голямо количество малц. Повече малц, отколкото можеше да намери. А дори тогава бе възможно да няма видими резултати. Мъжът беше камък, облечен в стомана.

Връщайки се към неизбежното, Реджар погледна авиаранското облекло на Трейд.

— Ще трябва да ти дам някои подходящи дрехи.

Зелените очи се присвиха до опасни цепки.

— И какво не е наред с дрехите, с които съм?

Като ударен от гръм, на Реджар му хрумна блестяща идея. Сега това можеше да проработи...

— Нищо — за мен — той сви рамене безгрижно. — Обаче открих, че хората тук са извънредно чувствителни по отношение на начина на обличане.

— По какъв начин? — Трейд отпи глътка от питието си.

— Ами... — Реджар потърка брадичка. — Ще трябва да носиш *дрехи*, направени от... червен копринен плат. Те ги наричат панталони.

Трейд вдигна вежди над ръба на чашата си.

— Над това се носи яркозелена риза... с набрани къдри на ръкавите — той направи жест с ръка, за да няма съмнение по отношение на размера на необходимия набор.

Трейд го гледаше хладно.

Реджар продължи невъзмутимо:

— И никога не трябва да напускаш мястото, където живееш без изкуствена коса върху главата си.

— Изкуствена коса — провлече равният глас на Трейд. Отпусна празната си чаша, посочвайки на Реджар да я напълни отново.

— Да, всъщност бяла изкуствена коса, с висящи тръби около цялата глава. Такава е модата — Реджар скръсти ръце зад главата си. — Ще откриеш, че тук, на Ре Ген Тска Анг Лия, модата е всичко. Имам един приятел на име Бръмъл, който ми каза това — Трейд щеше да откаже да се облича по този начин и така щеше да бъде принуден да си тръгне. Честта щеше да бъде изпълнена и Реджар можеше да съсредоточи цялото си внимание в обучението на съпругата си в изкуството на фамилиерската любов.

— Разбирам — Трейд вдигна бавно чашата към устните си. Светлият му нефритен поглед прониза по-младия мъж. — Искаш да ми кажеш, че наистина вярваш, че аз ще ходя облечен по този начин? — измърмори той с нисък, ироничен тон.

Очите на Реджар се плъзнаха в ляво. Може би, в края на краищата, това не беше толкова блестяща идея.

— Не мисля — тъй като Реджар гледаше към стената, той пропусна лекото развеселено трепване на устните на Трейд.

Какво друго можеше да измисли? Фамилиерът прокара разсеяно ръка през дългата си черна коса. Е, винаги имаше какво. Дори за човек като Трейд. Той го погледна хитро, след това напълни чашата му до ръба.

— Жените тук са много отзивчиви — той взе чашата си сякаш темата изобщо не го интересува и се държеше така, сякаш му прави услуга и му дава някои съвети и напътствия.

Трейд не се заблуди нито за миг. Той знаеше какво точно цели този хитрец. Искаше да го отпрати. Трейд издиша шумно. Поклащайки глава бавно напред-назад, той каза равно:

— Реджар. Реджар. Реджар. Какво да правя с теб — това не беше въпрос.

Което беше добре, защото Реджар бе сигурен, че отговорът му няма да бъде оценен.

По един неприятен начин, Трейд потупа с пръсти чашата си.

— Моля те, не мисли, че трябва да ограничаваш своите... дейности за моя сметка. Чувствай се свободен да правиш, каквото си свикнал, Реджар. Гуляйте са същината на твоето фамилиерско сърце.

Реджар се намръщи. Трейд можеше да бъде извънредно дразнещ.

— Дори ще те придружа — предложи той великодушно. — За да наблюдавам удивителните ти технически умения.

Реджар започна да се чуди кой с кого си играе.

— Няма.

— Настоявам — при заплашителното изражение на лицето на фамилиера, Трейд добави гладко: — Със сигурност не ми завиждаш. Как го каза на Зариан? Нощни забавления? — блестящият му зелен поглед беше прикован в него. Защо Реджар се опитваше да се отърве от него? Криеше нещо.

Реджар нямаше желание за игрички и се изправи.

— Това е за теб, да излезеш да се веселиш. Аз не желая — почти изръмжа той.

После започна да крачи. Лош знак. Фамилиерите трябваше да бъдат наблюдавани, когато го правят.

— Защо не? — Трейд отпи от питието си вбесяващо.

— *Защото съм женен!*

Трейд почти се задави с уискито си.

— Ти си какво?

— Чу ме — женен съм — това беше един от малкото пъти, когато Реджар можеше да си спомни да е виждал истински шок на лицето на Трейд. Просто се взираше в Реджар няколко минути, напълно изумен.

Невъзможността на думите надви изумлението му. Реджар женен? Това беше смешно. Той си играеше с него.

— Не ти вярвам.

Фамилиерът настръхна.

— Какво значи това, че не ми вярваш?

— Каквото казвам. Време е да престанеш с тази фамилиерска игра, Реджар, тя не работи при мен.

— Не е игра! Женен съм, казвам ти!

Трейд се изправи, слагайки краката си пред Реджар.

— Извини ме, че звуча невярващо, но ми е трудно да го приема на доверие. Не беше много отдавна, когато се възползва от половината женско население на моята крепост.

— Да, но аз...

Трейд се изправи пред него с ръце на кръста и заприлича много на авиарански воин.

— Е, ще ме разбереш, когато ти кажа, че те познавам през по-голяма част от живота ти и все още не съм видял никакъв знак, че в теб

има и малко количество сериозност. Схващаш ли смисъла? Е, каква игра играеш?

Очите на Реджар пламнаха диво от гняв. Не бе много разумно да докараш фамилиер в подобно състояние. Освен ако умееш да се защитаващ успешно.

— Тогава не ме познаваш — каза Реджар меко, опасно. — Внимавай какво говориш.

Трейд се поколеба. Никога не беше виждал Реджар такъв. Може би беше време да преразгледа мнението си за по-младия си брат по линия. Оказа се, че тук има повече, отколкото някога бе допускал. Повече, отколкото Яниф бе допускал. Трейд го наблюдаваше косо.

— Много добре. Вярвам ти. Сега ми кажи коя е тази светица, която се е омъжила за теб?

Шеговитите думи на Трейд поусприхиха Реджар. Той се усмихна слабо и се отпусна.

— Тя е...

Вратата на кабинета се отвори с трясък.

Лайлак влетя вътре с ръце на кръста и готова за битка.

— Николай! Какво означава това? — в яростта си, тя дори не забеляза високия мъж, стоящ от дясно. — Ейми ми каза, че си й наредил да премести личните ти вещи в моята стая! Е, няма да позволя! — тя тропна с крак и поклати пръст към него едновременно. — Просто няма да стане! Казах ти, че няма да споделям спалнята си с теб! И нещо повече, само защото трябва да... да спя с теб не означава...

С ъгълчето на окото си долови леко движение, което привлече вниманието ѝ. Изключително красив мъж със светли зелени очи и дълга тъмна коса я наблюдаваше, силно развеселен.

— Кой, по дяволите, си ти? — изтърси тя.

Реджар пристъпи напред.

— Лайлак, това е Трейд. Той е мой... — как да обясни тънкостите на авиаранските връзки? Тук нямаше еквивалент на брат по линия. Терминът братовчед дори не се доближаваше. — Той е мой брат.

Изненадан, Трейд погледна към него. Изражението на лицето му беше подозрително близо до гордост.

— Твой брат?

Трябваше да познае, че някой, който изглежда толкова добре, произлиза от семейството на съпруга ѝ. Тя го проучи внимателно, отбеляза снажната мускулиста фигура, високия ръст, изписаните черти на лицето и блестящите очи. Можеше да достигне само до едно заключение.

— В какво се превръща той — във вълк? — подигра се тя, преди да изхвърчи от стаята.

Реджар сви рамене извинително към Трейд, твърде смутен, за да го погледне в очите.

Хмм, помисли си Трейд. Това можеше да се окаже интересно пътешествие в края на краищата. Безполезно, определено. Върху загадъчното му лице се появи вълча усмивка.

Това не беше добре за Реджар.

Изобщо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лайлак се облегна на ръба на ваната.

Водата беше приятна и гореща. Може би щеше да облекчи болезнените усещания, които изпитваше. Това беше втората вана, която си вземаше през този ден, а бе едва късен следобед. И все пак, днес болезнено усещаше някои свои мускули, за чието съществуване подозираше до вчера.

Чувстваше се добре в уединението на стаята за преобличане.

Ейми бе отказала да постави ваната тук, вместо в спалнята пред камината, но Лайлак настоя. Беше изпаднала в самосъжаление и имаше намерението да се усамоти. Сама.

Николай.

Тиранин.

След като излетя от кабинета, беше изтичала обратно в стаята си, заповядвайки на Ейми да махне вещите му.

Ейми се върна на долния етаж, за да се консултира с Негово Височество. Ако в нещо можеше да се забележи разликата в положението ѝ от вчера до днес, то бе, че заповедите ѝ не се зачитаха вече. Той имаше последната дума. Натрапник! Това беше вбесяващо.

Обаче тя се чувстваше леко глупаво за начина, по който се бе отнесла с брат му. Всичко, което знаеше бе, че бедният човек може би е напълно неосведомен за лошото поведение на Николай. А тя беше обещала да пази тайната му. Предполагаше, че ще трябва да се извини на брат му по време на вечеря.

Но нямаше да се извини на *него*.

Естествено, Николай беше отменил нарежданията ѝ към Ейми, казвайки на прислужницата да направи точно каквото е заповядал. Бе се преместил и завзе стаята ѝ. Точно както се бе натрапил и в живота ѝ.

Той беше отвратителен!

Варварин!

Нежелано, думите *доста сладък варварин* минаха през съзнанието ѝ. Против волята ѝ, угълчетата на устата ѝ леко се

повдигнаха, когато си спомни как я бе близнал в просъница тази сутрин. Князът имаше много ангелски вид докато спеше. Жалко, че не можеше да го прехвърли и в будното си състояние.

Тя се отпусна в топлата вода, затваряйки блажено очи. Можеше да усети как потъва в дрямка. Ммм, водата беше толкова приятна...

Меки устни докоснаха нежно ръката ѝ...

— Николай? — промърмори тя сънено.

— По-добре да е.

Лайлак отвори очи. Синьо-златният му поглед срещна нейния. Той беше седнал на столчето до ваната близо до нея.

— Трябва да съм заспала — тя се прозина, след това ахна, щом осъзна, че е напълно гола и безмилостно изложена пред погледа му. На дневна светлина. — Какво правиш тук? — взмути се тя.

— Търсих те.

— Защо?

Все така бавно, пръстите му се спуснаха по ръката ѝ. Нереално дългите му мигли се вдигнаха лениво и разкриха очите му, изпълнени с топлина. Топлота, която бе започнала да разпознава.

— Не.

— Да.

Лайлак се нацупи.

— Не искам.

Един дълъг пръст се протегна, за да докосне зърното ѝ. То се втвърди мигновено. Той се наведе и го пое нежно между устните си, засмуквайки го. Малък звук, който подозрително приличаше на наслада се изтръгна от устата ѝ.

— Не? — прошепна той срещу връхчето на гърдата ѝ.

— Аз... аз не мисля... — перфектните му зъби се спуснаха надолу.

Тя изстена името му.

Това прозвуча като съгласие. Силните му ръце се мушнаха под нея във ваната, вдигнаха тялото ѝ и го положиха в скута му с лекота. Водата капеше по него и по пода, мокреше дрехите, но той не обръщаше внимание.

— Не трябва да правиш...

Устата му затвори нейната.

Устните на Реджар горещо се притиснаха към нейните, сякаш изискваха отговор и пламенното проникване на езика му го получи.

Лайлак стисна отворената яка на ризата му, стенойки от страстното плъзгащо движение на езика му вътре в нея. Тя можеше да го вкуси, да го усети, толкова сладък в устата си.

Той щеше да ѝ покаже една малка част от специалния талант на фамилиерите...

Дланите му се плъзнаха по влажното ѝ тяло, затопляйки охладената от водата кожа, галейки я чувствено, докато продължаваше безмилостно да плячкосва горещата влага на устата ѝ. Лайлак трепереше от очевидното майсторство на целувката му.

Той се отдръпна леко и засмука долната ѝ устна. Дразнеше я с малки ухапвания, успокояваше я с изтънчените движения на езика си — само за да се потопи внезапно в нея отново с твърд мощен натиск. Пиеше от нея.

Сякаш по негова воля, дъхът ѝ започна да идва на кратки глътки.

Към неговата уста.

Реджар пое подаръка от дъха ѝ, връщайки ѝ го периодично между равномерните докосвания и близвания. Кръвта, като див, биещ барабан, туптеше във вените ѝ, оживявайки сетивата ѝ. Тя се гърчеше срещу него, пленница на уменията му и разбра, че не може да поеме си дъх, освен ако той не благоволяше да ѝ даде.

Бе пленена от силата му. Жадно търсеше следващия му дъх, докосването му, плъзгането. Беше *негова*.

Малък водопад от спазми на удоволствие потече по тялото ѝ и се увеличаваше с всяка отмерена вълна от устата му към нея. С всяко потапяне в нея. Николай без усилие я разпали до нажежената точка само с таланта на устните и езика си.

И без особени усилия от негова страна, Лайлак се мятеше подивяла под него.

— Още! — помоли го тя. Искаше да вкуси още.

Имаше още. Той разтвори устни върху нея и ѝ даде, каквото искаше. Измърка в устата ѝ.

Лайлак избухна в хиляди пламъци. Тръпките горяха безкрайно — дълъг, горещ пожар на страстта. Когато най-накрая свърши, тя падна върху гърдите му.

Фамилиерът я беше довел до върха само с целувката си.

Щом отвори лениво очи и погледна нагоре към страстното красиво лице над себе си, Лайлак направи единственото нещо, което можеше.

Тя обви ръка около силната му като колона шия и притегли невероятната му уста решително обратно към своята.

Николай движеше горещата си влажна уста по шията ѝ.

Тя не си спомняше как я е пренесъл до леглото. Не си спомняше кога се е съблякъл. Изглежда не си спомняше нищо.

Знаеше само, че сега той я покриваше като трескаво пулсиращо одеяло, че дланите му държат раменете ѝ здраво, че потърква главичката на ерекцията си съблазнително между гънките на женствеността ѝ.

Нисък стон на удоволствие се откъсна от гърлото му.

Думи на език, който тя не беше чувала никога преди, бяха прошепнати дрезгаво срещу кожата ѝ:

— *К'мата нинке шатеер...*

Като екзотична подправка, загадъчните думи паднаха върху нея, засилваха пламенните му движения, караха я да иска да го вкуси бавно, изпълваха я с пикантни обещания за това, което можеше да ѝ даде...

Как я беше направил такава?

Безумна и искаща?

Може би тези съблазнителни фрази бяха нещо повече от думи. Може би магия. Със сигурност никой обикновен мъж не би могъл да стори това на една жена.

— Николай — Лайлак сложи ръце от двете страни на лицето му, вдигайки главата му от себе си. — Не трябва да правиш никакви магии върху мен — помниш ли обещанието си? Трябва... — тя се задъха, когато той се плъзна по вътрешната страна на цепнатината ѝ, стимулирайки нежно изключително чувствителното място с копието си. — Ти... ти трябва да се откажеш от магията...

— За коя магия говориш, сук-сук? Тази? — прошепна той дрезгаво, докато ближеше ареолата ѝ. — Или тази? — той докосна само връхчето на изпъкналото зърно. — Или тази... — той проникна

бавно, като ѝ позволи да почувства потъването му в нея завинаги, сантиметър по сантиметър.

— Оооо... Николай... — краката ѝ се обвиха около кръста му. Стана ѝ ясно, че съпругът ѝ притежава напълно естествен талант.

Когато се потопи целият в нея, Реджар помръдна леко, решен да ѝ покаже една малка част от истинската си магия. След това вдигна глава, отмятайки назад черната си коса. Очите му блестяха палаво.

— Бързо ме целуни — прошепна той.

Тя го направи, без да се замисли.

Младият ѝ съпруг ѝ показва колко много одобрява невинното докосване на устните ѝ. Той продължи да я люби по начин, който тя никога нямаше да забрави.

— О, небеса, Ейми! Тази храна не е достатъчна за дете, да не говорим за мъж като този! Сложи малко повече в чинията му!

— Да, милейди — Ейми покорно добави още малко картофи в чинията на зеленоокия мъж.

Реджар очакваше Трейд да повдигне надменно едната си вежда и да спре тези глупости, но той го изненада с любезно кимване към лейди Уъмпълс и прие допълнителната порция.

Поради някаква причина, която никой на масата не можеше напълно да проумее, Агата Уъмпълс бе приела веднага Трейд та'ал Яниф.

За краткия период от петнадесет минути, тя вече се обръщаше към него с *моего момче*. Макар да наричаше и Реджар така, не бе съвсем същото. От една страна, никога не бе очаквал Трейд да се примири с това. От друга, беше трудно да си представи някой да нарича авиарански воин, особено такъв като Трейд, *моего момче*.

В интерес на истината, Трейд беше до известна степен объркан от това как да се държи с възрастната жена. Никога не бе познавал топлината на майчиното докосване и не знаеше как да се справи с демонстрираната загриженост на лейди Уъмпълс.

Той реши да изтърпи това, докато го разбере по-добре.

— Княз Николай ми каза, че сте негов брат, но вие не носите същата титла, като него. Намирам това за много объркващо. Аз съм

твърде стара, за да ме объркват нарочно, моето момче — не го приемам добре.

Трейд повдигна едната си вежда към Агата.

— Е? — тя го прониза с едно от своите *трябва да отговориш* изразения.

Лайлак веднага бе разпознала погледа и се надяваше братът на Николай да е достатъчно благоразумен да внимава. В противен случай, последиците щяха да бъдат непоносими. Оказа се, че той не е глупак, защото остави чашата си с вино на масата и ѝ отговори незабавно.

— Николай — Трейд се обърна и погледна Реджар остро, — и аз не споделяме един баща. Аз не използвам титла, защото не съм подходящ за това.

Агата свъси чело. Това значеше ли, че има титла или не?

— Да, момчето ми, но и ти сигурно имаш някаква?

— Не е задължително.

Той се държеше доста предпазливо. Агата се опита да разгадае отговора му:

— Но... си руснак, нали?

— Руснак? — той изглеждаше озадачен. — Не, не съм руснак.

Търпението на Агата беше на изчерпване, защото извика:

— От къде идва народа на баща ти?

— Небесните земи на...

Реджар се изкашля силно, прекъсвайки думите на Трейд.

— Високите земи? — попита Агата, разбрала погрешно думите му, заглушени от внезапния пристъп на кашлица на княза.

— Знаех си! Той е див шотландец! — промърмори на себе си Ейми, докато разчистваше чиниите от масата.

Как би могъл да бъде планинец, когато брат му е руски княз? Агата се обърка. Беше ѝ много трудно да получи ясен отговор от този мъж. Той като че ли пазеше всичко за себе си в тайна. И все пак изглеждаше достатъчно честен в отговорите си, почти откровен.

Е, тя го харесваше въпреки това. В него имаше нещо... нежно, което опитваше много усърдно да прикрие под жилавата си външност. Вероятно успяваше да заблуди повечето хора — но не и нея. Когато ставаше въпрос за хора, Агата беше много проникателна.

Този мъж притежаваше достойни качества, което означаваше, че има и силен характер. Погледът ѝ се насочи към новия ѝ племенник,

седнал от другата страна на масата.

И защо този мъж не би могъл да бъде от добро потекло? Все пак имаше значение от къде произлиза — пред нея стоеше истински образец на съвършенство! Тя тайно намигна на княза. Ухилен, той ѝ отвърна.

По време на вечерята племенницата ѝ изглеждаше леко смутена. Лайлак и Николай бяха закъснели и когато най-накрая пристигнаха, Лайлак имаше приятна руменина на лицето си. Агата забеляза, че отношението на племенницата ѝ към Негова светлост вече не е толкова студено. Напротив. Лайлак изглежда не можеше да го погледне, без да се изчерви.

Агата въздъхна с облекчение. Беше постъпила правилно.

След вечеря всички се оттеглиха в гостната. Лайлак си припомни, че двамата мъже бяха изглеждали странно леля ѝ, когато ги попита дали биха искали дамите да излязат от стаята, за да могат те да пият малко портвайн. Тогава Николай се обърна към леля ѝ и я попита дали ще иска малко от този *портвайн*. Тя се бе засмяла, споделяйки, че често се е изкушавала, преди очевидното да стигне до съзнанието ѝ и да предложи всички да отидат в гостната.

Братята само се спогледаха с объркани изражения.

Лайлак предположи, че мъжете в Русия не пият портвайн. Но човек не може да знае какво пият мъжете в Шотландия, защото са шотландци и са непредсказуеми. Тя си отбеляза мислено да попита брата на Николай за потресаващия слух, който беше чула за нещо, наречено *хегис*.

Лайлак не се изненада, когато Николай се настани в непосредствена близост до нея на канапето. По някаква причина той винаги искаше да бъде близо до нея. Това беше много... Тя преглътна. *Котешко*.

Не, обеща си, че няма да мисли за това. Изтика решително представата от ума си.

Леля ѝ се поинтересува как се приспособява Николай към домакинството, така че Лайлак се възползва от възможността да поговори с брат му. Той се канеше да се разположи в една от странните придобивки на лейди Уимпълс, а именно стол от времето на гръцкото

възраждане. Забеляза с какво любопитство оглежда извитите като лапи крака и същевременно хвърля подозрителни погледи на брат си.

Лайлак се усмихна.

— Николай няма нищо общо с това. Опасявам се, че не беше много добър ден за пазаруване на леля ми.

— А — той седна на стола, въпреки че тя не можа да каже, дали той наистина се отпусна. Не приличаше на човек, който някога го прави.

— Вярвам, че ви дължа извинение. Сигурно ме смятате за ужасно груба. Просто бях... бях... — Как да го обясни?

— Бяхте ядосана на... Николай — довърши вместо нея Трейд. — Той ви беше разстроил по някакъв начин. Разбирам това. Няма нужда да се извинявате.

Лайлак се изненада от разбирането му, имайки предвид ситуацията. Освен това, като брат на Николай, той вероятно беше добре запознат с това колко дразнещ човек може да бъде князът. Беше любопитно — всеки път, когато казваше името на Николай, с което изглежда се затрудняваше — сякаш почти се задавяше. Във всеки случай, за нея беше очевидно, че той не знае нищо за съмнителните дейности на брат си свързани с черното изкуство. Всъщност той изглеждаше доста... педантичен.

— Това е толкова любезно от ваша страна... Мога ли да ви наричам Трей? Нали сега сме сродени.

Трейд се взираше в нея. Невинните й думи имаха дълбок ефект върху него. Да, те бяха сродени.

Реджар беше женен за нея. Сега тя беше негова роднина. Неговата клетва за Чи'ин тсе Лю щеше да обхване и нея. И предположи, че в тази връзка трябва да пази и леля й също. Той несъзнателно се намръщи. Когато бе започнал това пътешествие, Трейд нямаше представа в какво го въвлеча Яниф.

Съпругата на Реджар го гледаше в очакване, големите й зелени очи бяха открити и невинни. Как тази невинност беше попаднала в ръцете на неговия брат по линия фамилиер? Трейд не се съмняваше, че тя е недокосната. Или най-малкото е била.

Това със сигурност беше безпрецедентен случай.

Всички познаваха вкусовете на фамилиерите, които отиваха при по... опитни жени. Как Реджар беше стигнал до това? И нямаше ли да

е интересно да го притисне, за да разбере? По лицето му премина бърза лукава усмивка.

— Разбрали сте името ми погрешно. Казвам се Трейд. Трейд та'ал... — тук той се поколеба, никога не се бе представял по друг начин, освен като син на Тийрдър. Обаче, както и всичко друго в живота му, това име му бе отнето. — Яниф — довърши той.

— Тогава се извинявам още веднъж за втората си обида, Трейд та'ал Яниф — усмихна се тя мило.

Той кимна любезно, необичайно развълнуван от сладката ѝ настойчива молба.

Улови погледа на Реджар над главата на лейди Уъмпълс. *Не я заслужаващ*, сякаш казваше на по-младия си брат.

Очите на Реджар блестяха предизвикателно. За пръв път през живота си, той проникна в личното пространство на Трейд, изпращайки му мисъл: *Разбира се, че я заслужавам*.

Трейд дори не трепна. Просто погледна предизвикателно брат си.

Реджар се ухили лекомислено, преди да отговори на въпроса на лейди Уъмпълс. Реши, че след като бе приел Трейд като свой брат, той трябваше да приеме фамилиер като него.

Сега го чувам и в главата си. Трейд въздъхна дълго и мъчително. В този момент много приличаше на другия си брат по линия, Лорджин.

— Кажете ми, моето момче — Агата се обърна към Трейд, — разгледал ли сте вече голяма част от Лондон?

— Не съм виждал нищо — Трейд отговори повече от искрено, дори не беше пристъпвал извън вратата на тази къща.

— Ние ще трябва да поправим това, нали, Николай? — Агата потупа ръката на Реджар.

Лайлак се чудеше дали възрастната ѝ леля в момента не изживяваше най-хубавите дни от живота си, командвайки тези двама силни мъже, като един малък сивокос генерал. Но дали леля ѝ осъзнаваше, че те ѝ позволяваха да го прави?

— Да — съгласи се Реджар. — Утре ще те заведа на едно място, наречено клуб Уайтс и ще те представя на...

— Николай, не можеш! — възмути се Лайлак.

Реджар се обърна към нея и я погледна въпросително.

— Ние... — Лайлак мачкаше неспокойно роклята си. — Ние тъкмо се оженихме — прошепна тя.

Очите му блестяха срещу нея.

— Не съм забравил, не се притеснявай — каза той полугласно. — Няма да те оставя сама много дълго, сук-сук. Няма да имаш време да скърбиш за мен.

Сякаш тя щеше да скърби за него!

— Глупак! — изсъска тя. — Ако зависи от мен, можеш да се махнеш за цяла седмица, все ми е едно! Въпросът е, че един човек не може да се ожени днес, а утре да тръгне да се забавлява с жени! Просто не се прави така!

Реджар обви ръка около нея и я притегли по-близо. Наведе се и промърмори в ухото ѝ:

— Какво имаш предвид с тези думи?

— Просто... не се прави така — повтори тя. — Ще е ужасна обида за мен. Двойките, които се женят не се показват на обществено място за определен период от време.

— Защо?

— Защото така се прави! Повечето младоженци *отиват надалеч* след брачната церемония.

— Къде отиват? — прошепна той.

— Не знам! Някъде. Ние не направихме така — за това трябва да останем тук и да не си показваме лицата известно време.

— Това е най-глупавото общество, което някога съм... — Реджар пое дълбоко дъх. — Много добре. Няма да *показвам лицето си*.

— Добре — кимна тя одобрително.

— Освен пред теб — добави той закачливо. — Кое лице би искала да видиш тази вечер?

Лайлак се изчерви.

— И, Лайлак? — промърмори той в ухото ѝ.

— Да?

— Не ме наричай глупак повече — завърши думите си с леко близване по ухото ѝ.

— Вие двамата приключихте ли с малкия си... разговор? — попита Трейд иронично.

— Да — обяви Реджар и се изправи. — Лайлак и аз решихме да не показваме лицата си. Веднага ще отидем в нашата спалня и ще останем там, докато мине периода от време, когато можем да си покажем лицата или докато не капнем от умора.

— Николай! — Лайлак се възмути за втори път.

Агата изхихика зад дланта си. Като хвана ръката на Лайлак, Реджар я подкани да се изправи.

— Лейди Агата, оставям скъпоценния си брат във вашите грижовни ръце. Бъдете внимателна с него.

— *Николай!* — Лайлак подтичваше след него, принудена от стегнатата му хватка около китката ѝ.

— Само правя това, което ти поиска, сук-сук. Можеш да ми благодариш както трябва след няколко минути.

— Николай...

Гласът на Лайлак заглъхна, щом Реджар затвори плътно вратата зад тях.

Агата погледна Трейд.

Трейд отвърна на погледа ѝ.

Той изсумтя, а тя се изсмя. И двамата избухнаха в смях.

Трейд поклати глава, като се смееше. Реджар винаги бе имал добър подход... Не, че някога щеше да позволи на този разбойник да го разбере.

Той има определен подход, съгласи се тя.

В действителност, Николай просто я дръпна гола върху себе си, без намек за извинение. Лайлак го погледна и наклони глава на една страна.

— И какво се очаква да направя сега?

— Какво мислиш? — той раздвижи бедрата си под нея, давайки ѝ указание. Пулсирането на набъбналото му копие между краката ѝ сякаш подсилваше предложението му.

Очите на Лайлак се разшириха.

— Наистина?

— Бих ли те излъгал? — попита той съблазнително.

Лайлак реши да не отговаря на този въпрос.

— Но как?

Реджар въздъхна театрално, изглежда работата му като наставник никога нямаше да свърши.

— Седни върху него.

Да седне върху него? Как някой можеше да направи това? Щеше да я разкъса на две като заек на шиш.

— Не мисля! — отхвърли тя.

— Лайлак, сложи длани на гърдите ми и се наведи напред.

Тя беше скептична, но когато Николай използваше този особен, страстен, дрезгав глас... тя направи това, което ѝ каза.

— Сега... се премести назад, докато усетиш... така, точно... там — Реджар сложи ръце на бедрата ѝ. — Сега седни.

Намести я надолу с обиграна прецизност.

— Ох!

Очите му блестяха от задоволство.

— Наведи се напред.

— Аз... мога ли да го правя?

Устата му се изкриви в усмивка.

— Не се тревожи, аз съм доста гъвкав. Ще се опитам да остана цял от този огромен натиск.

— Не говоря за теб — отбеляза тя, но предпазливо се наведе напред по същия начин.

Той веднага пое гърдата ѝ в уста и я всмука. Тя почувства докосването му чак до пръстите на краката си. Тогава Лайлак реши, че дори и да я разкъса, ще остане там, където бе.

— Отлично, сега, сук-сук — той побутна перлата на гърдата ѝ с език — *помпай*.

Лайлак остана неподвижна. Какво искаше да каже с това помпане? Поток от горещ въздух обляхна зърното ѝ.

— Ето така — той ѝ показва точно какво има предвид с няколко тласъка нагоре на бедрата си. Лайлак примигна от прекрасното усещане.

— О, така ли? — тя се притисна надолу, отскочи нагоре и отново се плъзна надолу. Николай стисна зъби.

— Аях, да...

Лайлак реши, че ѝ харесва и стана по-ентусиазирана.

— Това е доста стимулиращо, нали? — имаше нещо, свързано с това да си отгоре... Може би имаше и други начини също толкова стимулиращи?

— Николай? — тя стисна здравите му бедра със своите. Съпругът ѝ простена нещо за това, че е добра ученичка.

— Какво? — попита задъхано той, масажирайки гърдите ѝ, докато тя продължаваше да се движи буйно отгоре му.

— Колко начина има да се прави това?

Тишина.

— Е?

— Шшт... Броя.

Но ръцете му не спираха да я галят. Особено по закръглените бедра, които го притискаха толкова съвършено. *Това заслужаваше награда.*

Той обви ръка около врата ѝ и я придърпа надолу за целувка. В същото време се отдръпна и все още притискайки я към себе си, я повдигна.

Лайлак си помисли, че е доста изобретателен.

— Пет хиляди триста петдесет и два и три четвърти — каза той задъхано срещу устата ѝ.

— *Пет хиляди триста петдесет и два?* — това я спря за момент.

— И три четвърти — без да броим някои комбинации — той я притегли надолу плътно до основата на ствола си. И двамата простенаха.

— Подиграваш ми се!

— Не — той ухапа брадичката ѝ.

— Да!

— Нека разберем. Сега ще преминем на номер двеста тридесет и три.

Лайлак го плесна закачливо. Белите му зъби проблеснаха в слабо осветената стая. След това той се тласна бързо в нея.

Лайлак затвори очи в екстаз и понечи да каже нещо, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Знам какво искаш да кажеш.

— Какво?

— Още, Николай, още — ниският му глас съдържаше повече от намек за веселие.

Лайлак направи гримаса. Сnižавайки гласа си няколко октави, тя се опита да му даде от собственото му лекарство, като имитира тихият му мелодичен тон:

— Колко повече, сук-сук?

Фамилиерите обожаваха подобни игри. На бузата му се появи дяволита трапчинка.

Той прошепна думите, които тя бе крещяла по-рано този следобед:

— По-силно, по-бързо!

Въпреки волята си, тя се изчерви.

— Престани!

— По-дълбоко — дразнеше я той безмилостно.

— Ужасен си, Николай.

Реджар се разсмя, изненада я като я сграбчи през кръста и се преобърна върху нея.

— Това ли искаше да кажеш преди? — той проникна в нея рязко.

Лайлак ахна и стисна силните му рамене.

— Това ли искаше? — движеше се в нея силно и бързо.

Лайлак започна да стене думите съвсем сериозно:

— Николай... още... още...

Той отговори на страстта ѝ като стана сериозен. Погледна надолу към нея.

— Да, моя Лайлак, да — произнесе той срещу устните ѝ, — ще ти дам всичко.

И го направи.

Освобождавайки фамилиерската си страст, той се задвижи в нея енергично. Лайлак, уловена от бурния ураган като него, го окуражаваше. Когато започна да драска гърба му от горещото желание, което беше предизвикал у нея, Реджар почти изгуби контрол. *Тя се бе превърнала в жена на фамилиер.*

И така той направи това, което трябваше да направи един фамилиер — изръмжа диво срещу нея и я захапа за рамото.

Когато кулминацията им най-накрая настъпи, беше едновременно и ослепителна.

Реджар отметна назад кичур от косата си.

Лежеше по гръб до Лайлак. И двамата все още се опитваха да възстановят дишането си след бурната любовна страст. Той затвори очи, с мисълта, че може да се отпусне за една бърза съживителна дрямка.

— Николай?

— Ммм?

— С много жени ли си бил?

Той отвори очи, цялата му сънливост изчезна. Обърна се на една страна с лице към нея.

— Да.

Лайлак очакваше отговора, дори го поздрави за честността, но поради някаква причина, това я накара да се почувства... зле.

— С много — тя прочисти гърлото си, — искаш да кажеш, например, десет жени? — младата жена не знаеше от къде има смелостта да попита.

Този път той не отговори, просто гледаше открито към нея.

— Двадесет?

Той мълчеше.

— Със сигурност не повече от *четиридесет*? — гласът ѝ се понижи в края.

Реджар въздъхна дълбоко.

— Бил съм с много, много жени, Лайлак.

Тя преглътна необяснимата бучка в гърлото си.

— Разбирам.

Имаше нещо в гласа ѝ, което го обезпокои.

— Защо това те притеснява? Не се ли възползваш от моите познания? — ръката му се протегна и улови лицето ѝ.

— Не мисля, че ти разбираш.

Той се усмихна слабо.

— Разбирам. Но ти също трябва да разбереш — моят народ е много различен от твоя.

Лайлак си помисли за развратниците в обществото.

— Не толкова много.

Реджар наблюдаваше промяната на изражението ѝ. Какво я беше разстроило?

— Предполагам, че трябва да се изравня с теб — каза тя.

Челото му се набръчка.

— Какво имаш предвид?

— Ами, така е справедливо. Не трябва да имаш нищо против, нали? Разбирам, че това е съвсем приемлива практика в обществото — практика, която тя презираше. Лайлак нямаше намерение да прави

това, което бе заявила, но изпита любопитство за това, как щеше да се почувства той.

Реджар веднага прозря тактиката ѝ.

— Няма да намериш мъж, който да те задоволи като мен — подразни я той.

Лайлак знаеше, че вероятно бе вярно, но отговори:

— Имам само твоята дума за това.

Дали беше сериозна?

— Няма да го направиш — заяви той решително.

Изглежда не му понасяше особено добре. Лайлак наскоро бе открила, че новият ѝ съпруг доста се разгорещява, когато е раздразнен.

Може би трябваше да одраска гърба му, така да се каже, и да види какво ще се случи. Вероятно щеше да се окаже интересно.

Тя вдигна крак сякаш се протягаше, завъртайки малкото си стъпало във въздуха. С ъгълчето на окото си забеляза как Николай жадно следи гъвките ѝ движения.

— Ммм, може би... понякога.

Лайлак получи повече, отколкото очакваше.

Николай внезапно зарови пръсти в косата ѝ и я притегли към себе си. Тази игра не му харесваше. В дълбините на синьо-златните му очи проблесна гняв.

— Никога!

— Но ти да! — подхвърли обратно тя.

Истинската причина за играта ѝ най-сетне се разкри.

Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. Тя ставаше властна. Това му хареса. Наистина беше станала фамилиерна съпруга!

Не разбираше ли брачните порядки? Клетвата, която беше направил за нея? Брачната целувка, която му беше дала тя? Щеше да се увери, че е разбрала.

Той сведе глава към нейната.

— Никога — обеща Реджар срещу устните ѝ, покривайки ги със своите. — Ти си само моя, Лайлак. Ето защо възнамерявам да те държа в постоянно състояние на пълно блаженство.

Николай винаги говореше сериозно. Успокоена, тя се усмихна на очарователната игра на думи. Той вероятно беше прекалено често в компанията на Байрон — започваше да звучи твърде романтично.

Впечатлението бързо се изпари, когато Николай я целуна леко. Изтънченият аромат на канела и мирта се разливаше около нея.

Лайлак вдиша блажено опияняващото ухание. Тази работа с брака очевидно нямаше да е толкова ужасна, колкото си бе представляла.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През времето, когато Лайлак и Николай *не показваха лицата си*, Агата Уъмпълс се зае да представи и придружава брата на Николай в обществото.

Не отне много време на лейди Уъмпълс да открие, че Трейд не носи никакви дрехи със себе си, с изключение на тези на гърба си. Трейд не сметна за разумно да осведоми възрастната жена, че дрехите, с които е облечен са от най-добрите на Авиара — което означаваше, че са омагьосани от магьосниците от Гилдията на тъкачите да се самопочиват. Той не се нуждаеше от никакво друго облекло.

След като мъжът нямаше никакви лични принадлежности, Агата заключи погрешно, че целият му багаж е бил изгубен по време на пътуването до тук.

За разлика от Реджар, Агата нямаше да позволи отказа му и настоя да доведе шивач.

Трейд се оказа много несговорчив към някои от предложенията на шивача, затова си избра скромнен стил, тъмни дрехи, без излишни украшения по ръкавите и яката. Когато шивачът приключи, Трейд просто го изблъска през вратата.

Точно по това време Агата вдигна поглед от четивото си и видя шивача, да лети във въздуха и да бълва ругатни на френски.

След като изпитанието с гардероба приключи, Агата поведе намръщения Трейд към Музея на мадам Тюсо, след това на Дъчис Стрийт, за да види многообразните стаи със съкровища и всичко това бе последвано от Уестминстърското абатство. Агата не бе имала често на разположение такъв мъж за компания и се възползва максимално от него.

Трейд изглеждаше очарован от Египетската стая и Гръцкия храм на Дъчис Стрийт, и най-вече проявяваше интерес към Розетския камък в Уестминстър. Попита Агата какви мистични свойства притежава.

Тя не се затрудни с отговора, а се впусна в оживена дискусия за мистериозната аура. Очевидно момчето имаше интерес към

непознатото, затова се зае да го просвети.

Озадачен от погрешните ѝ разбирания, Трейд слушаше внимателно думите ѝ, карайки я да вярва, че е открила човек със сходни интереси.

И в известен смисъл беше така.

Двамата оформиха странна връзка. Агата го наричаше *моего момче*, докато Трейд стоически се примиряваше с лудориите ѝ.

Където и да отиде, лейди Уъмпълс го представяше като брат на княз Николай, подчертавайки това пред обществото. Беше много горда с новите си роднини и не виждаше причина да не ги показва, за да се изтъква.

По някакъв начин историята беше извъртяна така, че братът на княза е бил на път за сватбата, когато каретата му била нападната от бандити. Багажът му бил откраднат, всички били избити, с изключение на него — а той бил оставен да умре на пътя — и пропуснал сватбата на любимия си брат само с един ден. Обществото му съчувстваше много, сякаш беше трагичен герой.

Ако Трейд чуеше нелепата измислица, дори и той щеше да се разсмее.

След като се срещнаха с мъжа със стоманените очи обаче, историята веднага бе променена: братът бе убил всички разбойници, с изключение на един, който е избягал с багажа му.

Трейд, който не беше фамилиер като Реджар, се приспособяваше по-трудно към културата на Регентска Англия. Когато Агата се опита да му обясни някои малки нюанси на висшето общество, той просто махна с ръка. В типичния си стил, реши да пренебрегне правилата и да следва своите собствени, както бе правил винаги.

Вместо да отблъсне обществото, безкомпромисното му поведение и стоманеният му поглед към всичко, ставащо около него, само послужи за издигането на статута му. Той бе обявен за *човек на честта*.

Загадъчният, мрачно красив по-възрастен брат на княза, който не носеше фамилното име Азов, заинтригува обществото. Той не издаваше нищо за себе си — което го направи още по-интересен. Шепоти и слухове го следваха, където и да отидеше.

Беше планински вожд и брат на *острието*.

Или обикновен шотландски разбойник? А може би син на херцог?

И съдейки по поведението му никой не се съмняваше в благородническата му кръв. Само че кой беше той?

Този въпрос бе в устата на всички.

Докато Агата влачеше Трейд из Лондон, Реджар въвеждаше новата си съпруга в радостите на фамилиерската любов.

Засега, както ѝ бе обяснил, се намираха все още в самото начало. Както винаги беше подозирал, Лайлак се оказа способна ученичка и вродената ѝ чувственост излизаше на преден план под вещото му ръководство и насоки.

За първи път през краткия си живот, тя изучаваше сексуалността си и това беше като опияняващ тоник за фамилиера.

Въпреки това, обаче не можеше да получи достатъчно от нея.

Всъщност, точно тази сутрин той реши, че е по-добре да започнат да *показват лицата си* скоро, защото тя определено започваше да изглежда изморена.

Когато ѝ го каза, тя се поколеба и прехапа устни, докато размишляваше дали иска да напусне вече леглото. При укорителния му смях, тя дойде на себе си, лицето ѝ пламна и изскочи от постелята.

Дори и да не искаше да си признае, той знаеше колко много се е наслаждавала на любовенето им. Дали си мислеше, че той се чуди чи са устните, които стенеха в ухото му цяла нощ? Чи нокти драскат гърба му? И коя си мислеше, че го притиска плътно във вихъра на освобождението?

Той се засмя и поклати глава. Понякога поведението на жените беше нелогично. Но също така, подобно поведение бе една от причините фамилиерите да обожават толкова жените. Точно тази непредсказуемост привличаше котешките им сетива.

Докато стоеше в дрешника само по риза, той се взираше в дрехите, чудейки се какво да избере. Лайлак беше слязла долу по-рано, но той се забави заради банята си. Тя беше дошла веднъж, преди известно време, за да му каже, че Агата ѝ е предложила, да приеме поканата на лейди Уитни, за да прекарат следобеда в бродиране. Това щеше да е първото ѝ излизане като омъжена жена.

Изглеждаше очарователно, когато го информира мрачно:

— Аз не съм много добра в бродерията — представата да прекара следобеда в подобно занимание я раздразни. Изведнъж тя го погледна възмутено, и заяви: — Вината е изцяло твоя!

Реджар беше малко изненадан от промяната на настроението ѝ. Само преди няколко часа тя мъркаше доволно в прегръдките му. Поведението ѝ не беше по-различно от това на прекалено задоволено дете. Очевидно имаше нужда от насока и в области различни от интимните им отношения, заключи той. Как ли би могъл да ѝ помогне?

Започни така, както смяташ да продължиш, казваше Кру винаги. Като си спомни съвета на баща си, Реджар я уведоми строго:

— Тъй като вината е моя, лично смятам да те заведа у лейди Уитни — той имаше намерение да излезе този следобед с Трейд и искаше да знае местонахождението ѝ по всяко време. Каза ѝ:

— Ще ме чакаш там, докато те взема.

Не беше изненада, че нареждането му не ѝ допадна. Тя излетя гневно от стаята, затръшвайки вратата зад себе си.

При нормални обстоятелства, едва ли щеше да ѝ нарежда толкова демонстративно, като се изключи факта, че тя го предизвикваше. Но имаше нещо свързано с излизането ѝ без придружител, което го правеше неспокоен. Според него, този див свят бе твърде опасен. Бе виждал, да прерязват гърлото на човек само заради няколкото монети в джоба му.

Лайлак беше прекалено уязвима. Особено сега, когато всички знаеха, че е съпруга на княз.

Истината бе, че тя е омъжена за фамилиер. Уникален, единствен по рода си фамилиер. Чийто баща беше воин на Чарл от високо ниво и един от членовете на управителния съвет на Авиара. В неговия свят понякога да се вслушаш в думите на партньора ти беше въпрос на живот и смърт. Това, че бе фамилиер, можеше да им помогне да оцелеят и тя трябваше да усвои този важен урок още сега.

Лайлак маршируваше с решителни крачки от спалнята към стаята за обличане. Все още бе хладно в късния следобед и тя реши, че е най-добре да вземе един шал със себе си у лейди Уитни. Нямаше

намерение да чака Николай да я заведе и после да я вземе, все едно бе някоя ценна вещ. За кого се мислеше?

За твой съпруг, каза тих глас.

Тя го игнорира.

Отвори вратата на стаята за обличане и пристъпи вътре. Протегна се за зеления си вълнен шал на близкия рафт. Не го видя, преди да е станало твърде късно.

В началото стоеше с гръб към нея. Бе облечен само в тънка бяла риза, а дългата му черна коса изглеждаше още по-лъскава на фона на снежнобелия плат. Силните му мускулести бедра се огънаха, когато се протегна без усилие към чифт ботуши от рафта. На нея щеше да ѝ трябва стълба, за да го достигне. Движението повдигна ризата му. Откриха се двете съвършено оформени полукълба на мъжките задни части.

Лайлак въздъхна. Сега разбираше много добре какво намираше Леона Харкорт за толкова привлекателно. Наистина бяха забележителни. Николай сигурно бе чул тихото ѝ възклицание, защото ѝ се усмихна през рамо.

Докато погледът му не попадна на шала в ръката ѝ.

Усмивката му угасна.

Незабавно ирисите на синьо-златните му очи пламнаха, от това, което тя скоро щеше да започне да разпознава като предупредителен сигнал за гнева му. Николай знаеше точно какво е на път да направи тя.

Той се обърна с лице към нея.

Тогава тя разбра, че ризата му е разкопчана. Висеше разтворена, разкривайки възбуждаща гледка на... всичко. Цялата тази златиста кожа бе достатъчна, за да накара една жена да спре да мисли и да се замечтае.

Един мускул трепна на челюстта му. Не беше добър знак.

Ръката на Лайлак се стрелна към гърлото ѝ.

— Затвори вратата, Лайлак — каза ѝ меко.

Без да възрази на нареждането му, тя го направи. В края на краищата той стоеше там почти гол, някой от слугите можеше да влезе, въпреки, че това бе малко вероятно.

Горещият му поглед се спря на шала.

— Остави го.

Значи не беше разтревожен за това, че някой можеше да влезе, бе разгневен от бунтарската ѝ постъпка. Лайлак реши да не го прави, но един поглед към тези блестящи синьо-златни очи я накара да промени решението си. Тя разумно отиде до рафта близо до вратата и върна шала обратно.

— Ела при мен — гласът му беше тих и застрашително сериозен.

Този път тя се сепна. Николай изглеждаше прекалено ядосан. Тя поклати глава мълчаливо.

— *Ела тук, Лайлак.*

Подобен тон изискваше някакъв отговор. Бавно се приближи, вдигайки предизвикателно брадичка, когато се изправи точно пред него.

Предизвикателството ѝ внезапно изчезна при шокиращите му думи:

— Вдигни си роклята — заповяда той.

— *Какво?*

— Не ме ли чу?

Беше го чула много добре.

— Няма!

— Очарователен свят е този — очите му светеха предупредително, коприната и кадифето в гласа му напълно противоречаха на израза в дълбините им. — От това, което разбирам, жените трябва да се подчиняват на съпрузите си. Не е ли така?

Ноздрите на Лайлак пламнаха. Неохотно вдигна полите си.

Тъмните мигли се спуснаха надолу. Николай погледна дантелените ѝ долни гащи безпристрастно.

— Свали ги.

Дъхът ѝ секна.

— Николай, аз...

— *Направи го.*

Хващайки плата на роклята си с една ръка, тя се протегна да развърже панделката на кръста си. Памучната материя се плъзна надолу по краката ѝ, събирайки се около глезените ѝ в мека купчинка, излагайки я напълно на показ пред погледа му. Лайлак си пожела да може да скрие лицето си. Наред с всичко останало.

— Отстъпи настрани — като гледаше някъде в ляво от него, тя изпълни заповедта му и предпазливо се измъкна от дрехата.

Той направи една крачка напред.

Тя направи една назад.

Ъгълчетата на устата му се извиха подигравателно. Лайлак не харесваше изражението на лицето му. Той направи още една крачка, принуждавайки я да опре гръб във вратата.

— Николай, не мисля...

Силните мъжки ръце се протегнаха надолу и уловиха дупето ѝ. Без видимо усилие, я повдигна високо до гърдите си.

— Обгърни кръста ми с крака — изсъска той.

Когато тя се поколеба, я подпря на вратата с една ръка и лесно я нагласи както искаше с другата. Сега бе напълно отворена за него. Разположена на върха на ерекцията му. Погледна надолу към нея — с цялата мъжка пламенност и възбуда.

Смес от страст и ярост бе изписана на лицето му. Въпреки задръжките си, Лайлак можеше да усети своята хлъзгава влага върху главичката на мъжествеността му.

Той също го усети и присви очи. Беше много ядосан. Тя бе хвърлила собствените му думи в лицето, противопоставяйки му се открито. Какво щеше да ѝ направи? Имаше нещо почти диво в него.

— Николай, недей! Страхувам се, аз...

Той потъна безмилостно в нея.

От устните ѝ се изтръгна вик, от страх и възторг.

Той се оттегли, след това яростно се потопи отново в нея.

Плъзвайки ръце под ризата му, Лайлак стисна раменете му. Не знаеше дали крещи от гняв или от блаженство. Това беше горчив екстаз! Беше направо изумително как съпругът ѝ можеше да се промени от нежен мъж в дивак. Николай определено изглеждаше възбуден.

И разпали и нея по начин, по който вероятно не бе планирал. Гледката на това удивително мъжко лице, напрегната челюст, пламтящи очи, я удариха с мощен прилив на желание.

Подпирайки я на вратата, той се тласкаше в нея с твърд, непреклонен ритъм. От устата му не излизаше никакъв звук. Насоченото нагоре движение на бедрата му му даваше цялата сила, от която се нуждаеше, за да ѝ се наложи. И не само сексуално.

Лайлак стенеше отново и отново, заровила лице във влажната му от пот шия. Позата, в която Николай я държеше, не ѝ позволяваше да

се измъкне от властта му. Дори и да искаше. Вратата се тресеше от постоянните му твърди удари. Все пак той се движеше в нея.

Тя трепереше и крещеше от изкусното му мъчение.

— Ти ме погубваш! Погубваш ме!

Но и двамата знаеха какво казваше в действителност.

Горещият му забързан дъх опари лицето ѝ.

— Кой съм аз за теб? — попита през зъби, стиснати от напрежение и, въпреки че тя не го знаеше, контрол.

— Мой... мой съпруг — изхлипа в шията му.

— Да — той се тласна в нея. Нажежен до бяло пламък се изстреля от него и експлодира.

Лайлак достигна кулминацията заедно с него, вкусвайки кръвта му, когато ухапа остро долната му устна в лудостта си.

Реджар се отпусна тежко върху нея, притискайки я между себе си и вратата. Опитвайки да си поеме дъх, той заговори накъсано в ухото ѝ:

— Разбра ли ме?

Тя кимна и потърка чело в брадичката му. С много малко думи, той се бе изразил изключително добре и я накара да разбере какво бе той за нея. Въпросът за пътуването към дома на Лейди Уитни, нямаше да бъде разискван повторно. Съпругът ѝ очакваше от нея да обсъжда с него всеки въпрос и да се вслушва в съветите му.

— Добре.

Тя помисли, че устните му докоснаха косата ѝ, но когато я пусна и се извърна хладно, разбра, че сигурно е сбъркала. Не искаше да вижда повече тази дива страна на Николай. Лайлак бързо сграбчи долните си гащи от пода и избяга от стаята.

След като тя излезе, Реджар оправи дрехите си с точни, гневни движения. Все още бе загрижен за нейната безопасност. Тя беше своенравна, незряла и непокорна. Това поведение, макар ѝ да го очароваше по някакъв начин, можеше да предизвика значителни проблеми помежду им. В гнева си, почти бе подивял в държанието си към нея.

Това го притесняваше.

Лайлак нямаше да бъде способна да се справи с него, ако подивееше. Тя беше прекалено неопитна с неговия вид — с всякакъв

вид. Една жена-фамилиер имаше вродена способност да разбира своя мъж. Тази невинна жена не.

Реджар раздвижи раменете си, за да освободи малко от напрежението в тях. Фамилиерите имаха специален подход към жените си, който никога не се обсъждаше с някой друг. Жената знаеше, че съпругът ѝ винаги има причина за поведението си, често инстинктивна. Затова знаеше, че той няма да поиска нещо от нея, без да е крайно необходимо. И не бе в неин стил да направи нещо друго. Фамилиерките се доверяваха на мъжете си във всичко, защото знаеха, че те обичат и защитават семействата си, дори с цената на собствения си живот.

Лайлак не знаеше нищо за инстинктивните причини.

Реджар облиза устната си, усещайки вкуса на кръв. Спомни си необуздаността ѝ и се усмихна леко. Е, тя определено притежаваше страстта на фамилиерка. Може би с времето щеше да започне да го разбира.

Преди да излезе от стаята, той вдигна замислено шала и го взе със себе си. Времето тук, на Ре Ген Тска Анг Лия, имаше навика да става сурово.

Когато Реджар слезе на първия етаж, покорната му съпруга го чакаше в салона. Изглеждаше като възплъщение на нещастieto. Стоеше скромно в стола си, с изправен гръб, ръце събрани в скута, и гледаше право в стената. Реджар поклати глава невярващо към трагичната мелодрама изобразена пред него.

Леля ѝ и Трейд влязоха в салона през вратите, които водеха към градината. Агата размахваше пенснето си, като възразяваше за нещо, докато Трейд вървеше до нея, скръстил скромно ръце на гърба си и я слушаше с търпение, което само той притежаваше.

— Лайлак! Търсих те навсякъде.

В съответствие с ролята си на мъченик, тя въздъхна тъжно.

— Да, лельо Уъмпълс, какво има?

— Виж ти, не си ли чула? Имаше страшен шум! Изглежда един от кепенците е увиснал някъде в къщата — чукането беше ужасно! Трейд и аз излязохме да разгледаме, но не можахме да открием нищо.

Лайлак се обърна изчервена. Рискува да погледне Николай. *Дали той разбираше какво точно е било това чукане, което бе чула леля ѝ?*

Синьо-златните му очи проблеснаха за миг. Палавият ѝ съпруг бавно плъзна езика си по малкото червено петно, което тя беше оставила върху устната му. Лайлак смутено се извърна.

Ниският му смях достигна до нея.

О, как го ненавиждаше!

Трейд се приближи към Реджар. Той погледна многозначително устната на брат си и промърмори закачливо:

— В битка ли си участвал, Реджар?

Той се ухили самонадеяно.

— Ммм.

Очите на Трейд танцуваха весело.

— Може би все пак има малко от авиаранския воин в теб.

— Само донякъде — каза беззвучно Реджар, приближавайки се към съпругата си.

Трейд се покашля.

— Все още е рано, но какво мислиш, Трейд?

Трейд та'ал Яниф огледа задимената игрална зала на Джърмейн стрийт 77. Накъдето и да погледнеше, виждаше хора участващи в различни видове залагания.

— Това ли правят мъжете тук за забавление? — попита той с отвращение.

— Да. Синовете често залагат цялото си фамилно богатство.

Трейд се засмя.

— Кру ще ти разбие главата в стената, Реджар.

— Само ако изгубя.

И двамата се ухилиха един на друг.

— Каква е тази игра тук? — Трейд се приближи към една маса със зелено сукно.

— Нарича се комар.

— Какви са правилата?

— Виждаш ли тези две кубчета с петна от всички страни? Наричат се зарове. Един човек хвърля заровете и отбелязва броя на

петната пет, шест, седем, осем или девет. Този резултат се нарича „основен“.

— След това какво?

— След това хвърля отново. Ако вторият резултат е равен на основния, печели всички символи. Ако е нещо различно, продължава да хвърля, докато получи основния — тук той или губи, или получава втората си точка, като в този случай печели. Обаче ако хвърли двойка или тройка, това се нарича „крабс“ и той губи всичко? Наведнъж.

Трейд не беше впечатлен.

— Къде е предизвикателството?

— Ах! Нарича се „преграда“ или познаване на вероятностите. Някой добър в това може да си осигури победата като заложи.

— Покажи ми.

Реджар постави залога си на масата, след като мъжа хвърли втория си резултат.

Ако наблюдаваше внимателно движението на заровете, лесно можеше да предвиди шансовете си. Затова остана малко изненадан, когато загуби.

Трейд го изгледа учудено.

Реджар си потърка ухото.

— Направих го... за да ти покажа как се играе.

— Разбира се — Трейд го погледна с крайчеца на окото си.

Другият играч хвърли заровете и отново беше ред на Реджар. Той ги взе и ги претегли в дланта си. Хазартните игри на Джеймисън Стрийт 77 бяха пословично нечестни. Реджар, със своите фамилиерски способности, можеше веднага да каже, че кубчетата не са балансирани.

Той се наведе и каза в ухото на Трейд:

— Заровете не са в ред. Играта е обречена на загуба.

— Не играй.

— Вярвам, че мога да компенсирам дисбаланса с хвърлянето си.

Трейд вдигна вежди. Фамилиерите имаха отлично чувство за равновесие и координация, навярно щеше да успее. Той махна с отворена нагоре длан към масата, показвайки на Реджар, че смята това за чудесна идея.

— С всички средства, братко.

Реджар му се ухили.

Той хвърли основа от осем. Второто му хвърляне също беше осем.

Викове: *Господи, той го направи!* преминаха през цялата зала. Скоро пространството около масата се изпълни с играчи.

— Разчитам на теб, човече. Не ме разочаровай — залагам.

Лукавият глас дойде от другия край на масата. Реджар погледна нагоре.

И се вцепени.

Мъжът гледаше жадно жетоните му и не забеляза позата на Реджар. Но Трейд да.

— Какво има?

— Този човек — ще го убия.

В главата на Трейд зазвучаха предупредителни камбанки.

— Защо? Какво ти е направил?

— На мен — нищо. Уби едно дете на улицата.

Лицето на Трейд се вкамени.

— Как?

— Мина през него с каретата си. Много закъснях, за да спася детето. Той дори не спря.

— Сигурен ли си, че е той?

— Това е лице, което никога няма да забравя — Трейд го разбираше, около мъжа витаеше някакво зло, жестоко излъчване. Имаше едно нещо, което Трейд не можеше да търпи и това бе малтретирането на някое живо същество, особено на по-слабите. Ръката му се премести върху дръжката на прибраната светлинна сабя, която бе скрил в колана си.

Реджар го спря с ръка.

— Той е мой.

— Тогава вземи моята сабя.

Реджар поклати глава.

— Ще го направя по фамилиерски начин.

Трейд не одобри.

— Предизвикай го и приключи с това.

— За хора като него има неща, които са по-лоши от смъртта.

— Като?

— Няма да е днес, но с течение на времето, ще превърна най-лошия му кошмар в реалност. Гледай...

Трейд се изненада от проникателността на Реджар. Думите му бяха мъдри. Много мъдри за годините му. Повече, отколкото бе допускал...

Реджар заговори на мъжа с измамна усмивка на красивото си лице:

— Ще направя всичко, на което съм способен. На кого ще доставя удоволствието от победата?

— На лорд Роутуик. И ще е най-добре да ми спечелите много. Имах отвратителен ден и не съм в най-доброто си настроение.

— Оо-хо. Това е самият Роутуик.

Трейд погледна надолу, изненадан да види Джаки до себе си. Бяха го оставили отвън при каретата.

— Най-добре кажи на брат си да внимава къде стъпва, този човек е майстор на шпагата. Убил е двадесет души. Според слуховете, веднъж убил един мъж, защото онзи залял с бяло вино червения му жакет. После остроумно отбелязал, че бялото вино не си подхожда с червено. Предупредете Негово Височество, сър.

— Не се тревожи, Джаки, брат ми умее да се грижи за себе си.

— Това може да е вярно, но малко предпазливост няма да навреди никому.

Трейд се усмихна.

— Ще бдя над него. Ти какво правиш тук? Не те ли оставихме при каретата?

Той се ухили глуповато.

— Пристрастен съм към игралните зали. В една такава срещнах брат ви. Това ме разори и е факт.

Трейд кимна безразлично.

Реджар разклати заровете в дланта си.

— Оставете на мен. Вашето настроение е в мои ръце, *Рот Уик*^[1].

— Името ми е Роутуик. Роут се римува със смоут^[2], скъпи приятелю.

— Римува се с *фот* — измърмори Трейд към Реджар и това накара фамилиера да се ухили. Фот беше авиаранска дума, отнасяща се към определена кухня на тялото. Описанието прилягаше на Роутуик перфектно.

— В моята страна, скъпи приятелю, казваме Рот Уик — лицето на Реджар остана сериозно, дори повдигна арогантно извитата си

вежда в края.

— И коя е тази страна? — попита Роутуик малко пренебрежително.

— Русия. Позволете ми да се представя — аз съм княз Николай Азов.

Роутуик тракна с токове и се поклони.

— Просете ми, Ваше Височество — надутият мъж изглеждаше недоволен.

Зелените очи на Трейд танцуваха от потиснато веселие.

— Глупости, Рот Уик. Няма за какво да ви прощавам — Реджар хвърли заровете, сборът беше пет. Второто хвърляне беше девет.

— Всичко друго без две, три, пет, единадесет или дванадесет, Ваше Височество.

Реджар погледна към Джаки, който някак си се бе добрал до масата, за да сложи собствения си залог.

— Кой пази каретата, Джаки?

— Погрижил съм се, не се притеснявайте за абсолютно нищо само се постарайте да хвърлите деветка, нали Ваша светлост.

Реджар извъртя очи и хвърли девет.

Тълпата го приветства.

Трейд го сръга с лакът.

— Какво правиш? — кимна той по посока на Роутуик.

— Дай ми малко време, Трейд. Остави преследването в правилните ръце.

Трейд се оттегли.

През остатъка от следобеда Реджар хвърля и...

Лайлак се взираше раздражено в шевовите на бродерията си в гергефа.

Надписът трябваше да гласи „Благословен е щастливият дом“, но изглеждаше повече като „Многословен е крадливият сом“. Лайлак въздъхна. Не беше много добра в това. Може би Николай нямаше да пожелае да види творението ѝ. Със сведени рамене, тя започна да се мъчи с малко лилаво цвете по ръба, без да забелязва коментарите на жените около себе си за съпрузите им и брачните задължения.

Ако Лайлак бе обърнала малко повече внимание на разговора, щеше да разбере колко са откровени. С всеки бод ставаха по-смели.

Погледите им с безочливо любопитство се насочваха все към новата княгиня Азов. Всички умираха да разберат за княза. Как го прави този красавец? Беше ли толкова надарен колкото изглеждаше? Отбелязаха, че младоженката, макар и сдържана, имаше розовина по страните, която я нямаше по-рано.

Лейди Уитни погледна многозначително лейди Холстън и започна разговора с думите:

— Филип — това беше възрастния съпруг на лейди Уитни, — се изявява най-много веднъж седмично. Но винаги мога да разчитам на него след успешен лов. Изглежда раздвижва соковете му.

— Лорд Уитни има сокове? — попита лейди Хенри, карайки всички да се изкикотят.

— Е, той така си мисли — усмихна се самодоволно лейди Уитни. Филип Уитни беше два пъти по-възрастен от нея и три пъти по-тежък. Тя приемаше любовници от години.

— Това, на което не мога да издържа, е, когато те мачкат до смърт — взе думата лейди Холстън.

— Ох, знам! — Лайлак спря за момент да шие. След като не умееше да шие, поне можеше да опита да се включи в разговора. — И когато започнат да те ближат цялата...

Дванадесет ръце замръзнаха във въздуха.

Замислена, Лайлак опита френски възел и продължи:

— И това нещо, което правят със зъбите си...

Всички бродерии бяха захвърлени настрана.

Жените се наведоха напред жадно, нетърпеливи да чуят малкото количество грижливо подбрани думи, които новата младоженка несъзнателно им споделяше.

— Нещо, което правят със зъбите си? — подкани я лейди Шугъртън.

— Нали знаете — хапят те сякаш си отбран деликатес или нещо такова! Или онова друго нещо...

— Кое друго нещо? — попита лейди Уитни задъхано.

— Когато забиват зъби във врата ти, за да те задържат на място, така че да могат... Е, сигурна съм, че разбирате какво искам да кажа.

Някои от жените ахнаха с оцъкдени очи.

— Кълна се, че сигурно имам следи от зъбите на Николай по цялото си тяло — всъщност нямаше — Реджар беше много внимателен с нежната ѝ кожа, но Лайлак не знаеше това.

— Мъжете имат много странни навици, нали? — *този дяволски красив измамник, княза, я беше хапал?* Навсякъде. Лейди Уитни започна да си вее енергично.

— Ммм, със сигурност — Лайлак се намръщи, когато френският възел се разплете. Опитвайки друг, тя добави разсеяно: — Защо, когато аз свърша...

— Да не искаш да кажеш, когато *той* свърши, скъпа? — прекъсна я лейди Хенри, от високомерната гледна точка на дългогодишния си опит с противоположния пол.

Лайлак махна с ръка.

— За бога, не! На Николай му трябва много време да свърши!

Дванадесет чифта очи се ококориха при самата мисъл.

— Понякога — продължи безгрижно Лайлак, — свършвам четири или пет пъти преди той да го направи.

Ножиците на Вирджиния Холстън издрънчаха на пода.

Точно в този момент вратата се отвори и икономът обяви:

— Княз Азов — дошъл е за съпругата си.

Реджар влезе в салона.

Всички жени обърнаха погледи и се взряха в него толкова силно изпитателно, че крачките му мигновено се разколебаха. За какво беше всичко това? Той огледа помещението кратко с въпросително изражение.

Жените продължаваха да се взират глуповато в него.

Когато откри съпругата си в далечния край на кръга от жени, той каза:

— Лайлак, готова ли си да си тръгваме?

— Какво? О, Николай, не те чух да влизаш!

Дванадесетте чифта очи се преместиха върху Лайлак, невярващо. Как можеше тя да бъде омъжена за този великолепен мъжки екземпляр и да е толкова безчувствена? Някои от дамите си пожелаха да я затворят в египетския саркофаг, който красеше средата на салона на лейди Уитни.

— Хм, да, готова съм. — Тя се изправи бързо и напъха неуспешния проект в чантата си. Сбогува се с всички и благодари на

лейди Уитни за поканата.

Николай я загърна с нещо и ръцете му се спряха на раменете ѝ. Тя погледна надолу и видя зеления си вълнен шал. Все още в прегръдката му, Лайлак го погледна.

— Не искам да настинеш — каза той с много интимен тон.

Шалът и интонацията му върнаха спомена за това, което се беше случило по-рано през деня. Страните ѝ порозовяха видимо.

Двамата се взираха един в друг един безкраен миг. Дори и за обикновения наблюдател, начинът, по който се гледаха, бе изпълнен с невероятна чувственост.

Тогава княз Николай взе ръката на съпругата си, сбогува се и двамата си тръгнаха.

Няколко от жените започнаха едновременно да си воят, а Вирджиния Холстън позвъни за студени напитки за дамите.

Леденостудени, поясни тя на иконома.

[1] игра на думи, Рот — гнил, разложен, Уик — фитил ↑

[2] смоут — поразяващ ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се прибраха в дома си, Лайлак реши да се оттегли в стаята си и да почете преди вечеря. Всички бяха предпочели да си останат въщи, което я устройваше чудесно. Навън бе хладно и влажно, вечерта беше идеална за четене пред огъня.

Лайлак отиде до библиотеката, избра няколко книги и ги отнесе в стаята си. Николай вече бе седнал в големия стол пред камината.

Тя си помисли, че той иска да подремне малко и попита:

— Ще те обезпокоя ли, Николай?

Реджар погледна към нея. Тя винаги го безпокоеше.

— Разбира се, че не.

— О, помислих, че може би искаш да... — това не прозвуча правилно, а по-скоро неуверено.

— Да искам какво? — чувствената му уста се изви, разкривайки малка трапчинка.

— Няма значение. Тогава искаш ли да почетем една от тези книги?

Той поклати глава.

— Нека да видя това, което си направила у лейди Уитни.

Раменете ѝ увиснаха. Последното нещо, което искаше, бе той да види грозното ѝ творение.

— Нищо особено не е. Наистина.

Реджар се зачуди защо е толкова резервирана. Със своите усъвършенствани инстинкти, усети някаква интрига. Размаха пръст към нея ухилен.

— Искам да го видя.

— Много добре — въздъхна тя. Примирявайки се с факта, че съпругът ѝ обикновено получава всичко, което пожелаеше, тя отиде до чантата си и извади пълния си провал. Щеше да е по-добре да не се смее. Лайлак погледна крадешком към него. Със сигурност щеше да се смее.

Приблужи до стола му предпазливо, като държеше плата до гърдите си.

Николай потупа скута си.

Тя кацна внимателно на бедрото му.

— Е? — протегна ръка мъжът.

— Добре, ето — почти му го хвърли тя.

Реджар погледна надолу към парчето лен. Тъй като знаците нямаха значение за него, всичко, което видя беше малки бодове и фина бродерия.

— Чудесно е, Лайлак.

Значи щеше да ѝ се подиграва! Повдигна брадичка.

— Не ме дразни, Николай.

— Да те дразня? — Реджар изглеждаше искрено изненадан. — Защо да го правя? Рядко съм виждал подобна изкусна изработка. Цветовете на конците са вплетени съвършено тук — той посочи мястото, където беше объркала.

Явно той не разбираше, че тази част, която намираще толкова възхитителна, всъщност бе ужасна грешка. Лайлак започна да гризе долната си устна.

— Част от конците са се заплели там.

— А тук — той придвижи пръста си по плата — малък люляк.

Тя наклони глава на една страна, вглеждайки се в множеството пурпурни възли.

— Можеш да познаеш?

— Естествено. Ще го ценя винаги.

Лайлак беше изумена.

— Искаш го? — досега никой не беше пожелавал нещо, което тя бе направила. Особено бродерията ѝ.

Реджар повдигна едната си вежда.

— И защо не?

— Защото е... ами...

— Красиво. Като теб, сук-сук.

Лицето на Лайлак засия.

— Николай! Наистина ти харесва, нали?

— Не го ли казах? — усмихна се той мило.

Тя толкова се развълнува от жеста му, че неволно взе красивото му лице в ръцете си и го целуна силно по устните.

Реджар така се зарадва на реакцията ѝ, че почти направи грешката да я вземе в прегръдките си. Но се спря точно на време. Това вероятно беше от благодарност, а не емоция от нейна страна. Нещо в тази мисъл го засегна дълбоко, но той го потуши. Двамата нямаше да са женени, ако помежду им не съществуваше голяма привързаност един към друг.

Лайлак просто се нуждаеше от време, за да се приспособи към промяната в живота си. Когато го направеше, щеше да осъзнае колко много означава тя за него. Колко важен може да бъде той. Колко много...

Защо мислеше за това сега? Имаше по-добри начини за прекарване на късния следобед от това да се притеснява излишно за такова очевидно нещо. Бяха женени. Нейният дъх беше станал негов. Тя му принадлежеше.

Изправяйки се рязко със съпругата си в ръце, Реджар взе една от книгите на масата на път за леглото. Постави я внимателно върху дюшека и ѝ я подаде. Отпусвайки се на леглото близо до краката ѝ, той нареди:

— Почети ми.

— Сега? — Лайлак беше изненадана от поведението му. И малко разочарована. По начина, по който очите му бяха блеснали, когато го целуна, бе помислила, че той ще...

— Да, сега — отвърна с усмивка фамилиерът.

— И искаш да ти чета от това? — тя погледна към книгата, която ѝ бе дал — „Бурята“ от Уилям Шекспир. Не беше точно нещо, което един мъж можеше да накара жена да чете на глас. Повечето мъже биха избрали романтичен сонет. Това бе странна молба.

Въпреки това, той ѝ направи жест с ръка да започне.

— Много добре — облягайки се назад на таблата, Лайлак разтвори книгата и започна да чете, а съпругът ѝ се излегна в долната част на леглото.

След известно време, Николай започна да гъделичка глезените ѝ. С устата си.

Лайлак вдигна очи от страницата.

— Спри с това или няма да продължа.

Реджар се ухили, но ѝ махна с ръка да продължи.

Тя зачете:

— „Дванадесет лакти под водата гробът на баща ти скрит е...“^[1]

Николай повдигна края на фустата ѝ и започна да целува крака ѝ през тънката памучна материя на долните ѝ гащи. Скоро тъмната му глава изчезна напълно под полите ѝ.

— Николай!

— Продължавай, аз слушам — дойде приглушен глас.

Тя бе скептична, но продължи:

— „... чист корал са му ребрата...“ — влажната му отворена уста облъхна с топлия си дъх тънката материя на горната част на крака ѝ. — Николай, какво правиш там отдолу?

— Не спирай да четеш — достигна гласът му изпод полите.

— „... бисер бял са му очите...“ Ох!

Горещият му език се раздвижи около процепа на долните гащи, където се съединяваха бедрата ѝ.

— Мисля, че съм на път да намеря своя бисер.

Лайлак преглътна.

— Чети, сук-сук...

— „... стана тялото му клето...“ Николай, какво ближеш? — езикът му се движеше по отвесния отвор с дълго и бавно плъзгане. — О, Боже! Спри веднага!

Естествено, той не го направи.

Няма ли да ми дадеш това, което желая, моя Лайлак?

Тя бе толкова обезпокоена от това, което правеше той, че дори не осъзна, че ѝ бе изпратил мисълта си. Ако бе обърнала по-голямо внимание, щеше веднага да забележи, че той не можеше едновременно да говори и да върши това, което правеше.

Лайлак се опита да възвърне отпадналия си глас.

— Какво е това, което желаеш, Николай?

Да вкуся от това, което жадувам... от твоята сладост.

Пъргавият му език се стрелна по цепнатината.

Цялото ѝ тяло потрепери.

— Н-Николай...

Продължи историята, Лайлак.

Тя направи опит:

— „... скъпоценност в морето!“

Имаше мъж под полите ѝ — между краката ѝ — това се превръщаше в нещо скъпоценно.

Екзотично, дивно красиво същество, което знаеше как точно да използва езика си.

Лайлак се отказа от всякакви опити да чете пиесата, когато езикът му се плъзна вътре в нея с възхитителен устрем. Започна да се извива по извънредно чувствен начин.

— Сп... Ооох.

Съгласен съм. Какво ще кажеш за това? Той се завъртя около нейната перла, докосвайки скритата пъпка многократно с върха на надарения си език.

— Оооох...

Ммм, и аз помислих, че ще кажеш така. А за това? Реджар я засмука.

— О! О! О!

Харесва ли ти моята поезия, Лайлак? Ближеше я отново и отново. *Може ли да се отмерва и римува с твоето удоволствие?*

Лайлак не можеше да отговори. Стенеше несвързани фрази.

Когато си готова, искам освобождението ти срещу устата си, сук-сук, за да мога да усетя насладата ти върху устните си.

Ако тези думи не бяха достатъчни да го направи, следващото му действие определено беше. Езикът му се вмъкна в нея и той издаде едно продължително „мърррррррр“.

Лайлак направи точно каквото я бе накарал. Неспособна да издържи на горещата му еротика повече дори миг, тя избухна на хиляди парчета. И всяко едно от тях носеше неговото име върху себе си.

Полите ѝ прошумоляха и от там се показва рошавата глава на Николай. Приличаше много на котка, погълнала семейство канарчета. Той изви гарваново черните си вежди.

— Николай... — ахна тя, все още неспособна да възстанови дишането си.

— Лайлак — произнесе името ѝ, извивайки нагоре устни. Дразнещ многозначителен звук на пълно внимание.

Против волята ѝ, устните ѝ трепнаха.

— Така — произнесе тя, вдигайки книгата, — искаш ли да чуеш останалата част от това?

Реджар се разсмя гръмко. Като се усмихна съблазнително, каза:

— На всяка цена. Нека да видим какво съдържа следващата страница.

Когато Лайлак продължи да чете, Николай започна да прави нещо изключително интересно с възглавничките на пръстите си. Тя не можеше да не отбележи колко неприятности ѝ бяха докарали долните ѝ гащи през този ден.

Реджар прошепна в ухото ѝ, че не гащите са виновни за неприятностите ѝ.

До вечерта цялото общество говореше за признанието на Лайлак у лейди Уитни.

Леона Харкорт чу историята на вечеринката, на която присъстваше. Въпреки че подозираше за похватите, които показваше князът между чаршафите, разказът на младоженката за необикновените умения на съпруга ѝ надхвърли всичките ѝ очаквания.

Време беше да започне да поставя своите всеизвестни капани.

Мъж с неговите наклонности нямаше да се задоволи за дълго с невинната си малка съпруга. Леона възнамеряваше да бъде първа в редицата, когато князът решише да удостои с вниманието си друга жена. Винаги бе най-добре тези мошеници да се уловят, докато все още имат достатъчно останала енергия.

Тя веднага реши да организира малко, импровизирано вечерно парти следващата вечер с няколко общи техни приятели. Напусна вечеринката и се прибра в дома си, за да напише поканите.

Леона реши да изпрати една лична приятелска бележка заедно с поканата за Лайлак. Добродушното, наивно писъмце определено щеше да бъде прието и младоженката щеше да доведе сензационния си съпруг направо в ръцете ѝ. Може би трябваше да включи и брат му?

Леона беше дочула някои невероятни неща за него и любопитството ѝ трябваше да бъде задоволено.

На следващата сутрин Лайлак получи поканата, заедно с личната бележка. Както Леона бе предсказала, прие веднага. Въпреки недоволството на съпруга ѝ и лейди Агата.

— Тя е ми е приятелка, Николай. Ако не желаеш да присъстваш, тогава недей.

Нямаше начин той да я остави да посети малкото тържество на лейди Харкорт без него. Беше виждал въпросната дама в смуцаваща светлина в провинциалното имение на Байрон.

— Ще те придружа. Но, Лайлак, Леона Харкорт не ти е приятелка.

— Мисли каквото си искаш — тя се обърна към Трейд. — Поканата важи и за вас, Трейд. Няма ли да се присъедините към нас?

Трейд нямаше друг избор — трябваше да следи отблизо Реджар.

— Непременно ще дойда.

Реджар погледна към своя брат по линия, изненадан от бързото му съгласие. Обикновено Трейд не беше човек, който общуваше с непознати. Всъщност не обичаше да общува почти с никой. Беше типичен саможивец.

Лайлак се обърна към леля си, готова да ѝ се извини, защото не бе включена в поканата. Преди да успее да каже нещо обаче, Агата я изпревари:

— Дори не ме питай, кракът ми няма да стъпи в тази безнравствена къща!

— Добре, лельо, щом това е желанието ти — очите на Лайлак светнаха от прикрито веселие. Това не остана незабелязано от съпруга ѝ.

Пристигнаха в градската къща на лейди Харкорт малко преди осем часа. На малката, импровизирана вечеринка на *Бо Монде* присъстваха около двадесет и пет души.

Реджар вече беше предупредил Трейд, че вечерята може да продължи от три до четири часа. Но не мислеше, че брат му повярва. Е, щеше да разбере съвсем скоро, когато започнеха да пристигат чиния след чиния, а краят им не се виждаше. Той простена вътрешно. Голяма част от храната тук не беше много по вкуса му.

Тъй като вечерята беше предвидена за осем часа, нямаше да има твърде много време за разговори, преди да бъдат въведени от салона в трапезарията.

Точно преди да бъде обявена вечерята, Леона Харкорт стратегически се насочи към групичката на княза. Когато ги повикаха на масата, тя планираше княз Азов да я съпроводи.

Леона се поколеба малко, когато видя мъжа до княза. Беше висок почти колкото него и също толкова добре сложен. Но физическите прилики свършваха до тук. Не беше страстно, чувствено същество. Имаше нещо в него, което я накара да се поколебае. Вътре в себе си той беше опасен.

Тя се приближи до заплашително красивия, загадъчно мрачен мъж и изчака, докато Лайлак я представи. Докосвайки го леко по ръката с ветрилото си, тя му се усмихна кокетно, в косата ѝ пърхаха няколко червени пера.

— И какво мисли братът на княз Николай за нашата малка група?

Блестящите зелени очи се плъзнаха надолу по нея в хладна преценка. Той огледа гостите, обръщайки специално внимание на начина на обличане на някои дендита. Тъглчетата на изваяната му уста се извиха саркастично.

— Чуждестранна — каза кратко той.

В чест на княза, Леона бе облякла една прилепнала рокля, която беше навлажнила. Фината мокра материя не я прикриваше особено, но този мъж сякаш дори не забелязваше съблазнителния ѝ вид. Това раздразни Леона.

Когато икономът обяви, че вечерята е сервирана, раздразнението ѝ я накара да извие ръка към по-възрастния брат.

— Колко мило от ваша страна да ме съпроводите, господин Яниф.

Трейд я погледна многозначително.

— Трейд.

Леона, си помисли, че ѝ дава разрешение да използва първото му име и отговори:

— Тогава можете да ме наричате Леона — тя докосна с пръсти наниза перли на шията си. — Моля ви, внимавайте да не настъпите роклята ми — защото отдолу няма нищо друго, освен моето благоприличие.

Подигравателният му нефритов поглед се наклони над нея.

— Не вярвам, че благоприличието ви може да се намери... там отдолу, *Лее-ох-на*.

Привлекателните ѝ кафяви очи пламнаха с раздразнение от изтънченото оскърбление, когато той енергично я поведе към трапезарията.

Както предположи Реджар, на масата бяха подредени ястие след ястие.

Леона Харкорт бе възприела европейския обичай и бе наредила наоколо да се въртят сервитьори с подноси. По този начин всеки имаше възможност да опита от всичко, не само от тези ястия, които се намираха от техния край на масата. Подобна щедрост правеше масата на лейди Харкорт много търсена.

Първата редица блюда започваше с пикантна супа от месо и супа от костенурка. Следваха ухаещи съомга и калкан.

Лайлди Харкорт, начело на масата, се обърна към Реджар, който по план седеше до нея:

— Руски хайвер, Ваше Височество, купих го специално за вас — тя кимна на слугата, който сипа една лъжица в чинията му.

Реджар погледна към черната безформена купчинка и преглътна горчивината, надигнала се в гърлото му. Аях, какво беше това?

— Благодаря ви, много мило от ваша страна, лейди Харкорт — той последва примера ѝ предпазливо, намазвайки малко от лепкавата маса върху твърда, плоска бисквита. Лайлак, седнала до него, го наблюдаваше любопитно с крайчеца на окото си.

Той си пое дълбоко дъх и напъха гадното нещо в устата си. Примигна. Беше отвратително! Наложил си да преглътне и се усмихнал доста тъжно на лейди Харкорт.

— Много вкусно — успя да произнесе той.

Лайлак докосна тъгълчетата на устата си със салфетката, за да прикрие усмивката си. За нея беше очевидно, че съпругът ѝ не може да понася гадното нещо. В очите ѝ се появи дяволита светлина.

— О, тогава си вземи още, Николай! Виждам колко много го обичаш — тя направи знак на слугата да донесе хайвера и сипа голяма лъжица в чинията му.

Николай тайно ѝ прати заплашителен поглед.

Лайлак изпърха с мигли към него, след това бързо се обърна към човека от ляво, въвличайки го в разговор. Опита да не се изкикоти, когато го чу да мърмори нещо на непознат език под носа си. Руският княз се принуди да изяде още една хапка от учтивост.

Със сервирането на първото блюдо, като че ли в стаята се настани любопитно явление. Веднага след като първата лъжица супа бе вдигната до очакващите устни, силна жажда се появи сякаш от нищото и засегна всички гости едновременно.

Портвайн, шери, бяло вино, ликьор и бордо започнаха да се леят щедро, за да облекчат страданието.

Питиетата не спряха да се леят цяла вечер, което доведе до една много сърдечна атмосфера и в последствие до всеобщо опиянение.

Сервираха и основното ястие.

Имаше печен заек, фазан, пуйка, наденица Болонезе, език от елен, вестфалска шунка, фъстъчено масло, крем карамел, печен бекас, пълнено прасенце и задушени гъби. След това дойдоха френските ястия, картофи, карфиол, испански маслини — платата не свършваха.

Трейд улови погледа на Реджар. Нито един от двамата не можеше да повярва на пищните количества храна, която се простираше пред тях. На Авиара празниците бяха обичай, но не в такъв мащаб. Реджар не можеше да не помисли за гладните хора, просещи храна, които скитаха по улиците на този жесток свят. В светлината на това, тази показност му изглеждаше противна. Различните аромати се смесваха и изпълваха помещението с лакомия.

Нали ти казах?

Трейд наклони леко глава, съгласявайки се с мисълта на Реджар.

— Ваше Височество — обърна се лорд Уолфстън, седящ от другата страна на масата — мислите ли, че е възможно Наполеон да нахлуе в родината ви?

Реджар спря с вдигната чаша с вино.

— Кой е този Наполеон? — попита той вежливо.

За един изпълнен с напрежение миг масата остана напълно тиха. Веднага след това Бо Бръмъл, седнал в далечния край на масата, избухна в смях.

— Невероятно остроумие! — обяви той, давайки тон на остатъка от присъстващите, които веднага избухнаха в смях и поздравиха Реджар с моноклите си.

Думите *Кой е този Наполеон* се повтаряха из стаята, като най-умната шега.

Лайлак дари съпруга си със странен поглед. Смяташе, че той има предвид точно това, което каза: нямаше представа кой е Наполеон. И

все пак тези хора го смятаха за невероятно остроумен. Тя скръцна със зъби. Каква ирония?!

— Княз Азов — засмя се Уолфстън — мога ли да използвам вашата *духовитост*?

Реджар, който нямаше представа какво е *духовитост*, отговори:

— Ако съпругата ми няма нищо против, можете.

Това предизвика още една вълна от шумно веселие. Лейди Харкорт сложи ръка върху неговата. Тя бавно вдигна мигли с явно съблазнително намерение.

— Вие сте един хитрец, нали?

Лайлак се наведе напред, забелязвайки интимния жест на домакинята към съпруга ѝ. Поради някаква причина, това я разгневи много. Незабавно се изправи. Защо ноктите на тази жена бяха върху ръката на Николай?

За да влоши положението, той се доближи до жената и ѝ каза нещо с много интимен тон. Раздразнена, Лайлак го ритна под масата.

Реджар направи пауза, примигна веднъж, след това довърши това, което казваше на Леона Харкорт. Обърна се към съпругата си.

Лайлак ни най-малко не хареса блясъка в синьото му око. Вместо да бъде порядъчно засрамен, както всеки нормален съпруг би трябвало да бъде в подобна ситуация, той изглеждаше истински развеселен.

Всъщност изражението на лицето му можеше да бъде изтълкувано като удоволствие.

— Нещо притеснява ли те, сук-сук?

— Не ме наричай сук-сук! Спри да говориш на тази жена с такъв израз на... на лицето!

Той се ухили към нея, карайки я да разбере грешката си.

— Заповядваш ли ми, Лайлак?

— Не ставай глупав! Просто... просто мисля, че трябва да си по... по-дискретен в отношенията си — тя се запъна отбранително, в опит да прикрие идиотската си проява на ревност.

Усмивайки се победоносно, Николай обви ръка около раменете ѝ, пръстите му пропълзяха по главата ѝ и дръпна леко косата ѝ. После измърка възбуждащо в ухото ѝ:

— Мразя косата ти.

Устата ѝ оформи едно изненадано „О“.

Възползвайки се от комбинацията ѝ на шок и смайване, той прошепна нежно:

— Позволи ми да я освободя, сук-сук, за да мога да я видя как се изсипва надолу по гърба ти и ще си спомня усещането, когато се плъзга върху мен през нощта като най-хубавата *крили* тъкан, спуска се по гърдите ми, по бедрата, гали...

— Спри! — Лайлак се обърна, изчервена.

Смеейки се тихо, съпругът ѝ се извърна, за да отговори на въпрос от другата страна на масата.

Той беше отвратителен! Защо не можеше да се държи по-добре, като брат си примерно? Погледът ѝ се насочи през масата към мястото, на което стоеше Трейд и спокойно ядеше храната си.

Гостите от двете му страни се опитваха да въвлекат мъжът с каменните очи в разговор, но получаваха само едносрични отговори и скоро насочиха вниманието си другаде. Дори в стая, пълна с хора, Лайлак забеляза, че братът на Николай изглежда самотен и някак далечен. Чудеше се защо е така. В случаите, когато бяха разговаряли, разбра, че е учтив, интересен и изключително интелигентен. Беше сигурна, че настоящето му поведение не се дължи на резервираност, защото по характер бе самоуверен.

Според нея, благодарение на очарователния си външен вид, досега трябваше да е започнал разговор с някоя от жените. От страстните погледи, които му изпращаха дамите, можеше да се разбере, че те определено се надяваха да направи точно това.

И все пак, той търпеливо стоеше на дистанция. Самотен.

Въпреки това, нещо около самотния, красив мъж, предизвикваше състрадание. Той беше като някаква загадка. Сякаш прочел мислите ѝ, той внезапно вдигна поглед от вилицата с храна, която щеше да пъхне в устата си и улови погледа ѝ. Тя му се усмихна нежно.

Трейд отвърна на усмивката ѝ съвсем леко, по своя си маниер.

Тя разчете погледа му правилно. За разлика от Реджар, който като че ли се държеше не принудено, където и да отидеше, нито тя, нито Трейд се вписваха тук, на тази бляскава сбирка. Това беше нещо, по което си приличаха с брата на Николай и в този момент помежду им се образува някаква особена и безмълвна връзка на разбирателство.

Платата още веднъж бяха отсервирани и поднесоха десерта.

Пригответеният от мосю Гранж десерт, отново бе възплъщение на екстравагантността. Пресни ягоди, екзотични оранжерийни плодове, различни видове пайове и сладкиши. Асортиментът изглеждаше безкраен.

Леона се обърна към Алвънли:

— Любимите ви кайсиеви тарталети, милорд — Алвънли засия. Въпреки скандалните си разходи, той ядеше такива всеки ден.

Лакеят постави пред Николай парче сладкиш с карамелизирани ябълки. Двухцветните му очи светнаха. Лайлак отдавна подозираше, че съпругът ѝ има предпочитания към сладките неща. Оказа се права, когато той пое една хапка и промърмори:

— Ммм, как се нарича това?

Странно, но той сочеше ябълките, а не самия сладкиш.

Лайлак го погледна косо. Шегуваше ли се? Кой не би познал една ябълка, щом я види? Със сигурност в Русия имаше ябълки.

— Кумкуат — отговори тя шеговито. Лайлак всъщност никога не бе виждала кумкуат, но бе чела всичко за малките оранжеви плодове от Китай.

Той изглеждаше момчешки объркан.

— Кам — куат?

Тя кимна, прикривайки усмивката си.

— Ах. Хубаво е — той бавно облиза пълнежа от вилицата с върха на усърдния си език. Широко отворените очи на Лайлак се приковаха в работливия му, пакостлив език.

Реджар я следеше умишлено изпод гъстите си мигли.

— Бил ли сте вече в Ирландия или Шотландия, Ваше Височество? — Леона се наведе напред, дълбоката цепка на гърдите ѝ заплашително опъна влажната ѝ рокля. — Там има чудесни условия за лов и риболов. Може би ще се присъедините към нас следващият път... нали обичате лова? — гласът ѝ издаваше притворството ѝ.

Реджар изгледа внимателно съпругата си.

— Може би — промърмори той загадъчно.

— Отлично! Тогава трябва да го направите! — Леона вече кроеше своите планове.

Лайлак не пропусна, че изглежда не бе включена в поканата.

Нито пък Трейд.

Пастелният му поглед се премести подозрително от чинията към лейди Харкорт.

След вечеря, Маделин Финсли поведе Лайлак към дъното на салона, докато мъжете бяха все още в трапезарията, наслаждавайки се на портвайна си.

— Вярно ли е? — попита тя задъхано.

Челото на Лайлак се сбръчка.

— Кое дали е вярно?

— Наистина ли те ближе цялата?

Лайлак пребледня. Ръката ѝ замря на гърлото.

— Кой ти каза това?

— Ами говори се от цялото общество, скъпо момиче!

Внезапно Лайлак почувства слабост. Какво я беше накарало да се довери на тези жени? Какво си бе мислела? Просто ѝ се стори толкова хубаво да може да сподели с други жени поне веднъж. Всички бяха говорили по интимната тема. Защо бяха избрали да подмятат нейните думи? Положително, всички те имаха опит в подобни неща.

Маделин Финсли я побутна, изтръгвайки я от мислите ѝ.

— Хайде сега, Лайлак, защо си толкова срамежлива?

Вратите на трапезарията се отвориха и мъжете се присъединиха към тях.

Лайлак сложи ръка на запотеното си чело. Какво щеше да прави, ако Николай разбереше? Не трябваше да бъде толкова недискретна.

— Какво? — прошепна тя разсеяно.

— Попитах котка ли ти отхапа езика?

Точно в този момент Николай стигна до нея.

— Ммм, определено — той намигна хитро, несъзнателната игра на думи го забавляваше.

Жена му пребледня.

Трябваше да се отърве от Маделин веднага! Преди Николай да разбере за неблагоприятието ѝ.

— Нали знаеш какво казват, Маделин — Лайлак погледна многозначително жената, опитвайки се да ѝ даде знак: — Любопитството погубва котката.

Очите на Николай се разшириха леко.

— Да, мила — Маделин не захапа стръвта. — Но знанието я спасява.

Колко забавно убеждение, помисли Реджар, без да разбира какво става между двете жени. Трябваше да запомни това, за да го каже на майка си.

Лайлак изостави остроумието.

— Моля те... — почти умоляваше другата жена, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Тя е толкова чувствително малко същество, Ваше Височество — Маделин се усмихна безсърдечно.

Челото на Реджар се набръчка. Загрижен от внезапната мъка на съпругата си, той нежно плъзна пръст по гладката ѝ буза.

— Какво има, Лайлак?

Една сълза се откъсна от затворените ѝ очи.

— Бихте ли ни извинили — това не беше въпрос. По скоро царствена заповед. Маделин Финсли незабавно ги остави сами.

Реджар я поведе към тъмната ниша от дясно.

— Какво те притеснява толкова, сук-сук?

— Не исках, Николай. Кълна се, че не исках.

Реджар се намръщи.

— Какво си направила? — той очакваше най-лошото.

— Просто мислех, че мога да им вярвам, че няма да кажат нищо — всички говорехме за съпрузите си... — тя прехапа устни.

Беше ли издала тайната му? Това можеше да се окаже сериозно за всички тях. Тя не беше готова да приеме последствията, до които би довело подобно разкритие.

— Кажи ми какво точно им каза — ръцете му уловиха раменете ѝ.

— Казах им колко обичаш да... Трябва ли да ти кажа, Николай?

— Да — отвърна той. — Трябва, Лайлак. Сега. Може би ще мога да поправа вредата, която си сторила.

— Аз... аз им казах как... как ме ближеш — гласът ѝ се снижи в края.

Той бе изумен. Не очакваше да чуе това.

— *Какво?*

Тя кимна печално.

— И как обичаш да използваш зъбите си...

Устните му се разтвориха. Той просто се взираше в нея.

— Това ли е всичко?

Лайлак погледна надолу към обутите му в ботуши крака.

— И как издържаш много... — тя засука роклята си. — Това е ужасно смуцаващо — измърмори в гърдите си.

Комичното в ситуацията го... Една трапчинка изкриви потрепващите му устни. Тъй като жена му още гледаше пода, пропусна изражението му и чу само суровия му глас:

— Значи ме обсъждаш пред останалите.

Главата ѝ се вдигна. Трапчинките бързо изчезнаха.

Лайлак сграбчи реверите му, а набразденото ѝ от сълзи лице го умоляваше за разбиране.

— Никога не бих направила това, Николай! Казах го несъзнателно, докато бродирах.

— Аха. Това обяснява всичко. Трудно е едновременно да се мисли и да се прави толкова сложно ръкоделие — подразни я той.

Тя отново погледна надолу и подсмръкна.

Ръцете му се обвиха около нея.

— Не се притеснявай за това, Лайлак. Не е нищо лошо — той целуна челото ѝ.

— Мислиш ли? — прекрасното ѝ умолително лице докосна сърцето му.

— Не го ли казах? Най-добре да се върнем в стаята, преди да им дадем поводи за клюки — подръпна кока ѝ и се засмя, когато той се наклони на една страна.

Без да знае, че кокът на върха на главата ѝ е изкривен, тя се завърна в групата и седна на канапето до лейди Хендрик. Възрастната жена, която умираше за клюки, се гмурна в досадна история за сина на някакъв граф, който избягал с дъщеря на хлебар. Лайлак слушаше мълчаливо и се мръщеше на отегчителната история.

Реджар си помисли, че никога не е изглеждала по-очарователна, както сега с нацупените си устни и провиснала коса.

Взе чаша вино от минаващия край него лакей и седна зад нея на един стол до стената. Честно казано, цялото това разточителство го бе изморило. Копнееше да се върне у дома, обратно в леглото на Лайлак. Потърси с поглед брат си. Изненада се, когато го видя да разговаря с лейди Харкорт.

Трейд говореше тихо и властно на домакинята. Беше време да я уведоми, че играчките ѝ с брат му са приключили.

— Ако искате да ловувате, *Лее-ох-на*, ви предлагам да бъдете предпазлива в избора си на плячка.

Леона не беше от хората, които се плашат лесно. При завоалираната заплаха, очите ѝ мигновено се присвиха. Никой не ѝ нареждаше какво да прави. Никога.

— Разбирам — тя прокара ветрилото си подигравателно по бузата му. — И каква плячка бихте ми предложили?

Трейд я фиксира изпод спуснатите си клепачи. Жената бе прекалено нагла.

— Никога не си играйте с нещо, освен ако не прецените опасността от последствията — каза той тихо.

Вместо да потушат интереса ѝ, предупредителните му думи само я привлякоха.

— Вероятно бихме могли да обсъдим тези последствия по-късно? — без да му даде възможност да отговори, тя го остави и погледът ѝ потърси Реджар.

Зелените очи на Трейд я проследиха през стаята. Трябваше да отклони вниманието ѝ. Не харесваше нездравия интерес, който тя проявяваше към женения му брат. Като Чи'ин т'се Лю на Реджар, той трябваше да го защитава — от всяка опасност.

Според него, тази жена можеше да причини много неприятности на брат му. Трейд беше забелязал болезненото изражение на Лайлак, когато не бе включена във фалшивата покана за лов. Усмихна се саркастично.

Фамилиерите не бяха единствените, които имаха талант за тази игра. Авиаранските воители се славеха с това, че когато им се отдадеше случай да се включат, никога не пропускаха.

Реджар се отпусна назад в стола си, за да наблюдава съпругата си. Забелязваше всеки мъничък нюанс в нея. Структурата на кожата ѝ, формата на ръцете ѝ. Извивката на ухото ѝ, мекотата ѝ. Усмивката ѝ.

Обичаше да гледа нейната усмивка.

Усети внезапна палавост и реши да сподели възбуждащите си мисли с нея. *Знаеш ли какво ще направя с теб, когато те отведа у дома, сук-сук?*

Лайлак вдигна очи към срещуположната стена и приведе рамене. Беше получила посланието му.

Ще оближа цялото ти тяло, точно както си казала на онези жени. Ще те оближа като лепкав ръчно ваян кристал.

Все още гледайки лейди Хендрик, Лайлак побутна увисналия си кок на върха на главата си с трепереща ръка. Николай говореше в съзнанието ѝ! Тя отговори на бърборенето на възрастната жена с бледа усмивка.

Щеше да го убие! Беше ѝ обещал да спре с това неприлично поведение!

Той продължи безмилостно. *Ще докосвам с езика си кадифената ти кожа така, че да усетя всяка твоя извивка, всяка гънка, всеки малък нюанс на...*

Лайлак потръпна.

Погледна през рамо към Николай. Съблазнителният му ленив поглед я пронизваше над ръба на чашата с вино.

Умишлено я гледаше, докато полека отпи от виното си. Наслаждавайки се невероятно, той потопи върха на езика си в чашата и го навлажни във виното. Погали с езика си нежно ръба. Само за да я измъчва.

Лайлак се размърда нервно на мястото си. Реджар се усмихна. *След това, когато си готова, моя прекрасна малка женичке, ще ти дам онази специална целувка, която и двамата знаем, колко много харесваш. Ще плъзна езика си точно между...*

— Престани! Престани! Престани! — Лайлак се изправи.

— Моля? — ужаси се лейди Хендрик.

— Простете, лейди Хендрик. Не се чувствам добре тази вечер.

— Може би трябва да тръгваме — съпругът ѝ застана зад нея. На красивото му лице сияеше самодоволна усмивка. За пореден път бе получил това, което желаше.

Лайлак се изкуши да го настъпи по арогантния крак.

Пренебрегвайки стрелите, които очите ѝ мяхаха към него, той хвана ръката ѝ, повика Трейд и пожела лека нощ на домакинята.

Лейди Харкорт се вгледа в безоблачната нощ, преди да спусне завесите. Вечерта не бе протекла както се надяваше. Князът още не бе готов да приеме предложението ѝ. От пламтящите погледи, които продължаваше да изпраща към съпругата си, бе болезнено ясно, че негодникът все още е влюбен в нея. Затова тя сега бе сама. *Колко отегчително.*

Застана пред огледалото в будоара си и отскубна червените пера от косата си, освобождавайки я от сложната фризура. Меките кестеняви вълни паднаха около раменете ѝ. Тя прокара пръсти през заплетената маса.

Някакво движение в огледалото привлече вниманието ѝ.

— Кой е там? — извика тя, надявайки се силният глас да прикрие тревогата ѝ. Леона не си позволяваше никога да показва страх.

Братът на княза пристъпи смело от стаята за преобличане.

Тя се изненада. Но остана изключително доволна.

— Как влязохте тук? Видях да си тръгвате с брат ви и съпругата му.

Трейд скръсти ръце и се облегна на стената.

— Така е.

Леона вдигна брадичка. Този мъж беше много арогантен. Макар и очарователен. Трябваше да задуши това дразнещо арогантно отношение в зародиш, преди да опита от опасния деликатес. Нейните мъже винаги тичаха да я обслужват — не обратното.

— Малко сте нахален, не смятате ли? Не си спомням да съм ви канила в спалнята си — *не и с толкова много думи във всеки случай.*

— Не сте?

Хладната му забележка я изнерви. Мрачният красавец наистина беше съблазнителен. Това ѝ показва ясно, че той е човек, който винаги прави това, което иска. Вътре или вън от будоара. Нищо нямаше да може да „задуши“...

През тялото и премина мощна вълна от вълнение. *Щеше да бъде различно...*

— Да си тръгвам ли? — той повдигна веждата си самоуверено, вече знаеше какъв ще е отговорът ѝ.

Не можеше да си играе с него, осъзна тя. Изоставяйки фалшивата си обида, тя се усмихна съблазнително и приближи към него предизвикателно.

— Защо да бързаме?

— Защо наистина — промърмори той.

Леона се протегна на пръсти и достигна с ръце мощния му врат. Освободи опашката, която придържаше на гърба тъмната му махагонова коса. Дългите до кръста кичури паднаха на раменете му.

Господи, той е зашеметяващ, помисли си тя. Наистина зашеметяващ!

Прозвуча тътен на гръмотевица, която я изтръгна от мислите ѝ на възхищение. *Странно, само преди няколко минути небето изглеждаше ясно...*

Сякаш за да опровергае забележката ѝ, дъга от мълния освети стаята. Съзря силуета на поразителното мъжко лице пред нея. Гледката на тези напрегнати изразителни черти, озарени от страстта на бурята, накараха дъха на Леона да секне в гърлото ѝ.

Най-ясните зелени очи я оглеждаха от главата до петите. Той вдигна тъмните си мигли и тя можеше да се закълне, че тези пастелни очи *искряха*.

Поклати глава и си каза, че това е глупаво. Сигурно светкавицата ги караше да изглеждат по този начин.

— Времето се е променило — заяви, очевидно с желание да върне нещата в желаната от нея посока.

— Смятам, че е от налягането — ъгълчетата на устата му се извиха загадъчно.

В тази усмивка имаше много тайни. Той наистина я възбуждаше. Въпреки това Леона предпочиташе да бъде тази, която държи контрола.

С властен, типичен за нея жест, тя отстъпи назад.

— Мисля, че ми трябва едно питие. Имам много въпроси относно вашето...

Една силна ръка я обхвана като стоманен обръч, пръстите се приплъзнаха по скалпа ѝ. Без да се бави, той изтегли главата ѝ назад и оголи шията ѝ към себе си.

— Да или не? — прошепна срещу устните ѝ.

Наниза от перли около врата ѝ се скъса, перлите се разпръснаха и се затъркаляха по пода на спалнята. Завладяна, Леона стисна мощните му рамене.

— Да — въздъхна тя.

Той я поведе към леглото.

Тя го молеше да спре. Молеше го да не спира.

Лейди Харкорт не знаеше какво точно.

Трейд та'ал Яниф, авиарански воин, не обръщаше ни най-малко внимание на страстните ѝ молби, по един или друг начин. Само продължаваше.

В края на краищата, тя беше предупреждена.

[\[1\]](#) Първо действие, сцена втора от „Бурята“, превод от английски Валери Петров ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Авиара

— Лорджин! Лорджин, събуди се! — Дийна разтърси рамото на съпруга си. Обикновено спеше леко, но точно тази нощ, той като че ли бе потънал в мъртвешки сън. *Може би, защото го държах буден цяла нощ, всяка нощ*, призна неохотно тя.

Е, през тези последни месеци нямаше нищо приятно и защо трябваше да страда сама? Да започнем с това, че вината беше негова! Не ѝ бе казал как в действителност действа Прехвърлянето...

Удари ръката му.

— Ммм... Не съм гладен — Лорджин се опита да се зарови под възглавницата си.

— Кого го е грижа дали си гладен? Лорджин та'ал Кру, събуди се веднага! — тя се нахвърли върху широкия му гръб.

— Буден съм — дойде примиреният му глас изпод възглавницата.

— Добре, защото искам да отидеш до селото и да доведеш лечителя.

Златисто русата му глава се подаде изпод завивката.

— Лечителят? Болна ли си?

Тя го натисна с възглавницата. Как може такъв бриляnten, величествен воин да е толкова тъп?

— Не, не съм болна! *Време е.*

Челото му се набръчка.

— Време за какво?

Време за какво!

— Време е за бебето! — тъпа болка скова долната част на гърба ѝ. — Моля те, побързай, Лорджин.

Той мигновено се разбуди, всичките части на тялото му заработиха. Скочи рязко от леглото.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм — сега тръгвай!

— Чакай да видим — той прокара леко голямата си длан по издутината на корема ѝ. Погледна я. — Права си, Адееан. Бебето е готово да излезе.

Тя знаеше това, но той от къде бе сигурен? Отдавайки го на още една от авиаранските странности — а те бяха много — тя му направи знак да тръгва. Той се ухили.

— Не се нуждаеш от лечител, Адееан.

— Луд ли си? И кой ще изроди бебето? Ти ли?

— Да.

Устата на Дийна зейна.

— Престани да се опитваш да ме разсмееш — това е сериозно, Лорджин.

— Много сериозно — съгласи се той.

По челото ѝ изби пот. Когато той имаше такова изражение, обикновено говореше сериозно. О, не.

— Не ми причинявай това сега, Лорджин. Доведи лечителя.

Мъжът ѝ седна на ръба на леглото и взе ръката ѝ в своята.

— Не трябва да се тревожиш, *зира*. Това е стара традиция. Авиаранските бащи учат синовете си как да доведат децата си на този свят. Аз ще изродя бебето.

Дийна го гледаше изплашено.

— Не те ли прави щастлива това? — попита той мило.

Тя започна да крещи като полудяла:

— Искам лекар, чуваш ли! Искам болница! Искам хора, облечени със стерилни дрехи около мен, с маски! — особено остра болка я прониза ниско в корема. — *Искам морфин!*

Очите на Лорджин се разшириха. Той се дръпна от леглото — предпазливо.

— Но, *зира*...

По-късно Дийна щеше да се закълне, че главата ѝ се е завъртяла на сто и осемдесет градуса точно като тази на детето в „Екзорсиста“. Положително дълбокият, нечовешки глас, който излезе от устата ѝ, не беше нейният.

— **ДОВЕДИ ЛЕЧИТЕЛЯ!** — изкрещя дяволският глас.

Лорджин стоеше прикован в средата на спалнята и се взираше в изкривеното лице, което някога принадлежеше на обичната му съпруга. Той преглътна, в опит да разбере как да се справи с това

побесняло същество. Не трябваше да прави нищо, което би могло да я провокира!

— Да нямаш никакви трудности, Лорджин та'ал Кру? — дочу се развеселен глас от вратата на спалнята.

Лорджин поздрави признателно посетителя.

— Яниф! Защо тя се държи по този начин? Това е един от обичаите ни, в който жените намират много радост. Сигурно не ме е разбрала?

Яниф се засмя.

— Не мисля, Лорджин. Тези неща са много по-различни в нейния свят — погледът му се отправи към ъгъла на спалнята, където в дървото вече израстваше малка свързана стая за бебето. Яниф знаеше, че с течение на времето ще бъдат добавени много стаи към тази къща и всички те ще бъдат изпълнени с щастие.

Силен вопъл дойде откъм леглото, последван от страшен вик.

Лорджин пребледня.

— Ще поговоря с нея. Може би ще улесня задачата ти.

— Благодаря, Яниф — Лорджин изтри влажните си длани в бедрата си. Беше толкова разтревожен и дори не осъзна, че стои в средата на стаята напълно гол.

Яниф намери това за изключително забавно. Лорджин беше техният най-добър воин. В миналото той беше разгромявал безброй врагове, да не говорим за опасните зверове от всякакъв вид. И все пак, сега стоеше тук като юноша в първата си битка. Вярно, той обичаше съпругата си.

— Може би искаш да си сложиш някакви *тракас*, докато говоря с нея. Сигурно тя ще се почувства по удобно, раждайки в ръцете на човек, който най-малкото има някакви *тракас* — очите на Яниф заблестяха.

Лорджин погледна надолу, изненадан да види, че е напълно гол. Втурна се към скрина, издърпа чифт кожени панталони и ги нахлузи.

Яниф се приближи към леглото.

— Адееан.

— Яниф! — тя сграбчи ръката на възрастния магьосник. — Помогни ми! Ти ми каза, че ще ме изпратиш обратно, когато поискам — е, искам да си отида сега! Можеш да ме оставиш на едно място,

наречено Главна болница Масачузетс. Пред главния вход ще бъде чудесно!

Лорджин отиде до леглото. Беше чул думите ѝ и пламна от гняв.

— Яниф, какво искаше да каже тя с това, че ще я изпратиш обратно, когато поиска? Мислиш ли, че ще позволя подобно нещо? Забранявам! — Яниф му направи знак зад гърба си да замълчи.

Поради състоянието на съпругата си, той се оттегли, но смяташе да изясни с Яниф абсурдната идея на жена си.

— Адееан — започна спокойно Яниф, — защо е цялото това вълнение? — той седна на ръба на леглото.

Дийна започна да плаче.

— Толкова се страхувам, Яниф. Наистина мисля, че ми трябва болница — с много квалифицирани хора и купища лекарства.

— Стига, стига — старецът потупа ръката ѝ. — Мога да те уверя, че Лорджин ще се справи чудесно. Кру го е научил. Той знае какво да направи, за да ти помогне. Помисли колко прекрасно преживяване ще бъде за двама ви да споделите такова важно събитие заедно. Животът, който сте създали ще поеме първата си глътка въздух, заобиколен само от любовта на родителите си. Такъв е авиаранският начин.

— Но аз не съм авиаранка — долната ѝ устна трепереше.

— Глупости. Ти стана такава в мига, в който прие верността на Лорджин — той се наведе и заговори тихо близо до ухото ѝ. — Щях ли да те оставя, ако не беше в най-добри ръце?

Познавайки Яниф като себе си, тя потвърди думите му.

— Не, знам, че не би.

Той стисна ръката ѝ.

— Виждаш ли? Всичко ще бъде наред. Давам ти думата си.

Дийна веднага се успокои. Щом Яниф казваше, значи щеше да стане така.

— Имаш ли доверие на Лорджин? — попита я той мъдро.

— Повече от всеки друг през живота ми — прошепна тя.

— Тогава трябва да го кажеш на себе си. Сега ще ви оставя двамата — той я целуна по челото, след това кимна на Лорджин, който стоеше до вратата. — Ела с мен, Лорджин. Вярвам, че твоята зира вече е подготвена за авиаранския начин.

Преди да слезе с възрастния мистик надолу по стълбите към жилищната част, Лорджин спря и се обърна към Дийна. Срећна

широко отворените ѝ очи, изглеждаше съвсем малко по-уплашена от него.

— Връщам се веднага, *зира*.

Дийна кимна нервно.

Когато слязоха долу, Лорджин най-сетне каза това, което мислеше.

— Каква е тази глупост да върнеш Адееан в нейния свят, когато пожелае?

Яниф се усмихна.

— Разбираш ли желанието ѝ за това?

— Не това е въпросът и ти го знаеш. Не можеш да се бъркаш на една брачна двойка. Какво си мислеше, когато обеща подобно нещо?

— Илюзията ѝ послужи добре. Докато тя вярва, че има възможността да се върне в своя свят, ще се чувства и по-спокойна по време на ставащото.

— Не ми харесва това.

— Хайде сега, Лорджин, със сигурност воин като теб може да прави съпругата си достатъчно щастлива, така че тя да не поиска да се върне в стария си дом — Яниф беше потаен, както обикновено.

Лорджин не се подведе.

— Аз щях да поискам и клетвата ти, Яниф — хитро каза той.

Възрастният магьосник го погледна.

— И каква клетва бих могъл да ти дам, така че да удържа и моята пред нея?

— Можеш да уважиш клетвата си към нея, но само с моето позволение.

Яниф се разсмя.

— Винаги си бил отличен ученик, Лорджин.

Той се усмихна.

— Значи си съгласен?

— Как бих могъл да не съм?

— Хубаво. Най-добре е да се връщам при Адееан.

— Тя ще се справи.

— Радвам се да чуя това, Яниф. Успокоява съзнанието ми.

Старият мистик кимна.

— Това няма да ти създаде никакви затруднения.

Лорджин примигна.

— Това? Какво искаш да кажеш?

Очите му блесяха от веселие. Удари Лорджин силно по главата.

— А какво искаш да кажеш *ти* като задаваш на своя учител въпроси, на които знаеш, че няма да отговори?

Яниф се засмя при вида на разочарованото му лице.

— Върни се при своята *зира*. Ще ви посетя утре вечер, когато всички сте отпочинали. По това време, ще съществува нов живот, който да приветствам — най-доброто допълнение в рода Лодарес. Забележителен момент, наистина — Яниф сложи ръка на рамото на Лорджин.

Преди магьосникът да стигне до платформата, Лорджин вече бе до съпругата си.

През дългите часове, които последваха, Лорджин ѝ показва истинските качества на авиаранския воин. Непрекъснато овладян, въпреки собственото си безпокойство, той бе нейната опора.

Хладнокръвното му присъствие беше балсам за опънатите ѝ нерви. През всяка фаза на родилните болки, той я ръководеше с търпение и любов. А когато болката стана непоносима, взе ръцете ѝ в своите, изпращайки ѝ вълна след вълна от собствената си сила. Прехвърлянето на енергията му ѝ действаше по някакъв ободряващ начин — отнемаше притеснението и подновяваше жизнеността ѝ.

Беше дълго раждане и ги изтощи и двамата. След няколко часа, когато Лорджин се отдръпна за момент, за да почисти внимателно острието на Кийракса си, Дийна направи опит да се пошегува:

— Не искам да знам защо правиш това.

Той се усмихна леко.

— Добре, тогава няма да ти кажа.

Раждането започваше. Сякаш някакво огромно напрежение обхвана корема ѝ.

— Лорджин! — извика тя.

Той бързо се върна при нея и ѝ даде още от мощните си сили.

„Започва да изглежда доста изтощен“, осъзна Дийна. Тъмни кръгове обграждаха аметистовите му очи. Обикновено изпълненият с живот златист тен на кожата му, беше побледнял. „Той ще ми даде последната си капка от жизнената си сила, ако усети, че трябва да...“ В този миг Дийна почувства толкова много любов към него и си помисли, че ще се пръсне от нея.

— Стига, Лорджин, това е достатъчно — успя да изпъшка тя, притеснена за него.

— Сигурна ли си? — той се вгледа в нея нерешително.

— Да, да, сигурна съм — опита да задуши един стон, когато я обхвана ужасен напън.

Всички кристални камбанки отвън започнаха да звънят едновременно от внезапния вятър. „Каква хубава мелодия“, помисли тя между напъните.

— Бебето идва, Адееан — тяхното дете се приплъзна бавно в очакващите му ръце. Лорджин остана безмълвен няколко секунди. Когато вдигна поглед, имаше сълзи в очите му. — Дъщеря, Адееан. Имаме прекрасна дъщеря.

— Малко момиченце? — лицето на Дийна светна от радост.

Със силен глас, Лорджин изрецитира традиционните авиарански думи на раждането изпълнен с изумителната емоция, които изпитваше:

*„Аз ти давам енергията си, съпруго моя,
А ти я върна към мен
Най-скъпоценния подарък за поколенията.“*

След това той срязва пъпната връв с Кийракса, видял раждането на шестнадесет поколения от неговото семейство.

*„Връвта е срязана.
И така започва отново.
Линията на Лодарес продължава.“*

Той благоговейно ѝ подаде тяхното дете.

Дийна погледна надолу към бебето в ръцете си.

— Виж какво сме създали, Лорджин — това е чудо.

Развълнуван, той я целуна леко по устните.

Дийна вкуси една от сълзите му с устни. Яниф беше прав. Това беше забележителен момент, някак беше щастлива да го сподели

единствено с Лорджин. Авиаранският обичай беше хубав. Тук бащите сигурно учеха синовете си добре.

— Какво има? — Лорджин забеляза странния израз на лицето ѝ.

— Мислех си за вашия обичай и внезапно осъзнах, че Тийрдър трябва да е обичал Трейд. И как да не е, след като е изпитал същото, като теб?

Лорджин погледна настрани.

— Тийрдър не можеше да го направи, Адееан. Разбираш ли, той знаеше, че тя ще умре с раждането на неговото дете. Това беше нещо ужасно, нещо нечувано, авиарански баща да не изроди собственото си дете. Кру беше този, който извади Трейд на бял свят.

— И е гледал как собствената му сестра умира?

— Да.

Дийна погледна надолу към скъпоценното си бебе. На главичката му имаше малки мъхчета червена коса. Аметистови очи се взираха в нея с обожание. Кой би могъл да не обича едно бебе? Спомняйки си за прелестния звън на камбанките в мига на раждането на дъщеря ѝ, тя погали с любов нежната мека бузка.

— Мелъди — каза тя.

Въпреки, че беше традиция бащата да дава името на първородното дете, Лорджин прошепна на съпругата си, че това име е идеално за дете, заченато с толкова много любов.

Лондон

Лайлак отвори очи.

Още беше нощ, стаята тъмнееше, въпреки бледото сияние на луната, което се процеждаше през прозорците. Николай винаги оставяше завесите вдигнати, така стаята беше „отворена за нощта“, докато той спеше. Като че ли обичаше първите лъчи на зората да го будят — дори и да се изкушаваше да продължи да спи. Няколко пъти, я бе събудил с пламенните си ласки в ранните часове на зората.

Внезапно ѝ хрумна, че Николай изглежда особено активен на разсъмване и привечер. Точно като котка...

Лайлак отхвърли ужасната мисъл веднага. Това беше част от него, която тя не можеше да понесе. Вече наполовина бе убедила себе

си, че си е представила чудноватата трансформация на сутринта след сватбата. Магически трик.

Никога не бе вярвала, че такива неща са възможни — дори като дете. Това беше глупаво, нещо от вълшебните приказки. Може би това не беше възможно. Може би съпругът ѝ беше много изкусен в хипнозата. Това ѝ се стори единственото разумно обяснение за видяното.

Искаше обаче да разбере точно как бе в състояние да говори в ума ѝ. Когато го попита за това предишната вечер, ѝ бе казал, че това е нормална характерна черта сред народа му и че тя не трябва да се страхува.

Може би беше вярно. Може би някои хора от неговия народ имаха тази способност. Странни способности като тази не бяха непознати тук. Бе чувала истории за цигани, които притежават уменията да предсказват бъдещето. Значи, може би членовете на някои племена в Русия биха могли да говорят в ума на хората, без да произнасят думите с уста.

Тогава защо брат му не притежаваше такава способност?

Е... Трейд бе казал, че са от различни бащи. Това можеше да го обясни. И все пак, в Николай имаше нещо напълно *различно*. Различаваше се дори от странния си брат, Трейд, който не ѝ изглеждаше да се вписва особено в обществото.

Имаше нещо повече, освен чуждестранните различия... Може би нямаше логично обяснение за това.

В нея се надигна страх. Кой беше Николай? *Какво* беше той?

Лайлак не обърна внимание на пърхането в стомаха си. Беше си обещала да не мисли за това! И щеше да е така. Това нямаше място в живота им. Изобщо.

Изглежда с тях всичко бе наред. Явно отношенията им се развиваха гладко. Защо си търсеше белята? Докато тя никога не признаваше тези... негови странности, това не би трябвало да застава открито между тях. Все пак, като че ли Николай се справяше доста добре.

Всъщност, той я изненадваше много.

След първоначалния ѝ страх от брачното ложе — а той се бе оказал много търпелив в това отношение — Николай се беше показал

нежен и мил с нея. Дори онзи път в дрешника, когато гневът почти бе взел превес над страстта му, тя усети, че се сдържа заради нея.

Той често я дразнеше, и я галеше, и... Винаги изглеждаше загрижен за благополучието ѝ. Лайлак не искаше да признае, но Николай, въпреки всички очаквания, се беше оказал много добър съпруг. При неочаквания обрат, мисълта почти я раздразни.

Ядосана от странната му победа, тя погледна надолу към източника на отвращението си и веднага забрави за недоволството си. Беше трудно да чувства гняв към човек, който изглежда толкова красив, когато спи.

Николай лежеше до нея, ръцете му бяха обвити около кръста ѝ, краката му се преплитаха с нейните, а лицето му беше заровено в шията ѝ. Спящ дълбоко, той изглеждаше невинен като ангел, гъстите му черни мигли хвърляха сянка върху златистата му кожа.

Лайлак поклати глава замислено. Този мъж спеше в най-странната поза, напълно увит около нея! Тя въздъхна. С едно малко движение, тя завъртя глава към прозореца, и лениво се запита дали трябва да стане. Не ѝ се спеше особено.

Малко близване погали долната част на ухото ѝ. Тя се усмихна. Е, да, на него му беше много удобно. Без да мисли, притисна устни към гладкото му чело.

Тих звук на задоволство се изтръгна от гърлото му. Николай я придърпа по-близо в съня си, притискайки бедрата си плътно между нейните. Продължаваше да спи, мъркайки леко срещу нея.

Лайлак продължи да го държи в ръцете си.

Нещо го притесняваше!

Какво точно, не можеше да каже.

Пристъпът на това странно, неспокойно чувство, се беше върнал. И го раздразни неимоверно. Голяма част от безпокойството му беше намаляла, когато се ожени за Лайлак и той помисли, че си е отишло след първата нощ с нея. Само, че то беше тук, отново.

Сега беше различно. Променено. Като че ли беше някак... изкушаващо.

Изкушаваше към какво?

Беше странно, докато се любеше със съпругата си, чувството се разсейваше — или сетивата му бяха твърде завладени, за да го забележат.

Сексът обаче не беше подходящо решение.

Колкото и да искаше да държи Лайлак заета с подобна дейност, не мислеше, че тя е готова физически за предизвикателството. И нямаше да е честно от негова страна да я изтощава, само заради своето притеснение. Ако щеше да изтощава съпругата си, искаше да бъде поради истинските причини! Освен това не можеше да мисли трезво, когато беше ангажиран чувствено.

Нещо израстваше в него.

Това, от което се нуждаеше, беше един хубав лов. Хищническото предизвикателство щеше да проясни главата му. Той потърси брат си Трейд, за да го попита дали иска да го придружи. Авиаранецът се съгласи веднага.

Заедно претърсиха внимателно четири игрални зали, преди да открият набелязаната жертва. Забелязаха лорд Роутуик на една отдалечена маса, очевидно мамеше другите играчи на карти.

— Там — Трейд посочи предизвикателството на фамилиера.

— Тази вечер ще го довърша.

Реджар седна на масата, за да играе на игра, позната като вист.

— Добър вечер, княз Азов — Роутуик злорадстваше високомерно. — Тъй като бяхте такъв късметлия онази вечер, ще ви върна услугата като ви предупредя. Може би искате да седнете някъде другаде?

Реджар прониза презрителния лорд с хладен поглед.

— И защо да го правя?

— Драги приятелю — той направи жест към купчината жетони пред себе си, — не мога да губя.

Устните на Реджар се извиха в лека усмивка.

— Ще видим, Рот Уик.

Ледените очи на Роутуик се присвиха.

Един глас прошепна доста високо зад Реджар:

— Господарю, защо не седнете някъде другаде?

Нито Трейд, нито Реджар бяха много изненадани да видят Джаки.

— Взех те да пазиш каретата, нали, Джаки? — попита Реджар сухо.

— Това и правя, княже — той се наведе и каза в ухото на Реджар: — Не е там въпросът, сър. Изберете друга маса, старият Джаки ще ви покаже коя. Той е зъл, да, вярвайте ми — и кимна по посока на Роутуик.

Реджар се усмихна бавно.

— Разчитам на това — картите бяха раздадени.

— Сър? — Джаки подръпна ръкава на Трейд.

— Да, Джаки?

— Предупреждавам ви. Той е истински дявол в картите. Брат ви се изправя пред чистото зло. И ако не... — Джаки потръпна.

Трейд застана нащрек.

— Какво става, ако човека загуби, Джаки?

— Той никога не плаща, това е всичко, което знам. След няколко дни, ще измами брат ви и ще го предизвика на дуел. Правил го е и преди. Негодникът е майстор на сабята. Мъртвите не събират дълговете си, ако следите мисълта ми.

— Чух те — Трейд наблюдаваше много внимателно играта над рамото на Реджар.

Фамилиерът мислеше трезво и притежаваше забележителна памет. Беше в състояние да взема безпристрастни решения бързо и логично.

Въпреки това, Роутуик също бе отличен играч. Той също притежаваше завидно умение в играта.

С напредването на нощта, победите и загубите се редуваха постоянно между двамата, а залозите започнаха да се покачват бързо. Не след дълго надхвърлиха двадесет хиляди лири на ръка. Вестта се разпространи бързо и останалите клиенти наобиколиха масата, за да наблюдават вълнуващата игра. Колкото нарастваха залозите, толкова и нарастваше враждебността им. Реджар остана хладнокръвен и сдържан. Роутуик обаче започна да се надсмива над по-младия мъж, в опит да отвлече вниманието му.

— Вашата съпруга е доста привлекателно малко същество, но трябва да призная, че никога не ме е интересувала много. Имам по-изискан вкус, така да се каже. Предпочитам диаманти.

Реджар вдигна очи от картите, улавяйки мъжа със стоманения си поглед.

— Ваш ред е — беше всичко, което каза.

Роутуик хвърли картите с привидно равнодушно движение.

— Разбира се сега, когато е опитомена, човек не може да направи друго, освен да се чуди каква ли езда може да получи от нея — някои от зрителите се захилиха при грубия намек.

Ръката на Трейд се спусна върху светлинната сабя на колана му. Но Джаки го изпревари стиснал своето. Един мускул трепна на челюстта на Реджар. Той не каза нищо, хвърляйки картите си на масата.

— Бавно или със замах?... Тридесет хиляди.

Зрителите ахнаха от огромния залог. Роутуик хвърли със замах. Реджар спокойно сложи залога си и също хвърли. Подозрително изражение украси лицето на лорд Роутуик. Не очакваше княза да отговори. Беше по-смел, отколкото бе здравословно за него. Колко далеч щеше да стигне младото острие? — чудеше се той.

— Да видим... — той потупа заострената си брадичка, сякаш го забавляваше някаква мисъл. — За следващия залог, може би ще разиграем Нейно Височество? — всички около масата се умълчаха.

Какво щеше да направи князът? Бе всеизвестно, че мъжете в разгара на хазартната треска правеха скандални залози. Дали щеше да приеме? Щеше ли да предложи услугите на дамата си?

Двуцветните очи на Реджар приковаха мъжа към стола с хищническа сила. Само изражението на княза накара някои от публиката да се сгърчат нервно. Той приличаше на диво животно, подготвящо се за скок. В контраст с това, когато заговори, равният му глас беше смразяващо тих.

— Ще изтръгна сърцето на всеки, който поиска такова нещо от съпругата ми.

Предвид свирепата му сила, никой не се съмняваше в думите му. Да се каже, че князът не приема добре идеята, беше меко казано. Изглеждаше готов да убива.

Устните на Трейд потрепнаха. Да изтръгне сърцето му? Фамилиерите можеха да бъдат толкова крайни. Последното, от което се нуждаеше, бе разгневен фамилиер, който брани честта на съпругата си.

Щеше да отнеме дни, за да се изчисти бъркотията. Той се наведе и заговори тихо в ухото на брат си:

— Хайде, Реджар, едно рязване през гърлото със сабята е много по-лесно.

Тактиката на Трейд за намаляване на напрежението проработи. Усмивайки се слабо, той погледна брат си през рамо.

Но не е толкова забавно.

Трейд кимна мъдро.

— Наистина.

Обръщайки лице към противника си от другата страна на масата, Реджар каза с отегчен вид:

— Какъв е вашият залог? Губите ми времето.

Лицето на лорд Роутуик пламна от гняв. Никой не му говореше по този начин. Никой. Този човек беше колкото добър, толкова й студен.

— Не искам да ви губя времето — петдесет хиляди лири.

През тълпата преминаха невярващи шепоти. Петдесет хиляди! Щеше ли да отговори князът? Можеше ли? Той не разполагаше с достатъчно чипове пред себе си, за да покрие залога.

Реджар вдигна ръка властно, давайки знак на собственика за хартия, перо и мастило. Очите на Трейд се разшириха.

Реджар не можеше да пише на този език — какво правеше?

Той взе перото, потопа го в мастилницата и написа нещо на листа. Хвърли късчето хартия на масата. Роутуик го вдигна.

— Какво, по дяволите, означава това? — той задържа хартията вдигната, обръщайки я към Реджар. Никой не можеше да разбере нищо от сложните завъртулки и символи.

С изключение на един човек. Като изненада всички, съдържаният брат на княза избухна в смях. Примигвайки невинно, Реджар заяви:

— Тук пише, че ако загубя, ще ви дължа петдесет хиляди лири.

Но не беше това. Авиаранските думи напълно ясно казваха на мъжа какво трябва да направи с животното *прауту*.

Роутуик се обърна към собственика.

— Това приемливо ли е?

Собственикът нямаше намерение да обижда княза. Особено толкова високопоставена особа като него и бързо даде одобрението си.

— Повече от приемливо — той кимна, усмихвайки се на княз Азов. — Това е на родния език на княза, руски, който имах възможността да изуча на младини.

Трейд погледна косо към мъжа.

— Вие разбирате? — Реджар направи жест със свободната си ръка. Беше един зариански жест на оскърбление, който беше в унисон с написаните мили думи. Зад него Трейд се изкикоти тихо. Роутуик потърка челюстта си. Ако загубеше, това щеше почти да го разори. Но той нямаше да изгуби. По един или друг начин. Щеше да го измами. И да погуби това парвеню, княза.

Роутуик хвърли последната си карта. Осмица каро.

Имаше само една карта каро, която можеше да надвие осмицата. Дали князът имаше десетка? Тълпата едновременно задържа дъха си.

Реджар направи пауза, вторачен в осмицата каро. Красивото му лице не изразяваше нищо. След това погледна нагоре към противника си. Бавно, той обърна картата си на масата.

— Коз — каза той вежливо.

Силен одобрителен вик проехтя през тълпата. Дори Трейд го плесна по гърба. Джаки обаче не беше много радостен.

Той промърмори тъжно под носа си:

— Не знам дали да се радвам или не, Ваше Височество.

Трейд го чу.

— Не се притеснявай, Джаки, ние с теб ще го следим отблизо.

Което беше добре дошло, защото Роутуик вече правеше планове за убийството му.

Въпреки победата си над Роутуик, Реджар се върна у дома късно вечерта все още притеснен.

Той стоеше пред прозореца и се взираше навън в безлунната нощ. Лайлак вече спеше. Не знаеше дали да изпитва гняв от това, че си е легнала безгрижно, без да знае местонахождението му, или да е доволен, че му има такова доверие. Една фамилиерска жена щеше да го удари по главата *зопла*, задето има дързостта да се прибере в този късен час.

Той разтърка тила си.

Една съпруга-фамилиерка щеше да бъде по-отворена да го приеме такъв, какъвто е. Коварните думи се увиха около ума му.

Кога Лайлак щеше да го приеме? Неприятният въпрос беше последван от друг. Как би могла да започне да го приема, като не искаше дори да чуе кой и какъв е? Той имаше живот извън Ре Ген Тска Анг Лия. Имаше дом и семейство...

Яниф щеше да каже, че е твърде снизходителен. Авиаранският начин щеше да бъде просто да я завладее.

Предположи, че фамилиерският начин е почти същият, но направен по-изискано. Неговият роднина фамилиер, Джайън, щеше да му каже: „Първо примамваш, после нападаш.“

Реджар смяташе, че нито един от тези подходи не е напълно подходящ в този случай.

От деня, в който бе изхвърлен от Тунелите, този брак танцуваше на собствената си мелодия. Беше уникално. За него нямаше насоки, които да следва. Никакви бащински инструкции. Никакви баналности на Чарл. Никакви познания на фамилиерите.

Простата истина беше, че той е женен за жена, която идваше от една примитивна култура. Култура, която никога не бе чувала за живот на другите планети, Тунели за пътуване или фамилиери. Най-малкото, не неговият вид фамилиери.

Той се приближи до леглото.

Застана там, и се загледа в спящата си съпруга. Тя лежеше по гръб, едната ѝ ръка беше отметната невинно над главата, пръстите ѝ бяха свити. Защитена не повече от едно беззащитно бебе.

Усмихна се нежно. Беше толкова неподготвена за него.

Свали дрехите си и се качи на леглото при нея. Тя веднага се намести в топлината на ръцете му.

Той я прегърна, придвижвайки устни покрай линията на косата ѝ до върха на ухото. Тя промърмори нещо неразбираемо в съня си и се сгуши до гърдите му.

Дилемата, която му тежеше най-много, излезе на преден план.

Кога щеше да отвори сърцето си за него?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато си помисли отново за това, Реджар си спомни, че ужасното нещо, което бе направил, бе предизвикано от простия коментар на лейди Агата.

— Лайлак, не съм виждала твоят котарак отдавна — беше казала тя.

Бяха седнали да вечерят. Четиримата.

Той се чувстваше на ръба през целия ден и мислеше, че спокойната вечер ще го успокои. Възнамеряваше да помоли Лайлак да му почете след вечеря край огъня в салона. Понякога, нежният ѝ глас имаше успокояващ ефект върху него. Трейд също бе избрал да остане.

— Жалко — каза Агата и продължи с гибелната тема, — трябва да призная, че бях започнала малко да го харесвам.

— Да, лельо. Изглежда Реджар ни е напуснал за добро — Лайлак лапна една хапка, без да поглежда към съпруга си.

С тих гняв, той си играеше с дръжката на чашата.

— Не казвай това — той отпи от виното си. — Може да се появи отново.

Лайлак вдигна очи от чинията си. Това не беше въпрос, по който щеше да отстъпи. Николай ѝ беше дал думата си. Нали? Тя го погледна.

— Не, Николай, сигурна съм, че няма.

— Котарациите са непредвидими, Лайлак. Ти, от всички хора, трябва да знаеш това най-добре.

— Мисля, че разбирам *този* и знам, че никога няма да се върне — Лайлак се взря в него многозначително.

Трейд ги следеше с поглед, а по лицето му се четеше загриженост. Нещо се готвеше тук. Нещо мощно и опасно.

Златистото око на Реджар се присви от силното чувство, което изразяваше. Истината, която проумя го помете. Тя беше много далеч от това да го приеме! Той не беше Трейд и търпението му отлетя. Сляпото ѝ упорство разпалваше котката в него.

— Не вярвам, че го разбираш ни най-малко.

Лайлак примигна, за да прикрие внезапната влага в очите си след грубите му думи. Не трябваше да я е грижа за това какво мисли той. Но го направи.

— Може би си прав. Ще ме извиниш ли? — без да дочака отговора му, тя се изправи и напусна стаята.

— Аз съм виновна! — запъна се Агата. — Знаех, че обича животното, трябваше да осъзная колко разстроена ще бъде от изчезването му.

Реджар сметна изказването на Агата за иронично, тъй като съпругата му действително беше разстроена от възможността котаракът да се появи.

— Вината не е ваша, лейди Агата.

— Все пак се чувствам ужасно, тя изглеждаше толкова тъжна. Трябва ли да ѝ взема друга, как мислите?

— Не смятам — Реджар стана, за да последва съпругата си. — Сигурен съм, че може да се справи само с едно *животно*.

Той затвори вратата на трапезарията зад гърба си.

Вратата на спалнята се отвори, след това се затвори.

Седнала на леглото, Лайлак вдигна очи при звука на злокобното щракване. Бурното изражение на лицето на Николай я накара да сграбчи рамката на леглото за опора. Чувствените му двуцветни очи трептяха от ярост. Всъщност, той изглеждаше доста вбесен.

Какво трябваше да направи сега? Двамата имаха споразумение, не той беше оцетената страна. Тя направи съзнателен избор да отговори на огъня с огън.

— Защо трябва да се гневиш? — подхвърли тя към него. — Аз съм тази, която е ядосана.

Това беше грешно тактическо решение. Той не каза нищо, но един малък мускул изпъкна на челюстта му. Тя непоколебимо изправи рамене.

— Ти и аз, имаме сделка! Без повече от твоите хипнотизиращи лудории! Без повече от твоите глупави игрички! Без повече малки трикове в ума ми! Ако възнамеряваш да нарушиш думата си и да

продължиш с това безотговорно занимание с черна магия, тогава се страхувам, че не мога да живея повече с теб като твоя съпруга!

Това беше.

Нещо вътре в Реджар се скъса.

Дивият фамилиер в него се надигна и задуши всичко авиаранско. Една жена никога, не заплашваше съпруга си, че ще го напусне. Но с думите си тя предизвика дивото сърце на котката.

Реджар изгуби контрол. С две крачки се озова до нея. Сграбчи корсажа на роклята ѝ и с едно дръпване го разкъса на две.

— Престани! — Лайлак започна да удря гърдите му със свити ръце, но без резултат.

Изглежда той дори не осъзнаваше, какво го прави. С едно движение разкъса дрехата ѝ от горе до долу.

Бе толкова гневен, че дори не му хрумна да свали и своите дрехи. Без да губи време, той просто се трансформира в котка и в следващия миг отново в човек само за едно мигване на очите и по този начин се оказа напълно гол. За миг дрехите му лежаха на пода зад него.

Лайлак изкрещя. Той като че ли не я чу.

Тя все още опитваше да се отърси от шока предизвикан от видяното, когато той пристъпи към нея. Макар да бе вярно, че Лайлак е наивна, тя не бе глупава. Напротив, беше изключително интелигентна жена. Веднага се обърна и направи опит да се втурне към вратата.

С фамилиерските си рефлексии, той я изпревари, преди да успее да се обърне. Силните му ръце се обвиха около кръста ѝ изотзад и я повдигнаха от пода.

— Николай, пусни ме долу! — започна тя, борейки се гола в ръцете му.

Реджар направи това, което искаше, но може би не по начина, по който бе очаквала. Той я хвърли на килима пред камината и незабавно я покри с тялото си.

Като премести ръце върху голите му рамене, Лайлак се опита да го избута, но напразно. Мускулите на мощните му гърди изпъкнаха на светлината на камината, когато той улови китките ѝ, по една във всяка ръка, и ги вдигна над главата ѝ. Без усилие я задържа, преплитайки пръсти с нейните. Това беше сексуалната поза на Николай, който Лайлак добре познаваше.

Той беше възбуден.

Спомняйки си какво ѝ се бе случило предишните пъти, когато съпругът ѝ бе толкова възбуден, Лайлак престана да се бори. Тя се поколеба, мислейки бързо. Николай беше напълно непредсказуем, когато бе толкова разпален.

Невероятните му очи, присвити от ярост, хвърляха син и златен огън към нея. Черната му коса висеше около лицето му, разрошена и копринена. Тези негови кадифени устни бяха стиснати от гняв, но това само подчертаваше твърдата им чувствена извивка. Лайлак си помисли, че никога не е изглеждал по-красив.

Всяка разумна мисъл отлетя от главата ѝ. Защо се бореше с него? Тя го желаше. Господ знаеше колко много я възбуждаше той!

За съжаление, заслепена от прекрасната картина пред себе си, тя забрави за яростта му.

— Какво каза? — изсъска той, показвайки част от белите си зъби.

Тя улови в шепа косата му и направи ужасната грешка да каже:

— Желая те.

Жените му казваха това през целия му живот.

Нейните необмислени думи го разяриха отново. Той не искаше само да го желае. Искаше...

С ниско ръмжене, той я прониза с тлеещия си поглед.

— Наистина ли? Тогава стой далеч от мен, за да не ти дам това, което искаш — устата му се впи в нейната твърдо, похищавайки я мощно.

Реджар беше извън контрол.

Натисна насилствено долната ѝ устна с език и като истински познавач завладя очакващата го уста. Там, той помете всичко, до което се докосна.

Целувайки я отново и отново, превзе устата ѝ, както възнамеряваше да превземе и нея. Напълно. Нямаше съзнателна мисъл в действията му, само сянка от примитивна страст.

Използвайки фамилиерската техника на „копринено жили“, улови със зъби малка част от кожата ѝ и ухапа ъгълчетата на устата ѝ и средата на долната ѝ устна. Захапката беше предназначена да разпали определени точки от женската чувствителност.

Той продължи техниката по линията на брадичката ѝ, изпълнявайки коприненото ужилване в опустошителна редица, към чувствителни места на ключицата ѝ.

От сексуалната атака на тази безмилостна уста, Лайлак не можа да не простене. Устата на Николай. Уста, която можеше да я доведе до неизразим екстаз. Страстен вик се изтръгна от устните ѝ, притиснати към горещото му чело.

В своята замаяност, Реджар продължаваше пътя си, като дори не осъзнаваше, че е започнал да я запознава с любовната захапка, един от множеството методи на фамилиерите. Премести се на гърдата ѝ и я улови с отворената си уста, за да определи темпото. Захапката бе особено подходяща за целта му.

Със задъхвани стенания, тя одобри действията му.

След като отдаде еднакво внимание и на другата гърда, той тръгна надолу по тялото ѝ, преплитайки няколко различни захапки: „целувката на котенцето“, „пърхащи криле“... Където и да докоснеше, оставяше пътека от силно възбудени нервни окончания след себе си.

Когато достигна мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, той безмилостно приложи „жилото на меда“, стрелкайки се по нежните гънки. Мъжки устни и зъби се синхронизираха в уникална комбинация. Крайно еротичната захапка изпрати тръпки по тялото на съпругата му.

Отмятайки назад черната си коса, той се отърка в нея, само за да зададе с нисък, дрезгав глас въпроса, който щеше да бъде нейният провал:

— Какво е моето име, Лайлак?

Разширените ѝ от страст очи погледнаха настрани.

— Н-Николай — прошепна тя.

Той я държеше в ръцете си.

— Не. Реджар е. Кажи го, Лайлак.

Значи, затова беше играта му, помисли си тя и част от мъглата на страстта я напусна. Е, това няма да стане! Той нямаше да я пречупи по свое желание с чувствения си опит.

— Няма да те наричам с това смешно име! Това е името на котката, не твоето.

Очите на му светнаха, един мускул на челюстта му започна да пулсира.

— Надарен — каза той тихо.

— Какво? — настръхна тя.

— Надарен. Името ми означава това на езика на народа на майка ми — това беше име, което носеше с гордост. Беше му дадено от майка му по стара фамилиерска традиция, според която се използват сетивата, за кръщаване на дете. Име, което тя му бе дала с голяма радост, щом разбра, че въпреки кръвта на Чарл на Кру, е родила бебе-фамилиер.

Име, което съпругата му не искаше да произнесе.

Като повторение на неговата мисъл, тя каза:

— Никога няма да те нарека с това име, Николай.

Той не прие новината добре.

Синьо-златните му очи станаха като цепки от лед и огън.

В ужасното намерение да разсее мрачното му настроение, Лайлак се усмихна треперещо:

— Но можеш да се опиташ да ме убедиш колко си *надарен*.

— Не си играй с мен, Лайлак, защото не си готова да се справиш с последиците.

Тогава на Лайлак ѝ просветна. Досега инатът ѝ бе останал неразкрит. Тя дори не знаеше, че притежава толкова силно упорство. Фактът, че се проявяваше в ужасно неподходящ момент ѝ се изплъзна.

Тя се протегна, за да прокара пръсти през буйната му коса, защото знаеше, че той много харесва това.

— Ако си играеш с мен, тогава и аз ще си играя с теб... *Николай*.

Той не реагира, както се бе надявала.

Закачливото ѝ държание, комбинирано с подчертаното използване на името Николай като че ли само го подлуди още повече. Лайлак разбра грешката си твърде късно. Разширявайки очи, тя напразно се опита да се измъкне под него.

Цялата му тежест се стовари върху нея.

Тя се почувства по-скоро като смачкана буболечка.

— Николай, стани!

Той се повдигна на лакти, отнемайки само част от тежестта си.

— Смяташ ли, че няма да решим това тази нощ? За какъв човек ме мислиш?

След всичко, което бе видяла, тя наистина не можеше да каже.

— Сега искам от теб да приемеш истината. Как е името ми? — той едва контролираше огъня в кръвта си. Огън, коренящ се в безпокойството, което по някакъв начин бе свързано с всичко това.

Открито неподчинение се надигна в нея и издаде брадичка напред.

— То е Николай! Николай! Николай! Николай!

С първия си тласък, той даде тон на това, което прииждаше.

Беше мощен, груб, див.

С всеки следващ ставаше по-дълбок, по-уверен, по-силен.

Докато се движеше в нея, той я погледна твърдо. Погледите им се срещнаха и задържаха. След това ритмичните му движения започнаха да нарастват. И някак си Лайлак знаеше, че това е само началото.

Ръцете му освободиха нейните и уловиха лицето ѝ, поднасяйки устата ѝ към своята.

— Кажи го.

Тя не възнамеряваше да отстъпва.

— Не, не искам! — ахна предизвикателно срещу устата му.

Очите му светнаха, жилите на врата му изпъкнаха, сякаш в беззвучен рев.

Очите на Лайлак се разшириха. За пръв път, откакто Николай бе влязъл в стаята тя започна да се колебае в неговата разпаленост. Все едно бе събудила спящ лъв!

Николай бе изгубил ума си! Лайлак почувства миг на ясно осъзнаване, преди да бъде пометена от чувствената буря, нахлуваща в нея.

Без да мисли рационално, Реджар яростно обхвана упоритата ѝ уста със своята.

И увеличи темпото?

Тя почувства... нещо...

Нещо прашеше през нея от мястото, където се бяха съединили, излъчването се разпространи до всяка точка на тялото ѝ. Изгарящ трепет от сурова сексуална енергия. Пробуди и най-малките ѝ сетива и нервни окончания.

Всяка частичка от тялото ѝ стана ерогенна, като последица от непознатото увеличаване на сексуалните усещания, които тя изпитваше.

Съкрушителното сексуално умение на Реджар обгръщаше и двамата им сякаш с екзотична подправка.

Лайлак се гърчеше под него, обсипвайки с целувки цялото му лице — очите, устните, носа, челюстта.

Верен на репутацията си, фамилиерът я накара да подивее.

При пламенния ѝ отговор, той изръмжа нещо неразбираемо. След това захапа рамото ѝ.

Без да осъзнава, Реджар започна ритъма на деветстотинте ласки на любовта. Това беше най-свещената церемония на фамилиерското превъплъщение.

Тласъците му следваха древния модел: осем плитки и един дълбок. Не броеше наистина покоряващите движения, но те бяха измерени по много умел метод, на който Джайън Рен го беше научил, когато навлезе в зрелостта.

С всеки отмерен удар, дишането и концентрацията на Реджар се увеличаваха, а любовните тласъци поддържаха огъня, който се издигаше вътре в него. Огън, за който Лайлак не бе подготвена и който той нямаше да изпита в продължение на години.

Лайлак го умоляваше да спре, дори когато го подканяше да продължи между задъханите стенания и молбите. Той не я чуваше.

Реджар беше в разгара на високо определено чифтосване — ритуално и диво. Превърна се в пълен дивак.

Лайлак изгуби представа за времето, за себе си, за това къде се намира. Само безкрайните му тласъци имаха значение за нея. По какъв начин, тя не беше сигурна.

Само знаеше, че го притиска плътно към себе си и крещи името му отново и отново.

Но не беше името, което той искаше да чуе.

Той плъзна ръба на ръката си по гънката на устата ѝ и като затвори устните ѝ с китката си, изръмжа:

— Захапи!

Лайлак потърси стъклениците му очи. Искаше от нея да...

Тя заби зъби в мястото, което ѝ посочи, на обратната страна на китката му.

Реджар простена високо. Това беше стар фамилиерски трик за увеличаване на сексуалната сила на мъжете. Тайното място беше напрегната точка, в пряка връзка с еротичните му сетива.

Това го пренесе на друго ниво.

Той се отгласна и седна назад. Сграбчи талията ѝ и я повдигна до средата на бедрата си.

Хвана десния ѝ глезен. Измъчвайки я с присъщото си умение, той одраска с нокти извивката на ходилото, преди да вдигне крака ѝ на рамото си. Внимателно се наведе напред, подкрепяйки задната част на тила ѝ с лявата си ръка.

Изобретателната поза му позволяваше да навлезе много дълбоко. Лайлак се чувстваше зашеметена.

Още преди конвулсиите ѝ да спрат, той се отдръпна.

Тя дори не беше възвърнала дъха си, когато левият ѝ крак се присъедини към десния на другото му рамо. Николай я разположи така, че да замести мъжествеността си с уста.

С краката ѝ, висящи на гърба му и езикът му между тях, Лайлак отново свърши.

— Как е името ми? — промърмори той, устата му пламна срещу деликатните интимни гънки на нейната женственост.

— Н-Ник-Николай — заекна тя, едва можеше да говори.

— Грешен отговор — той я одраска със зъби, карайки я да крещи от изисканото мъчение. След това се търкулна на пода с нея в ръце, навлизайки отново.

Темпото продължи.

И така до малките часове на нощта, когато той най-накрая дойде на себе си и свърши.

По това време Лайлак беше изкрещявала толкова пъти оргазмите си, че просто падна безжизнено настрани. Той я вдигна на ръце и я пренесе до леглото.

Постави я под завивките, гневно вдигна панталона си от пода и го нахлузи.

Босоног, с голи гърди и вееща се около него коса, той нахлу в кабинета на долния етаж.

Тъмната стая бе осветена единствено от огъня в камината. Реджар мина пред шкафа с алкохол, извади една чаша и си наля бренди. С трепереща ръка вдигна чашата към устата си и изпи съдържанието наведнъж.

Бе повел съпругата си към първото ниво на церемонията на възплъщението. А искаше само да ускори нещата!

Но да прибързваш бе голяма отговорност и фамилиерите прибягваха до това много предпазливо. Неслучайно бе мит забулен и пазен в тайна. Ритъмът на чифтосването обаче беше нещо, от което той не би трябвало да изпитва нужда в продължение на години. Какво му ставаше?

Отвратен, хвърли празната чаша към камината.

Тя се разби на хиляди парчета.

Като сърцето му.

Един глас дойде иззад високата облегалка на стола в тъмния ъгъл на стаята.

— Какво те притеснява толкова, Реджар?

Трейд.

Изцеден, Реджар се отпусна в един стол близо до камината.

Чу приближаването на Трейд.

Новооткритият му брат застана пред него, гърбът му тъмнееше от светлината на огъня. Странната мисъл „Защо стои с гръб към огъня?“, мина през съзнанието на Реджар. *Трейд трябва да се изправи към светлината.*

Реджар се отърси от обезпокоителната мисъл.

С прословутото си търпение, Трейд чакаше брат му да проговори.

Когато Реджар най-накрая погледна нагоре, в синьо-златните му очи имаше голяма тъга.

— Женен съм за жена, която не ме обича, Трейд.

— Що за глупост е това? Лайлак...

— Не.

— Защо говориш така?

Реджар изрече думи, за които никога не бе помислял, че ще имат значение в живота му. Думи, същността, на които в неговата безгрижна младост щяха да са повече от достатъчни за всяка друга жена. Пророчески думи, които се връщаха да го преследват.

— Лайлак не ме обича, само ме желае.

— Определено не е така! — Трейд не бе сигурен какво е причинило всичко. За него нямаше смисъл. Двамата бяха женени, следователно...

Реджар сигурно възприемаше ситуацията погрешно.

— Така е, братко — чудовищността на неотдавнашния груб акт се изправи срещу него. — Какво направих?

Победен, от чувствата той се наведе напред и скри лице в ръцете си.

По-възрастният мъж сложи ръка на рамото му състрадателно. Братският жест беше нещо ново и чуждо за Трейд.

— Кажи ми.

— Не мога да говоря за това.

— Не можеш или не искаш? — попита Трейд с известна тревога. Какво бе направил фамилиера?

Реджар погледна нагоре към него, а очите му блестяха от влага.

— Не мога. Това е нещо, за което фамилиерите не говорят — с никого.

— Разбирам — Трейд клекна пред него и застана на нивото на очите му. За пръв път от много, много години, се държеше като по-голям брат. — Аз не съм от твоя вид... но имам известен опит с жените.

Това странно разкритие бе почти достатъчно да промени настроението на Реджар. Взря се в Трейд с любопитство.

— Имаш?

Трейд го погледна.

— Да.

Малка бръчка от недоверие се появи между веждите на Реджар. Подобно на повечето фамилиери, той беше любопитен по рождение.

— Какъв вид опит?

Трейд раздражено махна с ръка.

— Това няма значение! Важното е, че може да те ръководи от нефамилиерска гледна точка.

— От каква полза ще ми е това?

Трейд пое дълбоко дъх. Да наглежда брат си не се бе оказало лесна задача! Когато се върнеше на Авиара, щеше да похвали Лорджин за невероятното му търпение през всичките години.

— Ти гледаш на тази ситуация през очите на фамилиер — той подбираше внимателно думите си. — Може би трябва да дадеш малко време на Лайлак да осъзнае...

— Дадох й достатъчно време. Но това изглежда не се оказа добра идея — той се облегна назад и затвори уморено очи.

— Не исках да кажа това.
Реджар отвори златното си око.
— Тогава какво искаше да кажеш?
Трейд се изправи и застана пред огъня.
— Имам предвид, че трябва да й позволиш да те опознае без...
— той остави изречението умишлено недовършено.
Реджар беше напълно объркан.
— Без какво?
— Без секс, глупако! — процеди Трейд през зъби.
Реджар скочи от стола си.
— Очакваш от мен да спя до съпругата си и да не я докосвам? Аз съм фамилиер! — той срязва въздуха с жест, който Трейд беше виждал Лорджин да прави много пъти. — Не мога!
— Също така си и авиаранец. Кръвта на Лодарес тече във вените ти. Във вените на двама ни.
Това беше първият път, когато Реджар го чуваше с готовност да признава кръвната си линия. Също така му напомни, че е длъжен да се довери на съвета на по-възрастния си роднина. Не, че бе длъжен да го следва. Все още...
— Защо смяташ, че трябва да го направя?
Най-накрая Реджар го слушаше.
— Баща ми допусна ужасна грешка с майка ми. Не искам да те виждам да правиш същото с Лайлак. Твоята съпруга е млада и неопитна, не знае нищо за нашите порядки или тези на мъжете.
Реджар потърка челюстта си.
— Това е вярно.
— Не знам какво е станало помежду ви, но мога да предположа, че е нещо физическо. Нарани ли я?
— Не.
Трейд вдигна вежда.
— Имаше много шум, Реджар.
— Аз съм фамилиер — сякаш това би обяснило стенанията, виковете и въздишките на една жена в продължение на часове.
Е, като се замислиш...
— Хммм. Много добре. Тогава може би си я изплашил със своето... усърдие.
Реджар въздъхна тежко.

— Сигурен съм в това.

Трейд кимна.

— Нека да започне да се чувства спокойна в присъствието ти, преди да я докоснеш отново. Нека да разбере колко ѝ липсваш.

— Вярваш ли в това?

— Знам го.

Реджар седна уморено на стола.

— Дори така, тя може да ме приеме отново, но все още няма да ме обича.

— Ще видим — неговата оценка на положението беше напълно различна от тази на брат му. Трейд бе забелязал начина, по който Лайлак гледаше съпруга си, когато той не знаеше. Но в съзнанието на Реджар имаше повече от това. Трейд търпеливо грееше ръцете си пред огъня и чакаше.

Трейд?

— Да? — той не се обърна.

Има и нещо друго.

Той се взираше в пламъците.

— Какво е то, Реджар?

Едно безпокойство, което не мога да определя. Сякаш ме изкушава и не ми дава мира.

Трейд наблюдаваше как огъня гладно обхваща дървото в прегръдката си. По гръбнака му премина тръпка. Красивото му лице остана безизразно.

Какво би могло да бъде?

Трейд затвори очи. Започваше да подозира, че Яниф не му е казал цялата история, когато го обяви за Чи'ин т'се Лю на Реджар.

Сега беше сигурен.

Имаше повече, отколкото Яниф допускаше.

Лайлак притисна стиснатата си ръка към устните си.

Беше отпаднала и трудно се движеше — лежеше на леглото, там, където той я бе оставил. Наблюдаваше трептящи по стената сенки от светлината на огъня.

Какво очаква той от мен?

Беше му дала това, което поиска, а когато пожела повече, тя му даде повече.

Беше му дала всичко, което имаше. И все пак, изглежда това не му бе достатъчно.

Може би не беше достатъчно... Може би тя не му беше достатъчна.

Обезпокоителната мисъл я накара да се почувства необяснимо зле. Беше ли направила нещо нередно? Николай винаги изглеждаше доволен, допреди тази вечер.

Нещо се беше случило между тях. Той като че ли ѝ се наслаждаваше и все пак не беше доволен.

Ами ако аз не съм му достатъчна?

Щеше ли да потърси други жени? Беше ѝ казал, че няма, но...

Защо трябваше да я интересува, ако го направеше?

Тогава щеше да я остави на мира. Щеше да спре да я държи будна по цяла нощ заради еротичните си нужди. Ще спре непрестанните си ласки и нежни целувки. Ще престане да я нарича *сърце мое* в тъмнината на нощта, докато я държи здраво в прегръдките си. Ще престане да я близва по ухото в съня си, когато иска да я успокои.

Лайлак изсумтя.

Не я интересуваше! Не я интересуваше изобщо!

Губя го!

Не знаеше защо започна да плаче. Сълзите просто започнаха да се стичат по страните ѝ от само себе си. Скоро заплака неконтролируемо. Претърколи се по корем, стисна възглавницата, и изкрещя в нея и напрегнатите емоции от цялата вечер се смесиха. Лайлак не усети лекия шум от отварянето и затварянето на вратата.

Реджар застана до леглото, загледан в разплаканата си съпруга. Направи най-грешното заключение. *Какво направих?*

Протегна ръка да докосне рамото ѝ, за да ѝ предложи утеха. Ръката му се задържа във въздуха над нея, не можа да си позволи да го направи. След това, което беше извършил, очакваше Лайлак да избяга ужасена от докосването му. Такова нещо не би понесъл. Отиде от другата страна на леглото, бързо свали дрехите си и се вмъкна под завивката. Спомни си съвета на Трейд и опита да не я докосва по никакъв начин. Премести се близо до ръба на леглото.

Лайлак усети накланянето на леглото и вдигна обляното си със сълзи лице от възглавницата. Голият гръб на Николай беше обърнат към нея. Солиден. Здрав. И безразличен. Никога преди не беше спал по този начин. Винаги я вземаше в прегръдките си, обгръщайки я с топлото си тяло.

Тя скри лицето си във възглавницата и заплака отново.

Реджар се взираше в стената пред себе си и се опитваше да блокира звука на плача ѝ. Но не можеше. Всяка една сълза се забиваше като нож в сърцето му.

Призовавайки авиаранския си самоконтрол, той не я успокои.

Молеше се да успее да издържи нощта.

— Ехо! Сър, мога ли да поговоря с вас?

Трейд усети някой да го подръпва за ръкава. Отвори едното си око сънливо. Над него се беше надвесил Джаки с обезпокоено изражение на чудатото си лице.

— Какво има, Джаки?

— Защо не сте в леглото, сър?

Трейд се прозина.

— Ммм? — той погледна към прозореца с любопитство. Дневната светлина проникваше през него. — Сутрин ли е?

Джаки се засмя.

— Така е, сър. Изглежда сте заспали тук, на стола.

— Явно.

Джаки наклони глава и го погледна многозначително.

— Често ли го правите?

Трейд погледна бързо нагоре към мъжа.

— Какво имаш предвид?

— Ами, приличате ми на човек, който не заспива толкова лесно. Виждал съм светлината от стаята ви до малките часове на нощта. Страдате от безсъние, нали?

Зелените очи се присвиха леко.

— До известна степен.

— Да — Джаки потърка брадичката си, акцентът му внезапно стана ирландски. — Бях сигурен в това! Баща ми е научил това от своя баща, който го е научил от един леприкон.

Трейд изглеждаше озадачен.

— От какво?

— Леприкон, момче. Нали знаете, един от онези малки хора — той направи въодушевен жест с лулата си, сякаш за да покаже, че те са навсякъде.

Трейд скочи от стола си и ръката му се спусна към колана, за да хване оръжието си.

— Сега няма нужда от това. Не е като да поискате от Леприкон да ви свърши услуга, сър. Освен това, няма да постигнете нищо добро — това, от което се нуждаете, е една голяма тояга, почти колкото вашата.

— Джаки... за какво ме потърси?

Странният човек на мига стана сериозен. Ако някой можеше да нарече снижаването на рунтавите вежди и изпъкналите очи сериозни.

— Има вест, че Роутуик е планирал да повика брат ви. Предупреждавам ви за него.

— Когато казваш, че ще го повика, какво точно имаш предвид?

— Първо ще започне със слуха, че брат ви по някакъв начин го е измамил на карти онази вечер. Ключката е като лакомство, историята ще бъде погълната бързо. Някои ще й повярват, други не. Така или иначе, честта на княза ще бъде изложена на риск.

— Разбирам. Реджар ще бъде принуден да го предизвика.

— Кой е Рей...?

Трейд му махна да продължи.

— Ами тъй като Роутуик е майстор във фехтовката, значи е съвсем сигурно, че ще го предизвика на дуел със саби. Защо се усмихвате така?

— Каза саби, или не? — нефритовите очи блестяха.

— Да — той задържа лулата си.

— Кажи ми, Джаки, къде е този човек сега?

— Мога да ви покажа къде живее.

— Добре. Заведи ме там.

Очите на Джаки изпъкнаха още повече.

— Сега? Преди да съм получил наденица и бисквити?

— Да. Очаквам го с нетърпение.

Наистина, Джаки забеляза, че обикновено сдържаната походка на мъжа сега бе много по-енергична. Сигурно изгаряше от нетърпение да

започне.

— Добре тогава. Но не искате ли да знаете лекарството?

— Лекарство? Какво лекарство?

Джаки въздъхна раздразнено.

— Това за безсънието!

Трейд вдигна вежда скептично.

— А, да, лек от... как ги нарече ти? Малките хора.

— Да. Просто е.

Трейд въздъхна. Този човек нямаше да го остави, докато не му кажеше.

— Много добре, какво е то?

— Първо трябва да разберете какво е това, което ви пречи да спите.

— Това е направо брилянтно — каза той сухо.

Джаки го прониза с поглед, който казваше, *просто ме послушай*.

— Много добре, ще разбера какво ми пречи да заспя, след това какво?

— След това, момче, се изправете срещу него.

Авиаранецът го погледна с крайчеца на окото си.

— Ммм — той сложи ръка на врата на Джаки, насочвайки го към вратата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, сър, лорд Роутуик е в градината за сутрешното си упражнение. В този час не иска да бъде обезпокояван.

Икономът на лорд Роутуик се опита да изгледа високомерно Трейд. Тъй като това бе невъзможно заради внушителния ръст на мъжа, той подсмръкна надменно. Никой свестен благородник нямаше да прави посещение в този безбожен сутрешен час!

— И какви упражнения са това?

Мрачният мъж имаше поглед, който можеше да замрази лед. Това постави ефективно иконом на място.

— Лорд Роутуик се упражнява във фехтовка сутрин, сър.

През лицето на зеленоокия мъж премина хладна усмивка.

— Ммм, в коя посока е градината? — Трейд влезе смело в къщата, а Джаки вървеше зад него.

— Сър! Не можете да нахлувате по този начин! Казвам ви, че господарят е възпрепятстван!

— Все още не — измърмори Трейд, насочил се към задната част на къщата.

Не му отне много време да открие вратите, водещи към градината. Застанал на терасата, той лесно забеляза въпросния *господар*. Мъжът бе зает с упражнение със саби.

Трейд забеляза, че двамата мъже носят защитни маски на лицата си. Той се засмя вътрешно и поклати глава. Авиаранските воители никога не носеха подобни неща. Къде щеше да бъде предизвикателството? Той продължи да стои на терасата, наблюдавайки фехтовката. Трейд внимателно изучаваше движенията на Роутуик. Призна си, че човекът бе добър. Движенията му бяха бързи и плавни и имаше навика да се крие след ударите, които нанасяше. Точно както очакваше от човек с неговия характер.

Трейд не се съмняваше, че Роутуик знае, че стои там.

— Казах ви, че е добър — проговори Джаки тихо. — Мислите ли, че ще можете да му въздействате?

— Ако ме питаш дали мога да го обезвредя, отговорът е да. Въпреки, че ще ми отнеме няколко минути да свикна с този вид оръжие.

Джаки почти глътна лулата си. Започна да кашля неконтролируемо.

Трейд го потупа по гърба, за да успокои дишането му, а неочакваните удари изпратиха бедния човек до средата на терасата.

— Казвате, че не сте се фехтували преди? — Джаки се опита да говори между хриповете. — Луд ли сте, човече? Той ще ви намушка, преди да успеете да кажете Джак Рабит!

Трейд изсумтя при нелепото изказване, отхвърляйки думите му.

Притеснен, Джаки го хвана за ръкава.

— Какво си мислите, момче? Не можете да се биете с човек с неговата ловкост! Вие не сте фехтовач!

Трейд пое дълбоко въздух в знак, че търпението му е на изчерпване.

— Не съм казал това, Джаки.

Упражнението неочаквано приключи с победа за лорд Роутуик, който тушира противника право в сърцето.

Преди Джаки да успее да възрази, Трейд пристъпи напред.

Роутуик свали маската си. Двамата мъже се срещнаха очи в очи. Трейд не криеше това, за което бе дошъл зад безизразно изражение.

Роутуик вдигна вежди. Не беше очаквал такава безочлива дързост от човек, който до този момент бе стоял тихо и безучастно, за разлика от превзетия си брат. Князът изглеждаше безразсъден, елегантен човек и това бе една от причините Роутуик да приеме скандалния залог. Знаеше, че ако изгуби, винаги можеше го нарече измамник, младежите често бяха буйни.

Този хладнокръвен брат обаче, можеше да се окаже неприятен.

— А, да, ето го защитника на малкия княз — тъй като Реджар надминаваше дори внушителния ръст на Трейд, изказването му звучеше доста нелепо. — Това сигурно е досадно за вас — той избърса потта от челото си с дантелена носна кърпичка. — Трябва ли да водите всичките битки на брат си?

— Само маловажните.

Подигравката попадна в целта. Червени петна избиха на страните му. Лорд Роутуик страдаше от прекомерна суета.

Като титулуван и привилегирован член на висшето общество, той приемаше за естествено, светът да се върти около него. Не беше много умно от страна на това парвеню да загатва противното. В този момент се замисли, дали да остави човека жив.

— В обществото се носят много слухове за вас. Някои казват, че имате титла, но отказвате да я използвате. Други говорят, че сте незаконен син на шотландски предводител. Не се говори много за майката на княза, нали?

Зелените очи на Трейд го пронизаха хладно.

— Естествено, няма съмнение, че вие двамата сте братя. Имате определена... прилика — Роутуик се разхождаше напред-назад, дантелата на ръкавите му пърхаше с всяко движение на ръката му. Той бавно обикаляше около Трейд, оглеждайки го отгоре до долу.

— Въпреки, че бих заложил за колониите.

— Колониите? — гласът на Трейд звучеше спокойно.

— Мм, да, виждам, че имате неравности по ръбовете. Кой е шивачът ви? Няма значение — до къде бях стигнал? О, да, колониите... това е доста очевидно за мен.

— И защо?

— Защото вие нямате респект към висшестоящите! Изглеждате тъкмо типа бунтовник опълчил се срещу родната си страна, в името на някакъв неясен стремеж за свобода.

Нещо проблесна в очите на Трейд. Това не остана незабелязано за подигравателния лорд.

— Да... Виждам, че съм познал все пак.

— Не съвсем — макар, че Трейд беше заинтригуван от казаното, си отбеляза мислено да попита Джаки за тези *колонии*. Искаше да види мястото, където имаха смелостта да отхвърлят хомота на миналото си и да започнат наново. Да, това би било много интересно.

— Приключихте ли за днес, господарю? — човекът, който се бе фехтувал с лорд Роутуик се приближи.

— Да, хер Шимер, това ще е всичко. Можете да тръгвате.

Мъжът се обърна да си тръгва, но Трейд го изпревари.

— Един момент, хер Шимер.

Мъжът се обърна любопитно.

— Мога ли да взема шпагата ви?

Мъжът изглеждаше объркан.

— Моята шпага? А, имате предвид сабята ми! Да, разбира се — той му подаде тежкото двуостро оръжие.

— Това не е клуб по фехтовка, г-н Яниф — Роутуик не се опитваше да прикрие снизхождението си. Тук не използваме рапира или шпага.

Трейд изпробва тежестта и баланса на сабята. Погледът му се плъзна по металното острие, сравнявайки го със своята смъртоносна светлинна сабя. Той се намръщи. Тежестта щеше да забави скоростта на действие и реакция.

— Не прилича много на оръжие.

Роутуик се усмихна подигравателно. Сабята беше оръжие, което изискваше огромна сила, бързи рефлексии и значително умение да се владееш.

— Така ли? Искате ли да го изпробвате? Освен, разбира се, ако вие не можете да се справите...

Без да се притеснява да отговори, Трейд майсторски разряза въздуха с острието, изпитвайки здравината и обсега на оръжието към параметрите на своите движения.

След това погледна Роутуик и спокойно му направи знак, че е готов да започне с арогантно движение на върха на острието.

— Само ще стоите и ще се взирате в цветята ли, Рот Уик?

Джаки се задави отново.

— Сър, може би трябва да помислите още веднъж...

— Послушайте слугата си. Моят проблем е с брат ви, не с вас.

Трейд сви рамене.

— Каква е разликата? Ние сме семейство — аз съм по-възрастният. Неговият проблем е мой проблем. Все пак, ще ви върна благосклонността. Не мислете да предизвиквате брат ми. Изплатете му честно дълга си и аз ще си тръгна.

— Смятате да си играете с мен? Вашият брат е измамник. И скоро ще бъде мъртъв измамник.

Заплахата на Роутуик имаше смисъл за Трейд, какъвто лордът никога не би предположил. *Това трябваше да е опасността за Реджар, която Яниф беше предсказал!* Причината да бъде изпратен тук като *Чи'ин т'се Лю*.

— Брат ми е човек с истинска чест. Нещо, за което вие не знаете нищо. Победата му над вас е почтена.

— Ако това, което казвате, е вярно, защо изпраща вас вместо сам да дойде? Само един страхливец би се крил зад някого.

Очите на Трейд блеснаха от скрито веселие.

— Той не ме е изпращал. Всъщност, дори не знае, че съм тук. Това е голям късмет за теб, Рот Уик.

— Късмет? — подигра се Роутуик. — Простете ми, ако не успявам да разбера намека ви.

— Най-добре се радвайте, че се сблъсквате с мен.

— И защо?

— Защото, ако иска, брат ми може да ви убие с едно мигване на окото. Дори няма да се биете с него. Аз поне ще ви позволя малко да повървите наперено, преди да приключа с това. Трябва да ми благодарите за преимуществото.

Ако не го познаваше добре, Джаки щеше да се закълне, че сериозният брат на княза се шегуваше. Какво време бе избрал да покаже шеговитата си страна! Този човек не разбираше ли, че е на прага на опасност?

Джаки почеса главата си. *Погледнете начина, по който блестят тези светло зелени очи!* И момчето не просто се забавляваше с това. Той се захили. Е, добре на тази възраст, Джаки предполагаше, че още може да бъде изненадан от едно-две неща.

— Мразя да ме ядосват, преди да съм обядвал! Това напълно разваля настроението ми — Роутуик зае позиция ан гард. — Най-добре кажете сбогом на красивото си лице, възнамерявам да го нарежа малко.

Ъглите на устата на Трейд се повдигнаха леко.

— Вашата сабя никога няма да се доближи до лицето ми — заяви той много меко.

— Нима? — Роутуик започна да обикаля в опит да обърне Трейд с лице към слънцето. — Кажете сбогом на дамите. След това, те никога няма да ви погледнат отново — със светкавично бързо движение, той вдигна ръка на нивото на гърдите си, и я завъртя така, че острието да прореже вертикално дясната буза на Трейд.

Но вместо през плътта, то премина през празно пространство.

Предвидил движението Трейд, бе финтирал на ляво и после парирал.

— Не бих искал да се сбoguвам с всичките от многото си жени — каза Трейд сухо, подчертавайки удара. — Аях, те ще бъдат извън себе

си — чистата подигравка остана изгубена за суетния лорд. Трейд без усилие посрещна следващия страничен удар.

— Това е факт, сър! — включи се лоялно Джаки, въпреки че всъщност не го бе виждал с някоя жена. Братът на княза беше тих човек. И дълбок като Темза.

Роутуик се измъкна, след това нападна. Сабите изпълниха поредица от мълниеносни сблъсъци.

— Вие сте по-добър, отколкото предполагах..., но не достатъчно.

— Ще видим — Трейд лесно отблъсна полускока.

Роутуик финтира, след това притисна. Трейд го спря със задържане, повдигна острието на противника си високо, след това ниско. Движението му даде достъп до ръката на Роутуик. Той чисто срязва парче от ризата му и проля първата кръв.

Битката се разгорещи значително. И двамата мъже станаха смъртоносно сериозни, докато замахваха и свистяха със сабите в наситения с емоции сутрешен въздух. Двубоят им ги водеше през градината, докато всеки от тях се опитваше да получи надмощие над другия. Джаки и хер Шимер вървяха след тях, наблюдавайки напрегнатата битка.

От позицията си на нападател, Роутуик се хвърляше напред отново и отново, опитвайки се да нанесе удар. Трейд от друга страна, водеше битката изкусно, финтираще, парираше и се движеше гъвкаво. Изглеждаше като че ли просто чака идеалния момент, за да нападне.

Роутуик търсеше някаква пролука. Мъжът не му даде нито една. Той беше хитър — просто стоеше далеч от обсега му. И мъжът изпълняваше някакви движения, които той не беше виждал никога преди. Роутуик опита бърз контраудар. Трейд противодейства и парира.

Но Роутуик най-накрая успя да обърне Трейд към слънцето.

Видя своя шанс и се впусна внезапно напред. Авиаранеца грациозно скочи върху каменната пейка зад себе си, замахна и нанесе удар, който можеше да бъде фатално странично посичане, ако Роутуик не беше отскочил назад в критичния момент.

Трейд се усмихна леко.

— Простете ми — подигра се той, хвърляйки предишните думи на лорда обратно към него. — Само исках да видя колко бързо можете да се движите. Не е зле — не сте толкова бавен, колкото изглеждате.

Роутуик отвърна пламнал:

— Копеле!

Трейд наистина се ухили.

Остриетата изпращяха от жестокия сблъсък.

Трейд посрещна удара с удар. Роутуик беше започнал да се задъхва. Трейд дори не дишаше затруднено. Двамата се разделиха близо до стена, оградена от саксийни растения.

Задъхан, Роутуик се хвърли напред. Трейд парира чисто.

— Получихте ли достатъчно, лорд Роутуик? Това е прост въпрос. Петдесет хиляди лири. Никакви обиди срещу брат ми. Можем да сложим край на това още сега.

— О, ние ще сложим край на това, но не по начина, по който вие предлагате — измамният лорд сграбчи шепа пръст от близката саксия и я хвърли в лицето на другия мъж.

Трейд се опита да отстъпи назад, но беше спрял от стената от едната страна и от езерцето от другата. Пръстта го удари право в лицето, ослепявайки го временно. Роутуик се възползва от възможността. С точен удар, той се хвърли право към сърцето му.

— Сър! — Джаки хукна към тях, като мислеше трескаво какво щеше да направи, когато стигнеше там. Хер Шимер тичаше зад него и ругаеше на немски.

С нарушено зрение, Трейд успя да избегне фаталния удар. Острието го закачи в месестата част на рамото. Заби се дълбоко в ръката му, с която държеше сабята. Тъмно червено петно веднага напои плата на бялата му риза.

Ранен и с нарушено зрение, Трейд се олюля и падна в плиткото езерце.

Водата поне му помогна, изчиствайки очите му. Роутуик настъпваше. Той се опита да се отбранява, но изглежда не можеше да вдигне ръката си.

Роутуик стоеше над него, злорадствайки:

— Мисля, че сте свършен.

Трейд лежеше във водата в краката му. Погледна нагоре към него, капчици влага бяха полепнали по черните му мигли.

За човек, който беше на път да умре, по лицето му не се четеше и намек за емоция.

Роутуик можеше да прекрати двубоя тук и сега. Вместо това той вдигна сабята си, подготвяйки се за убийство.

— Това е краят — ухили се презрително той и започна да спуска сабята за фаталния удар.

Стискайки зъби от болка, Трейд се търкулна на дясно, в посоката на нараненото си рамо. Уязвимата му позиция във водата беше предназначена да изпита подлия лорд, да му даде последен шанс, ако имаше някаква почтеност, останала в него. Роутуик се беше провалил.

В същото време, лявата ръка на Трейд грабна сабята и той гъвкаво се изправи на крака.

— Не, едва сега започва.

Този път Трейд не беше сдържан.

Сабята легна в лявата му ръка, с която в действителност боравеше с оръжие и се стрелна във въздуха с неясно движение, толкова бързо, че бе почти невидимо за окото.

В една удивителна демонстрация на майсторство, той тръгна напред.

С разширени очи, *майсторът на фехтовката* започна да отстъпва, докато се опитваше да отблъсне острието, което беше едновременно навсякъде.

От къде беше научил тези движения?

Светло зелените очи се присвиха, блестящи от студена ярост. Трейд не показваше никаква милост. С една непрекъсната котешка грация, той внезапно започна да напада, минавайки на авиаранския вариант на фехтовка. Това беше рисковано и винаги трябваше да се изпълни перфектно, защото иначе оставяше нападателя в ръцете на противника.

Фехтовката на Трейд бе отбелязана точно.

За кратко позициите им се обърнаха напълно. Роутуик лежеше в краката на Трейд, а сабята му бе изтръгната от ръката му и стоеше изкушаващо на няколко фута в дясно от него.

Трейд опря върха на острието в треперещото гърло на мъжа.

Отметна няколко кичура от дългата си до кръста тъмна коса, които се бяха освободили от опашката му по време на битката.

— Сега имам една дилема, Рот Уик.

Мъжът го гледаше, а капки пот се стичаха по носа му от страх.

— Искам да знаете, че не ми харесва да убивам. Не ми приляга.

В малките очи на Роутуик внезапно се появи блясък, който не се хареса на Трейд.

— Обаче — поряза меката кожа на шията му и там се появи капка кръв. Очите на Роутуик изпъкнаха, — ако ви пусна, ти несъмнено ще причините ядове на някой друг. Човек като вас има навика да мами хората, особено такива, които не са способни да се защитават — нефритените очи се втвърдиха. — Като децата.

Роутуик пребледня още повече. Как беше разбрал това? Беше ли научил по някакъв начин за необикновената му склонност да причинява болка? Бе мислил, че е много дискретен — всъщност, от деня, в който нарочно прегази пъргавия малък уличен хлапак само за развлечение, той не...

Трейд прекъсна трескавите му мисли.

— Има възможност да започнете да се чувствате онеправдан и да тръгнете след брат ми отново. А той е крайно чувствителен към болестта ви. Какво е това? — светлозелените очи се присвиха, изследвайки Роутуик внимателно. — Удоволствие ли ви доставя да унищожаваш всичко красиво?

Мъжът преглътна нервно и Трейд разбра, че е разкрил ужасната му тайна. Очите му се втвърдиха и Роутуик искрено се изплаши за живота си.

— Не! — успя да изпелтечи той. — Имате думата ми на джентълмен!

Трейд въздъхна. Бавно снижи острието.

— Много добре. Ще приема думата ви.

Трейд едва му бе обърнал гръб, когато Роутуик направи внезапно движение към сабята, която лежеше от дясно. Джаки разбра ясно какво ще се случи. Разтревожен, той изкрещя предупредително:

— Трейд! Отзад!

— Господи! — повтори хер Шимер.

Нямаше за какво да се притесняват. С мълниеносно движение Трейд се обърна с вдигната за нападение сабя и изби оръжието от хватката на другия мъж.

— Надявах се да не го направите — прониза го чисто в сърцето, — но знаех, че ще го сторите — Роутуик се взираше в него, сякаш не можеше да повярва, че мъжът имаше дързостта да се оправдава. Умря с ръце на гърдите. Преди обедното хранене, което сигурно наистина развали настроението му.

— Изиграхте го, нали — Джаки застана до него. — Знаехте, че той ще вземе сабята! Нарочно ли я оставихте да лежи до него?

Трейд кимна рязко. Това, което каза на Роутуик, бе вярно. Макар и да се наслаждаваше на битката, убийството не му беше присърце.

За съжаление това бе един от онези случаи, когато нямаше друг изход. Той не можеше да позволи този човек да продължи да наранява невинни хора, когато бе по силите му да го спре. Трейд знаеше нещо повече от факта, че Роутуик ще посегне към сабята си. Знаеше, че мъжът умишлено е убил детето на улицата.

Беше видял злото в очите му.

— Вижте се! — Джаки го изтръгна от мислите му. Слугата се засуети около мръсните, разкъсани дрехи и мократа му коса, оглеждайки го щателно. — Как е ръката ви? Много ли боли?

Трейд покри с длан мястото, където беше петното.

— Добре е.

— Сър! — приближи се хер Шимер. — Наблюдавах целия двубой, негова светлост действа по най-подъл начин! Ще съобщя на всички в къщата какво съм видял.

Трейд кимна.

— Вие сте майстор със сабята, беше привилегия да ви наблюдавам. Имаше някои неща, които направихте и които аз никога... Мога ли да ви попитам кой ви е преподавал?

— Моят ба... — Трейд се поколеба, шокиран от това, което почти бе изрекъл. — Името му е Кру.

— Един истински майстор — хер Шимер отбеляза с уважение изключителната техника на непознатия човек.

— Да.

— Идвай сега, момче — Джаки гордо поведе Трейд. — Ейми ще ти приготви хубава гореща вана.

— Това ще ми дойде повече от добре.

Щеше да им отнеме известно време да загреят водата. Подобни неща често отнемаха много дълго време тук, на Ре Ген Тска Анг Лия.

Но той нямаше нищо против.

Имаше известно облекчение в простотата.

— Джаки?

— Да, сър?

— Какво знаеш за място, наречено *колониите*?

— О, вие не бихте искал да отидете там, сър! Това е диво място, пълно с варвари. Чувал съм, че хората там се борят за това, в което вярват...

Нещо в Николай сякаш се промени след тази нощ.

Лайлак не знаеше кога най-накрая бе заспала. Макар да бе сигурна, че е чул плача ѝ, той не направи нищо, за да преодолее пропастта помежду им. Това я натъжи. Когато отвори очи видя, че вече е облечен. Тя го хвана тъкмо когато той се навеждаше над леглото, вероятно, за да провери дали спи. Поколеба се, когато видя, че е будна.

Лайлак се взираше в него умолително. Устните ѝ се разделиха леко.

Един мускул изпъкна на челюстта му, но той се извърна.

Това я обезсърчи. Винаги бе действало преди. Всеки път, когато го погледнеше по този особен начин, Николай издаваше малък стон дълбоко в гърлото си точно преди да се нахвърли и да я зацелува безразсъдно. Той бе изгубил интерес към нея.

Идеята я завладя и нямаше да я остави. Очакваше вниманието му. Не че имаше чувства към него, просто...

Не можеше да има чувства към човек като него! Толкова опитен, толкова страстен, толкова дяволски красив. Вярно, той бе щедър, когато ѝ доставяше удоволствие, но за колко жени го бе правил преди нея?

Той е мил, дочу слаб глас.

Беше арогантен с ужасна склонност към безочливост!

Той има невероятна индивидуалност...

Дразнеше я неимоверно със странните си навици!

Той можеше да бъде толкова сладък...

Когато спи!

Може да докосне душата на една жена, когато прави любов.

Нямаше възражение срещу това. Лайлак не се чувстваше спокойна от самоналоженото си мъчение.

За да се предпази от неприятните мисли, тя трескаво си затърси работа из къщата. Дори пренареди мебелите в гостната, за голям ужас на леля си — преместената писалищна маса разкри колекцията ѝ от скрити книги.

Агата незабавно насочи племенницата си към по-безопасно занимание, като случайно спомена за едно сиропиталище, което се нуждаеше от дарения. Може би щеше да иска да поразчисти дрехите си от дрешника, намекна тя.

Лайлак прие предложението с пламенна благодарност и забърза към стаята си. Нетърпелива да прогони скуката, тя отвори вратата на дрешника.

И застана лице в лице със съпруга си, който се къпеше.

Ръката ѝ сякаш се парализира върху дръжката на вратата при вида на цялата тази лъскава златистокафява кожа. Мократа му коса беше пригладена назад, разкривайки изисканите, класически линии на чертите му. Водата капеше от косата му в криволичещи линии надолу по гърдите му.

Устата ѝ се разтвори от невероятно чувствената гледка. Тя жадно загледа водните капки, които се стичаха надолу по великолепните мускулести гърди, плъзгайки се по-ниско, по-ниско...

Почти се изправи на пръсти, за да проследи спускането им, преди да дойде на себе си. Двамата се гледаха мълчаливо няколко секунди.

— Ела тук — каза той тихо.

Спомняйки си последния път, когато бе отишла при него в тази стая и какво се беше случило, Лайлак полека затвори вратата зад себе си. Щеше ли да я пожелае отново? Тя не бе сигурна. Изглеждаше ѝ далечен и възбуден едновременно.

Тя се приближи предпазливо към ваната, искаше той да я желае, но беше подозрителна към онова, което ще направи. С мъж като него човек никога не можеше да бъде сигурна.

Реджар погледна нагоре към нея. Спомняйки си съвета на Трейд, той сведе мигли, за да прикрие копнежа в очите си.

— Ще ми помогнеш ли да си измия косата?

— Щом желаеш — прошепна тя.

Навеждайки се надолу, тя сложи празния леген зад ваната, след това седна на колене до него. Взе една кана топла вода.

Плъзвайки ръка по силния му врат под косата, тя подкрепи главата му, докато я поливаше. Водата премина нежно през косата му и се стече в легена.

По някаква причина, това ѝ се стори много еротично. Докато го правеше, тя го наблюдаваше. Очите му бяха затворени сякаш той също осъзнаваше чувствеността на момента. Дългите му мигли приличаха на тъмни полумесеци върху златната му кожа.

Лайлак все още го придържаше, когато очите му бавно се отвориха.

Капчици кристална вода блестяха върху дългите тъмни мигли. Тя осъзна, че никога не бе изглеждал по-чувствен. Смайващите му синьо-златни очи уловиха погледа ѝ изгарящо. Това беше момент на стаено напрежение и за двамата им.

Тогава, сякаш не бе могъл да се сдържи, той обърна лице към корсажа ѝ. Зарови се в мекия муселин на роклята, а мократа му ръка се обви около кръста ѝ и я притисна плътно към себе си. Лайлак почувства топлината на накъсаното му дишане през хладния, влажен плат.

От устните ѝ се откъсна въздишка. Усещаше някаква прикрита емоция, но каква? Вина? Тъга? Съжаление?

Това нямаше значение, тя щеше да му покаже... Преди Лайлак да има възможност да отвърне на прегръдката му, той внезапно я пусна.

Реджар се загледа надолу във водата, като си забрани да поглежда към нея.

— Мисля, че мога да довърша и сам. Благодаря ти за помощта.

Това беше отхвърляне, ясно и категорично.

Лайлак изхвърча от стаята, затваряйки вратата зад себе си. Той не я желаше вече. Нещо беше умряло в него миналата нощ. Бе очаквал нещо от нея, но тя някак си не бе успяла да му го даде. Нямаше да плаче отново. Няма!

Но вече го правеше.

Реджар затвори очи. Успокояващият ефект на водата изглежда не му помагаше много.

Лайлак без съмнение нямаше чувства към него.

Въпреки това го беше впримчила като някакво животно в капан.

По-лошо от това, от което преди се бе страхувал, че ще стане. Бе уловен в капан — принадлежеше на една жена, която не го обичаше.

Това беше най-ужасното нещо, което можеше да се случи на един фамилиер.

Той беше поробен от собственото си сърце.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха няколко дни, преди новината за смъртта на лорд Роутуик да стигне до семейството на княз Азов.

Всички стояха в салона. Денят се беше оказал тъжен. Никой не искаше да рискува да излезе. По прозорците блъскаше дъжд. Беше студено и влажно.

След обяд всички обикаляха из салона в търсене на някакви занимания.

Лейди Агата седеше от едната страна на огъня и четеше покрита със сукно книга, която Лайлак предполагаше, че е на една от любимите ѝ неясни метафизични теми. Вероятно нещо от рода на „Неизразимата неяснота“, представи си заглавието младата жена и се изкикоти мислено.

Седнала от другата страна на огъня, Лайлак се мъчеше с нова бродерия. Тъй като Николай беше похвалил последното ѝ усилие и бе поискал да види още нещо направено от нея, тя реши, че може да му изработи друго парче, изобразяващо различни видове бодове.

Засега като че ли бродерията вървеше добре.

Погледът ѝ се премести към мъжете. Седяха един срещу друг на една маса, потънали в игра на табла.

Тя се усмихна нежно при вида на двете дългокоси глави, наведени над таблата сериозно замислени, сякаш съдбата на света зависеше от следващия им ход. Мъжете често придаваха голямо значение на най-глупавите неща.

Самата игра се състоеше от шахматна дъска и пулове, които бяха бели от едната страна и черни от другата. Целта беше да се заобиколят пуловете с цвета на противника, като се движат хоризонтално, вертикално или диагонално по таблата едновременно. Ако успееш, пултът или пуловете се заменят с такива от твоя цвят. Побеждаваше този, който имаше най-много пулове от своя цвят в края на играта.

Това беше игра на стратегия и умение.

Двамата братя се бяха заели с това веднага, след като леля Уъмпълс им беше обяснила правилата. Всъщност играеха в продължение на часове, напълно потопени в „битката“ си.

Лайлак се намръщи. Това изглежда беше единственото нещо, в което се потапяше Николай в последно време.

При нормални обстоятелства грубата мисъл щеше да я накара да се изчерви, но Лайлак беше много загрижена за липсата на интерес от страна на съпруга ѝ към нея. О, той все още ѝ оставяше сладки малки подаръци тук и там, избирайки места, където знаеше, че тя със сигурност ще ги намери. И все още беше загрижен за благополучието ѝ, но... не я беше докосвал от дни.

Липсваше ѝ.

Липсваха ѝ неговите целувки и прегръдки.

Липсваше ѝ дълбокият му глас, шепнещ в ухото ѝ, докато се движи изкусително вътре в нея.

Липсваха ѝ ръцете му около нея през нощта и малкото близване по ухото ѝ, когато спеше неспокойно.

Лайлак гледаше през прозореца мрачния, ужасен ден, който бе отражение на тъжното ѝ сърце. След онази съдбовна нощ нещо се беше променило в Николай.

Онази нощ той я бе изплашил. Подивя и начинът, по който я любеше бе странна смесица от страст и ярост в едно. И все пак не я нарани, въпреки че ѝ бе трудно да се справи с такова настроение.

Връщайки се назад към това, Лайлак можеше да си спомни само напрегната му страст, която я смазваше в прегръдката си, разбиваше се в нея като вълни на бурно море, дърпаше я надолу по неконтролируемото течение. Николай беше бурята.

Болката се превръщаше в нещо наситено и странно...

Лайлак нямаше голям опит в тази област, но подозираше, че повечето мъже не правят любов с енергията на Николай. Беше усетила това, когато бе говорила с другите жени у лейди Уитни и по-късно, бе разбрала, след като беше опознала съпруга си по-добре. Николай бе много страстен мъж.

Или поне беше преди.

Тя погледна към неговия брат Трейд и се зачуди дали тази черта се предава в семейството. Огнят от камината осветяваше твърдите, изписани черти, показвайки го в различна светлина. Сиянието

омекотяваше лицето му и Лайлак можеше да види чувствената страна, която той толкова отчаяно се опитваше да скрие. Защо? От каква болка бягаше?

Леля й се отърси от мислите си и каза небрежно:

— Чухте ли за отвратителния лорд Роутуик? Изглежда е бил убит при дуел миналата седмица. Негодникът си го заслужаваше, казвам ви! Времето изтича бързо за хора като него. Не можех да го понасям... нещо в него ме потискаше!

Ръката на Реджар застина над дъската.

— Кой го е убил, лельо?

Лайлак продължи с ръкоделието си. Не беше много заинтересована от въпроса, но знаеше, че леля й очакваше да я попита. Никога не преставаше да се изумява как бе способна да получи цялата тази информация за обществото, след като почти не напускаше къщата.

— Изглежда никой не знае.

Спирайки по средата на хода си, Реджар прониза Трейд с блестящия си поглед.

Защо го направи?

Брат му се облегна назад и подпря брадичката си с пръсти.

— Ти си на ход.

Значи нямаше да му отговори.

Добре. Щом искаше така! Реджар премести своя пул, обръщайки цяла редица от тези на Трейд, който издиша шумно.

Той беше мой! Трябваше да го оставиш на мен!

Трейд дори не мигна в отговор.

Леля Агата спря да чете и вдигна поглед от книгата си.

— Най-странното е... че, нито иконома, нито учителя по фехтовка, хер Шимер, могат да си спомнят как изглежда човекът, въпреки че и двамата са го видели.

Очите на фамилиера се разшириха малко, след това се замъглиха. Взираше се подозрително в Трейд. Една вена пулсираше на слепоочието на другия мъж, когато той се наведе и небрежно направи своя ход.

Реджар не можеше да бъде заблуден от безгрижното му държание. Трейд не искаше той да научава за участието му в това. Защо?

— Чу ли за Маделин Финсли, Лайлак? — лелята продължи с несвързаните клюки, докато четеше. — Носи се слух, че е повалена от някакъв вид треска. Естествено, слугите не говорят, но...

— Маделин Финсли? Неотдавна я видях, беше вечерта, когато ходихме у лейди Харкорт.

— Наистина ли? Чух, че е доста зле. Спомням си едно време, през деветдесет и осма, когато половината град стана жертва на пагубна треска...

Леля й продължи да говори за недостига на пиявици в града. Лайлак се взираше замислено в бродерията си. Трябваше ли да добави един ред червени бодове?

Тя не забеляза, че Агата е спряла да говори и изучава през лорнета си бродерията в скута на племенницата си. Също така не забеляза как зяпва срещу безнадеждната разбъркана маса от заплетени възли и бодове.

Когато най-сетне вдигна очи, вниманието на леля й бързо се премести обратно към книгата.

Лайлак реши да направи редицата бодове зелени вместо червени. Започна да бродира, а мислите й отново се насочиха към дилемата с Николай. Тя въздъхна. Само ако той... Странно, бродерията й изглеждаше объркана.

Не можеше да завърти обръча в ръката си!

Скришом повдигна тъглчето на дървената рамка. О, не! Някак си беше зашила парчето за роклята си!

Дръпна го рязко.

Ужасното нещо не помръдваше! Беше зашито здраво към скута й.

Какво да направя сега?

Лайлак огледа помещението скришом, уверявайки се, че никой не я гледа. Колко смуцаващо! Опитваше се да впечатли Николай с умението си в бродерията, а беше направила подобна глупост!

Това нямаше да му направи голямо впечатление, беше сигурна.

Може би щеше да успее да го разреже с ножиците си...

Но ако го направеше, как щеше да обясни голямата дупка отпред на роклята си с размера на португалски кейк?

Трябваше да се измъкне от стаята по някакъв начин.

Мислейки бързо, тя се изправи и хвана под ъгъл полата си с ръба на обръча в една ръка.

— Струва ми се, че трябва да проверя бродерията си на светлината на прозореца в моята стая, лельо.

— Не бъди глупава, скъпа. Защо просто не застанеш до прозореца тук?

— Защото прозорците в спалнята са осветени... по-добре — тя се запъна при нелепото извинение.

Агата се намръщи.

— Какви ги говориш? Лайлак, наистина...

— Няма да отнеме и минута, лельо — Лайлак изхвърча от стаята.

Реджар проследи напускането ѝ, учуден какво бе причинило странното ѝ поведение. Когато играта приключи след няколко хода, той се извини и я последва.

Тя тъкмо излизаше от дрешника, когато Николай влезе в спалнята.

— Нещо не е наред ли, Лайлак? — той веднага забеляза, че е сменила роклята си.

По страните ѝ се разля топлина.

— Не, не, всичко е наред. Беше ми малко хладно, затова реших да си взема шала.

— Но си сменила роклята си.

— Да, е, това действа също толкова добре, нали? — тя го хвана под ръка, повеждайки го обратно на долния етаж. Далеч от дрешника.

Реджар я дари със странен поглед.

— Какъв е резултатът от играта? — тя опита да звучи безгрижно. Той се усмихна.

— Спечелих — звучеше много доволен от победата си. Трейд беше пословично находчив в игрите на стратегия.

— Трейд ще иска ли реванш?

— Най-вероятно. Обаче си мислех, че двамата можем да направим нещо.

Дъхът на Лайлак заседна в гърлото ѝ. Сърцето ѝ затуптя ускорено. Най-накрая.

— Да, Николай?

— Искам да ме научиш да чета на твоя език.

— Какво?

— Какво точно не ти е ясно? — той я хвана за лакътя, насочвайки я към библиотеката.

— Аз... искаш да кажеш, че не можеш да четеш на английски? — тя беше ужасена. И започна да се държи така, сякаш нямаше по-голямо престъпление от това.

Реджар се изсмя. Със сигурност нямаше друго място като Ре Ген Тска Анг Лия.

— Разбирам, че си много по-образована от мен, Лайлак. Може би ще се смилиш над варварската ми личност — повдигна едната си черна вежда подигравателно.

Сдържаният му коментар ѝ въздейства. Лайлак разбра колко снизходително е прозвучала. Нямаше предвид... просто беше така разочарована от неочакваната молба. Тя се бе надявала...

Внезапно ѝ дойде идея.

Щеше да го учи да чете и в същото време може би би могла да стимулира нещо повече от ума му. Със сигурност си заслужаваше да опита. В края на краищата, съпругът ѝ можеше да бъде много стимулиращ. Да видим какво ще направи с „Бурята“.

— Много добре, Николай — тя отиде до рафтовете с книги и направи своя избор. След това се приближи до бюрото за перо и хартия.

— Да седнем тук — тя потупа мястото до себе си на огромния стол.

Той се поколеба за част от секундата, преди да се присъедини към нея, едрото му тяло се притисна плътно към нейното. Тази позиция постави съпругът ѝ в задоволителна близост. Всъщност, това беше най-близкото разстояние, в което се бе намирал до нея след онази нощ.

Реджар погледна към нея и преглътна. Уханието ѝ подразни ноздрите му. По челото му избиха ситни капчици пот. Вече беше възбуден. *Може би това не беше толкова добра идея.*

Бе прекарал най-неприятната седмица в живота си! Не знаеше колко дълго можеше да издържи. Трейд.

Лайлак като че ли не забелязваше неудобството му, като пишеше нещо на листовите хартия, след това ги разкъса на малки квадратни парчета.

Постави парчетата на масата пред него, произнасяйки името на всяка написана буква.

— Това са буквите от азбуката — двадесет и шест на брой.

— Само двадесет и шест? — авиаранският език съдържаше триста тридесет и три.

Като си мислеше, че е саркастичен, тя отговори:

— Да. Не се съмнявам, че ще бъде трудно. Но първо трябва да ги научиш, преди...

— А, б, в, г... — Реджар посочваше съответната буква, произнасяйки името ѝ.

Устата на Лайлак увисна.

— Това е невероятно! Сигурен ли си, че не можеш да четеш? — погледна го подозрително.

Той поклати глава.

— Не. Само говоря този език. Нещо нередно ли направих?

— Не... просто... няма значение — Лайлак се раздвижи на мястото си.

Реджар стисна зъби.

— Сега, тези букви се наричат съгласни, а тези тук са гласни.

През останалата част на следобеда Лайлак преподаваше на съпруга си, който изглеждаше много заинтересован от буквите и ни най-малко от съпругата си. Въпреки че бе загърбил изцяло съпружеските си задължения, се беше оказал изключителен ученик.

— Николай?

— Да? — той не вдигна очи от листите, пръснати пред него.

Несъзнателно, Лайлак мушкаше малкия си пръст отново и отново в тесния отвор на седалката на стола, докато обмисляше начин да изрази това, което искаше да го попита.

Реджар забеляза движението ѝ с крайчеца на окото си. Опита се да потисне стона си.

— Смяташ ли, че ще имаме деца скоро? Искам да кажа... ами, заради това, което правихме — *Ето! Зададе въпроса.* Мислено се потупа по гърба за интелигентността си.

Неочакваният въпрос по тема, която той изобщо не искаше да обсъжда в този момент, изненада Реджар. Челюстта му изтрака силно. Нямаше намерение да разисква размножаването на фамилиерите с нея. Не и сега. Аях, тя щеше да избяга от стаята с писъци!

— Не — отсече той.

Не? Не това очакваше да чуе. Челото ѝ се набръчка в объркване.

— Но аз мислех...

— Ще ти обясня по-късно, Лайлак. Сега, каква е тази дума, която си написала тук?

— Веселие — каза тя мрачно. — Думата е веселие.

Реджар проучи внимателно буквите.

Раздразнена от липсата му на желание, тя отново мушна пръст в малката дупка в плата на стола. Няколко пъти.

Реджар изведнъж се изправи, слагайки край на урока.

— Искам да се изкъпя. Ще се видим на вечеря.

Той излезе от стаята, оставяйки я да стои там сама, загледана втрещено в пустата врата, от която беше излязъл току-що.

Колко странно. Той се справяше удивително добре. Всъщност сега четеше цели изречения. Никога преди не беше чувала някой да се научи толкова бързо. Лайлак трябваше да признае, че бе изключително умен.

Защо я беше оставил така?

През изминалата седмица като че ли той непрекъснато я изоставяше, за да... се къпе. Няколко пъти на ден, доколкото можеше да си спомни. И никога не бе поискал топла вода. Защо ще иска да се къпе със студена вода? Отново и отново? Този мъж определено беше странен.

Раменете на Лайлак увиснаха. Изглежда близостта ѝ не му влияеше. Сякаш въобще не бе заинтересован от нея, вече цяла седмица. В гърдите ѝ се настани мъчително усещане. Беше време да се изправи пред истината. Николай не я желаете вече.

Една сълза се плъзна по лицето ѝ. Само ако беше като Леона, щеше да знае какво да направи, за да го съблазни. Леона имаше голям опит.

Лайлак тръсна глава. Разбира се! Щеше да отиде при Леона. Тя със сигурност щеше да ѝ помогне. В края на краищата, беше казала, че са приятелки.

Това ѝ се стори най-добрата идея, която ѝ бе идвала през цялата седмица.

Без да спира да обмисля плана си, Лайлак взе шала си. Щеше да отиде сега, докато Николай се къпеше.

Младата жена се поколеба, хапейки устни.

Той ѝ бе казал, че не иска да излиза от къщата без първо да го уведоми.

Е, щеше да се върне, преди да е приключил с банята си. Дори нямаше да вика каретата. Джаки можеше да реши да обсъди въпроса с „Негова светлост“. Къщата на Леона беше само на няколко пресечки, по-добре да повърви, отколкото да рискува да бъде разкрита.

Жалко, че шапката ѝ бе на горния етаж.

Наистина валеше много силно.

Трейд, който стоеше все още в салона пред дъската и се чудеше как Реджар бе направил последния си ход, видя излизането на Лайлак в отражението на огледалото във фойето. Той вдигна вежди замислено.

— Лайлак! — Леона протегна ръце към по-младата жена.

Лейди Харкорт предпочете да посрещне момичето в будоара си, като по този начин показваше близкото им приятелство. Не беше готова да се откаже от преследването на изтънчения княз. Имаше репутация, която трябваше да поддържа.

И все пак, неговият брат се бе оказал изключително задоволителен. Макар и леко властен. Дрън-дрън! Кого заблуждаваше? Той беше най-добрият, когото някога бе имала, а беше имала толкова много. Само споменът за невероятната нощ беше достатъчен да...

Леона се опита да се успокои.

— На какво дължа това прекрасно и неочаквано посещение?

— О, Леона! — Лайлак се втурна в прегръдката на по-възрастната жена. — Трябва да ми помогнеш. Трябва!

— За какво става въпрос, скъпа? — тя отстъпи назад и хвана ръцете ѝ. Порядъчно загрижено изражение се появи на лицето ѝ.

Очите на момичето бяха зачервени, сякаш беше плакала, роклята ѝ беше мокра, а в косата ѝ блестяха капки вода.

Сети се само едно нещо, което би могло да разстрои така младата жена. Лайлак имаше проблеми със съпруга си. Леона се опита да не показва чувствата си.

— Мокра си до кости, ела да седнеш пред огъня. Пеша ли измина целия път до тук?

— Да — кимна тя, треперейки леко. — Не исках Николай да научи, че съм дошла. Той... — Лайлак прехапа устни.

— Той какво?

— Изглежда не се радва на приятелството ни, Леона.

Умен мъж.

— Глупости! Николай ме обожава! Питай го сама, ако не ми вярваш — насърчи я хитро.

Лайлак поклати глава.

— Не, няма да го направя, страхувам се. Както и да е, не ме интересува какво мисли за нашето приятелство. Аз те харесвам и това е всичко, което има значение.

Леона Харкорт потуши непознатия за нея прилив на привързаност, който почувства неочаквано към момичето. Нямахше да стигне до тук, ако се интересуваше от нечий други чувства, освен от своите! В края на краищата кой друг, с изключение на баща ѝ, някога е бил загрижен за нея?

— Това е много мило от твоя страна, скъпа — тя погали ръката на Лайлак. — Кажи ми какво те тревожи.

— Николай — изхлипа младата жена. — Мисля, че той е изгубил интерес към мен! Извъръща се от мен през нощта... изглежда не ме желае вече — тя погледна към Леона, големите ѝ зелени очи бяха пълни със сълзи и надежда.

Това беше шансът ѝ! Леона ликуваше от предстоящата победа.

Със следващите си думи щеше да забие клин между Лайлак и съпругът ѝ, толкова дълбоко, че те никога да не могат да съвземат от него. Князът скоро щеше да бъде неин.

Какво да бъде? Тя потупа деликатната си брадичка. Можеше да каже, че е видяла Николай с друга жена — това винаги действаше. Или...

Можеше да намекне, че той ѝ е направил предложение, но заради скъпото си приятелство с Лайлак, тя естествено му е отказала — любимото ѝ. Или...

Можеше да съобщи небрежно, че е бил видян в компанията на няколко долнопробни куртизанки от Ковънт Гардън. Опасността от болести щеше да проработи чудесно, потушавайки страстта!

Имаше още по-лоши инсинуации, които можеше да измисли... Това беше толкова забавно! *Какво да бъде?* Леона погледна невинното, доверчиво лице пред себе си. Нещо, което беше мислила за отдавна мъртво в нея, се надигна на повърхността.

Не можеше да го направи.

В този кратък миг сякаш времето се върна назад и тя видя себе си на петнадесет години, млада и доверчива, и така уязвима. Време, преди това копеле Харкорт да унищожи всичко в нея завинаги. Време, когато тя беше жена, която още вярваше, че има надежда и нещо, наречено любов на този свят. Идеалистична малка глупачка.

Непознато чувство на състрадание заседна в гърлото на Леона.

Развълнувана, тя се изправи и застана пред Лайлак. Ако щеше да бъде благородна, най-добре да го направи бързо, преди да се отврати от себе си.

— Не бъди глупава, Лайлак! — сърдитият ѝ глас обърка младата жена.

Лайлак примигна, сдържайки сълзите си и я погледна.

— Как-каво искаш да кажеш, Леона?

— Понякога мъжете правят много неразбираеми неща. Логични същества, като нас не трябва да си губят времето, в опити да разберат странното им поведение. Николай те обожава!

— Откъде знаеш? — Лайлак не беше сигурна, че вярва в това.

Леона махна с ръка нетърпеливо.

— Ако има едно нещо, което познавам в този свят, това са мъжете. Вярвай ми, Лайлак. Ако има проблем между вас двамата — а аз не мисля, че има — това е временно.

— Но — долната ѝ устна трепереше — той не...

— За Бога, Лайлак! Използвай мозъка си! Мъжът ти сигурно чака знак от теб. Мъжете са най-странните същества — кажи му какво искаш.

— Мислиш ли? — лъч надежда освети привлекателното ѝ лице.

Леона сложи ръце на кръста си.

— Да! Върни се при него и сложи край на този абсурд.

Лайлак се изправи.

— Ще го направя — каза тя решително. Сияйна усмивка разцъфна на устните ѝ. — Благодаря ти, Леона.

Тя прегърна импулсивно по-възрастната жена и прошепна в ухото ѝ:

— Знаеш ли, ти не си толкова безразлична, колкото искаш хората да си мислят.

Леона я проследи с поглед, докато слизаше по стълбите.

— Да, такава съм — прошепна тя тъжно.

Вратата на спалнята се отвори зад нея.

Леона погледна през рамо. Братът на княз Азов се разхождаше из стаята, токовете на обувките му потракваха дръзко по пода. Блестящите му зелени очи не издаваха нищо, докато я преценяваше. Суровата маска, която носеше пред света бе на лицето му.

— От колко време сте тук? — попита тя гневно.

Той докосна с кокалчетата на пръстите си гладката кожа на бузата ѝ, с нежна замислена ласка.

— Достатъчно дълго.

Фактът, че той беше станал свидетел на потресаващата ѝ проява на сантименталност я ужаси. Тя се извърна от него.

— Никога не споменавай това.

— Ако това е твоето желание — силните му ръце я обърнаха с лице към него.

Потресена, тя понечи да възрази.

Устните му заглушиха протестите ѝ.

Реджар нетърпеливо наметна червената роба на раменете си и завърза колана с рязко дръпване.

Не можеше да издържа повече на това. И какво целеше тя с бавното мушкане на пръста си в дупката на стола! Само мисълта за това го накара да скръцне със зъби. Дали тази жена имаше намерение да го измъчва?

Той си представи отново възбуждащото действие и простена.

Къпането със студена вода беше достатъчно наказание в този влажен ден.

Тъкмо щеше да излезе от дрешника, когато видя роклята, с която Лайлак беше облечена по-рано. Тази, която внезапно бе сменила. Стоеше смачкана на килима до столчето.

Сигурно той я беше съборил в бързината да се потопи.

Наведе се да я вземе. Имаше намерение да я върне на мястото ѝ, но се поколеба, намръщен. Какво беше това? Бродерията ѝ като че ли беше закрепена към предната част на дрехата. Реджар я разгледа поотблизо с любопитство.

По лицето му се разля голяма усмивка.

Значи за това малката сук-сук беше излязла от стаята толкова припряно! Той се засмя. Неговата Лайлак. Внимателно върна роклята на столчето и отиде в спалнята.

Преди да е изминал няколко фута, съпругата му влезе в стаята и тихо затвори вратата зад себе си. Без да го забелязва, тя започна да ходи на пръсти. Реджар скръсти ръце пред гърдите си.

Какво криеше сега? Той я разгледа внимателно, отбелязвайки мокрите ѝ дрехи и капчиците вода, покриващи косата ѝ.

— Навън ли си била? — намръщи се той.

— О! — стресната, Лайлак се завъртя с ръка на сърцето. — Господи, Николай, не ме плаши така! Движиш се безшумно като... — думите ѝ се разколебаха.

Реджар вдигна вежда.

— Мислех, че още се къпеш.

— О, така ли? Тогова защо се опитваше да се промъкнеш в стаята? — проникателният му поглед се плъзна по тялото ѝ. — Има ли нещо, което не искаш да знам, хмм?

Лайлак се изчерви виновно.

— Надявам се, че си била в градината, Лайлак, макар, че не мога да си представя защо би искала да излезеш навън в такъв ден.

— Николай, не се сърди. Трябваше да направя... една поръчка.

— Защо не ми каза? Щях да те придружа или аз да го свърша. Нямахме нужда да се мокриш така.

— Ами... ти се къпеше и не исках да те безпокоя.

Той направи гримаса при тази глупост.

— Но следващия път ще го направя — добави бързо тя.

Това, че отстъпи изглежда го успокои.

— Докато Джаки е с теб, предполагам, че всичко ще е наред.

Ох-ох! Питам се дали мъжът, приличащ на елха може да бъде подкупен? Лайлак се усмихна спокойно, кимайки в съгласие.

— Предпочитам следващият път да ме уведомиш, преди да решиш да излизаш. Загрижен съм за сигурността ти, Лайлак. На този

свят има опасности, за които вярвам, че не знаеш нищо. Не виждам никаква причина да не идвам с теб.

Развълнувана, Лайлак примигна, за да сдържи сълзите, напирани в очите ѝ. Как можеше да ѝ въздейства по такъв начин? Би трябвало да е разгневена от арогантното му отношение, въпреки това беше разчувствана от загрижеността му. Мислеше за това, което Леона бе казала и се питаше дали е права. Дали той още я желаше?

И ако бе така, как да разбере?

Лайлак внезапно осъзна, че той е облечен идеално за заниманието, което тя имаше на ум. Жадният ѝ поглед се плъзна по мускулестото тяло, покрито единствено с червена коприна. Осени я вдъхновение! Тя се възползва от благоприятния случай да сложи ръка върху неговата, облечена в коприна.

— Това е много мило, Николай.

За човек с неговия опит, Реджар без проблем разпозна изгарящия поглед, отправен към него. *Значи съветът на Трейд се оказа верен.* Тя отново го желаше.

Той въздъхна облекчено, тялото му вече откликваше на близостта ѝ.

Въпреки това, Реджар искаше много повече от нея. Докато съветът на Трейд беше подходящ като за начало, Реджар реши да следва собствените си инстинкти. Имаше идея.

Той се протегна и я прегърна през кръста. Вдигайки я от пода, я задържа на нивото на очите си. Взираха се един в друг в продължение на няколко изпълнени с напрежение мига.

Най-накрая той проговори с равен тон:

— Искаш ли ме?

Лайлак обви ръце около врата му.

— Да — призна младата жена шепнешком.

— Добре — устата му погали слепоочието ѝ. — Искаш ли да ти доставя удоволствие?

— Да — въздъхна тя, отпивайки от еротичното му ухание, носещо мускусния му вкус.

— Ще направиш ли нещо за мен, ако аз ти дам *всичко*, което желаеш?

Лайлак скри лицето си в копринената му коса, кимвайки до бузата му...

— Откакто дойдох тук, ти ми прочете много истории. Сега аз ще ти разкажа една история. Много е объркана, затова може да отнеме известно време. Разбираш ли?

Лайлак нямаше проблеми с тълкуването. Николай имаше предвид, че ако тя го желае, трябва да приеме всичко, което той ѝ дава. Този път кимна с глава тръпнеща срещу него.

— Трябва да ми обещаеш, че когато започна историята, ще ме оставиш да я довърша и ще ме изслушаш — той улови меката част на ухото ѝ със зъби. — Обещавах ли?

— Да, Николай, обещавам.

— Чудесно. Започвам. Преди много време, имало едно малко момиче, което се казвало... Прюнел.

Лайлак захапа шията му. Реджар се усмихна в косата ѝ. Той я понесе към леглото и я постави в средата на дюшека. Седна до извивката на бедрото ѝ и сложи длани от двете страни на кръста ѝ. Наведе над нея, а лъскавата му коса се спусна напред при това движение.

— Един ден Прюнел погледнала в едно езеро и какво мислиш видяла?

— Риба?

— Не, сук-сук — пъргавите му пръсти започнаха да разкопчават роклята ѝ. — За своя голяма изненада, тя видяла безброй експлозии от светлина.

— Във водата?

Реджар разтвори мократа рокля.

— Да. Тя не знаела какви са тези светлини... — долните ѝ гащи се плъзнаха надолу по краката ѝ, — така, че се навела, за да погледне по-отблизо и осъзнала, че вижда милиони малки звезди.

— Колко хубаво!

— Много — Реджар не говореше толкова за коментара ѝ, колкото за прекрасното тяло, изложено пред погледа му. Хвърли робата си и се надвеси над нея.

— Прюнел продължи да гледа чудната картина, виждайки, че много от малките звезди имат още по-малки петънца, обикалящи около тях, ето така — езикът му се завъртя около извивката на ареолата ѝ.

Лайлак помисли, че той е най-вдъхновяващият разказвач. Развълнуваният ѝ глас реагира на подходящата демонстрация.

— Как-какви са били тези петна?

Реджар се усмихна на себе си, близвайки шията ѝ с бавно движение на езика си. *Аях, тя слушаше.*

Той промърмори срещу кожата ѝ:

— Изведнъж Прюнел осъзнала, че тези петна са... светове.

Лайлак ахна.

— Светове?

— Помисли върху това, Лайлак. Езеро, пълно със звезди, а около звездите — светове...

Той я остави да помисли известно време, като устата му се впи в нейната с опустошителна настоятелност. Пръстите на Лайлак се вплетоха в косата му, галещи главата му, а той задълбочи целувката. Толкова се нуждаеше от нея. Никоя жена не го бе карала да се чувства по този начин, никоя нямаше вкус като нейния.

От гърлото му се изтръгна нисък звук на удоволствие. Лайлак го целуна в отговор, разтваряйки уста за него и остави езика си да се плъзне нежно по неговия.

— Лайлак... — прошепна той срещу нежните ѝ устни.

Прокара уста по затворените му очи, по дългите мигли, които така я примамваха, по твърдите скули, правилния нос, по чувствената извивка на горната устна. Уханието на канела, мирта и това необикновено специално нещо я заобикаляше, привличайки я неимоверно.

Искаше го вътре в себе си.

Чувствайки се по същия начин, Реджар прошепна:

— Не мога да чакам, Лайлак. Прости ми — и той я изпълни с един дълъг безкраен тласък.

И двамата извикаха.

Обичам да ставам част от теб.

Емоционалната му мисъл само увеличи желанието ѝ.

— Искам те вътре в мен, Николай... винаги — измърмори тя в устата му.

Отзивчивите ѝ думи го накараха да запулсира в нея.

— Сърце мое, сърце мое...

Той я взе твърдо и бавно. С всеки тласък, с всяко нежно движение, продължаваше да разказва историята си.

— Прюнел видяла, че тези малки петна са... оо, да, сук-сук, точно там... и скоро открила нещо любопитно: когато се вгледа много внимателно, кръгзорът ѝ като че ли се увеличавал и тя можела да види, че на всеки свят има хора.

— Николай, Николай, моля те... — Лайлак обви бедра около неговите стегнато.

— Шшш, слушай... — той я целуна. — Не всички хора били еднакви, всъщност, някои от тях били много различни от тези, с които живеела.

Раздразнена от бавното мъчение, Лайлак се раздвижи, карайки съпруга си да затвори очи от екстаз.

С огромно усилие Реджар възвърна самообладанието си. Много неща бяха заложени на карта.

— Не забравяй обещанието си.

Лайлак неохотно се усмири.

Реджар продължи бавните си дълбоки движения заедно с историята си.

— Изглежда, тези хора, които живеели в световите в този специален басейн, съществували заобиколени от наличието на магия.

— Магия? — това привлече интереса ѝ.

— Да. Прюнел скоро открила, че магията е нещо съвсем обичайно в тези светове. Но не всички имали способността да правят магии, а тези, които можели, често имали различни способности от станалите — дланите му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, уловиха дупето ѝ, повдигнаха го към него и той потъна изцяло в нея.

— Ох! — Лайлак пое дъх, опитвайки да се концентрира върху това, което ѝ казваше. — Как са живели с тази магия, Николай? Не е ли обърквала живота им?

— Не, защото е била естествена за тях, обикновена, като самите тях.

Малка линия набразди челото ѝ, докато размишляваше над това. Реджар не можа да не притисне устни на това място.

— Прюнел скоро открила много любими хора на един от тези скрити светове. Това било едно много специално място — прошепна той примамливо. — Тези хора били изключителни и различни от всички останали. Поради това те били защитавани от могъщ народ на

магьосници. Заради техните способности и красота на духа им, били много търсени.

— Звучи прекрасно. Какви са били те?

— Хора като теб и мен, с изключение на една разлика.

Развълнувана от историята, наред с другите неща, Лайлак го погледна.

— И каква е тя?

— Те можели да променят формата си, когато пожелаят — в котешка форма.

Лайлак замръзна в ръцете му.

— Николай...

— Ти обеща, Лайлак.

Тя не каза нищо в един изпълнен с напрежение миг.

— Много добре, продължавай с историята.

Той я прегърна през кръста, целувайки ъгълчетата на устата ѝ.

— Когато променяли формата си, това им позволявало да видят и опитат неща, които останалите не можели. Прюнел знаела, че няма защо да се страхува от това, защото видяла, че тази способност е характерна черта при тези хора, които в естествената си форма изглеждали точно като нея.

— Как се наричали тази хора?

— Фамилиери.

Лайлак се взря в гърдите му безмълвна.

Реджар спря да се движи, останал дълбоко в нея.

— Един ден, за да помогне на брат си, един от фамилиерите влязъл в... езерото с вода. Теченията го завъртели насам-натам, той нямал контрол върху живота си или върху това, което се случвало, докато се мятал във вихъра. Без предупреждение, той бил изхвърлен от силна струя и се озовал на непознато място.

Лайлак сложи ръка на устата му.

— Не го казвай.

Той отмести ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Паднал от въздуха. За да се предпази, той се променил в котешката си форма. С една внезапна мълния, той разчупил бариерата на вселените и се приземил до неговата Прюнел.

Лайлак вплете пръсти в косата му от двете страни на главата му.

— Не можеш да очакваш от мен да...

— Тя пътувала в една карета — продължи той неумолимо, — със своята леля, която се изплашила много от котарака. Но не и Прюнел. Тя била много мила с него и го взела в дома си.

Лайлак примигна няколко пъти, объркана от чутото. Изпитваше затруднение да приеме истината.

— Аз...

Той постави пръст върху устата ѝ.

— Шшш. Всичко е наред, Лайлак. Само искам да знам какво мислиш за това.

Тя не искаше да мисли точно сега, а само съпругът ѝ да я прегърне и да прави любов с нея. Невероятната история изглежда го отдалечаваше от нея, а тя не искаше това. Странната истина в това я накара да изпадне в паника.

— Николай, моля те, не спирай сега — извика тя.

Щом видя колко е разстроена, веднага я прегърна и плъзна език в устата ѝ, имитирайки бавно отдръпване с тласък с долната част на тялото си. Беше време да ѝ покаже, че той е същия човек и че няма защо да се страхува от него.

Нежните му движения ѝ дадоха подкрепата, от която се нуждаеше. Лайлак мигновено се отпусна под привичното му докосване. *Има потоци около нас, сук-сук, като във водата, за която ти казах. Усещаш ли ги?*

Лайлак раздвижи длани надолу по гърба му, оставяйки върховете на пръстите си да почувстват всеки контур на вълнообразните мускули. Той се напегна и се отдръпна.

— Усещам ги, Николай.

Вълни... има толкова много вълни, ще те науча, Лайлак — вълни по вода, вълни от лунна светлина, вълни, които създаваме заедно...

Той пое гърдата ѝ в уста и засмука нежно.

— Да..., о, да...

Те се движеха заедно в ритъм стар като света, имитиращ резонанса на самия живот. Двамата потекоха един към друг.

Това беше едно чудо, което обхващаше галактики, планети и, да, дори езера, пълни със звезди.

Този път Реджар не се въздържа и се присъедини към оргазма на съпругата си.

Двамата се понесоха по вълните на вълнуващото пълно освобождение. Останаха облекчени, споделили взаимното щастие, вкопчени един в друг.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ммм — Реджар потърка брадичката си в рамото на Лайлак.

Меката тъкан на памучна риза, а не кадифена кожа както очакваше, одраска бузата му.

— Защо си облякла това?

Лайлак се прозина сънливо, притискайки дупето си по-близо до топлото мъжко тяло зад себе си.

— Студено ми е.

— Дори когато си близо до мен? — той целуна закачливо тила ѝ, придърпвайки я по-стегнато в прегръдките си.

Лайлак се усмихна.

— Предполагам, че е заради влагата вчера. Освен това усещам и слаба болка.

Загрижен, Реджар се повдига на един лакът.

— Прекалено груб ли бях с теб?

Лайлак го погледна през рамо.

— Не, Николай, изобщо, беше много нежен — тя потупа ръката, която все още обвиваше кръста ѝ.

Реджар не бе убеден. Вдигна брадичката ѝ и я разгледа внимателно на сутрешната светлина.

— Изглеждаш бледа, сук-сук. Сигурна ли си, че не съм те изтощил?

Лайлак се изкикоти. Не можа да се сдържи. Представете си мъж, който е загрижен, че е бил прекалено задоволяващ!

— Ами, ако е така, не мога да се сетя за по-хубав начин да се изтощи някой, ти можеш ли?

Засрамен, Реджар се усмихна в съгласие.

Тя седна на леглото и се протегна.

— Чувствам се приятно уморена. Всъщност, смятам да изляза в градината. Слънцето е чудесно — тя го погледна сдържано изпод мигли. — Освен, ако не искаш да направя нещо по-хубаво?

Реджар се разсмя. Изглежда толкова прекрасна, помисли си той, с разпиляна по раменете коса и тези горско зелени очи, авиарански очи, блестящи...

— Най-добре отиди в градината, трябва да внимавам с „приятния“ начин, по който те карам да се чувстваш — той залепи една звучна целувка на рамото ѝ, гризвайки я с върховете на зъбите си.

— Щом настояваш — тя отметна завивката и опита да не трепери, докато се отправяше към дрешника.

— Лайлак?

— Да? — тя спря пред вратата.

— Помисли върху историята, която ти разказах миналата вечер.

Гърбът ѝ се стегна леко. Без да му отговоря, затвори вратата зад себе си.

Точно сега не можеше да мисли за нищо, ужасно я болеше. Не бе изпитвала такава болка след утрото на първата си брачна нощ. Въпреки че... Николай бе много нежен с нея миналата нощ.

Опита се да мисли върху това, но не можеше при цялата болка там долу. Пренебрегвайки я, тя реши, че сутрешното слънце може само да помогне.

Не помогна.

Всъщност, от следобед, Лайлак чувстваше необикновена болка, която тръгваше от гърлото и се разпростираше по мускулите. До вечерта вече лежеше с висока температура.

— Какво не е наред с нея? — Реджар стоеше до леглото със загрижено изражение на страстното си лице.

— Изглежда има треска — Агата се притесняваше за племенницата си. Повдигна завивката до брадичката ѝ. Лайлак бе изпаднала в неспокоен сън.

— Какво е това?

— Страхувам се, че е болна, момчето ми.

— Явно я преуморявам — каза печално Реджар.

Агата получи пристъп на кашлица.

Реджар я потупа леко по гърба.

— Добре ли сте, лейди Агата?

— Да, разбира се, че съм добре — тя му махна нетърпеливо. — Това няма нищо общо с вас, момчето ми. Лайлак се е разболяла.

Той не разбра.

— Какво значи *разболяла*?

Лейди Уъмпълс го погледна доста странно.

— Това е заболяване, което се проявява по неизвестни за нас причини.

Той размисли върху това известно време и изведнъж внезапно пребледня.

— Това да не е като сифилиса, за който Джаки ме предупреди? Той каза, че жени, наречени проститутки...

— *Млади човече!* — тя се протегна и изви болезнено ухото на Реджар.

— Ау!

— Няма да търпя подобни приказки в дома си! Това не е нищо такова!

Реджар потърка пламтящото си ухо.

— Лейди Агата, не разбирам...

— Лайлак има треска. Не знаем каква е причината за тези заболявания на тялото. Има хора, които ги оприличават на отрова в кръвта.

— Нищо ли не можем да направим? Не трябва ли да извикаме лечител за нея?

— Имате предвид лекар? Искам да ви кажа, Ваше Височество, че не съм от хората, които подкрепят тези шарлатани. Моето мнение е, че те причиняват повече вреда, отколкото полза. Съветът ми е да оставим Лайлак да опита да се пребори сама. Ще направим всичко възможно да я облекчим, естествено.

— Ще приема съвета ви, лейди Агата.

Но Лайлак като че ли не се подобряваше.

През следващите няколко дни състоянието ѝ непрекъснато се влошаваше. Температурата ѝ се покачваше, тя ту бе в съзнание, ту бълнуваше, от гърдите ѝ се чуваха зловеци хрипове, докато се бореше за всеки дъх, който поемаше.

Обезпокоен от странната болест, която неочаквано бе застигнала съпругата му, Реджар не я оставяше и за миг.

Объркан, той стоеше до нея и опитваше да ѝ даде да пие малко вода или бульон. Обтриваше челото ѝ със студена кърпа, завиваше я с още и още одеяла, за да спре треперенето ѝ, обикаляше, и обикаляше, и обикаляше.

Но нищо не помагаше.

— Трябва да си починеш или няма да си ѝ полезен. — Трейд се надигна от стола си от другата страна на леглото. Бе останал близо до Реджар през последните няколко дни, спокойното му присъствие беше огромна опора.

— Не мога — Реджар уморено прокара ръка през дългата си коса.

Агата го наблюдаваше от ъгъла на стаята. Ако някога бе имала съмнение по отношение на дълбочината на чувствата му към племенницата ѝ, поведението му през последните дни ги успокои. Обаче Агата никога не бе изпитвала подобно съмнение относно княз Азов.

Тя, която се доверяваше на малцина и харесваше дори още по-малко, го бе приела веднага. А брат му още по-безрезервно. Винаги бе имала много силна интуиция, когато ставаше дума за хора. Само ако можеше същата тази интуиция да помогне на племенницата ѝ. Агата въздъхна тъжно, ситуацията с Лайлак не вървеше на добре.

— Николай... Николай... — извика Лайлак, а гласът ѝ звучеше слабо и немошно.

Реджар рязко спря да обикаля и се приближи до нея.

— Тук съм, Лайлак — приглади няколко кичура коса, паднали на челото ѝ. Кожата ѝ беше суха и много, много гореща. Тя изглежда не го чуваше.

Само продължаваше да произнася името му с отслабващ глас.

Той не можеше да издържа повече.

— Изпратете Ейми за лечител — каза на Агата.

— Ваша светлост...

— *Направете го!*

Макар и против волята ѝ, Агата излезе в коридора и нареди на Ейми да повика бързо лекар.

Лекарят пристигна след половин час. Беше мръсен и вонящ. При нормални обстоятелства, Реджар дори нямаше да го пусне да влезе в

къщата, но се чувстваше отчаян. Не вярваше, че Лайлак ще издържи нощта.

— Можете ли да ѝ помогнете? — попита го.

Лекарят се разходи около леглото, сякаш като огледа пациентката от всички страни това щеше да му помогне да прецени какво на е наред с нея. След това се наведе над леглото, повдигна клепачите ѝ и надникна в очите ѝ.

Реджар едва понасяше да гледа тази мръсна ръка да я докосва.

— Е? — попита той, изгубил търпение.

— Да, мисля, че мога да ѝ помогна, макар, че няма гаранция.

Реджар изпусна въздишка на облекчение.

— Трябва да ме оставите насаме с пациентката за няколко часа.

Реджар се поколеба.

— Защо?

— Тъй като процедурата може да разстрои някои хора, настоявам...

— Попитайте го какво възнамерява да прави, Ваше Височество.

— Лейди Агата е права. Страхувам се, че това, което искате, е невъзможно. Никога няма да оставя съпругата си сама в такова положение. Тя е най-вече моя отговорност.

Мъжът се изпъчи.

— Щом настоявате, това е ваше право. Трябва да ви предупредя, че това не е за хора със слаби сърца. Необходимо е заболяването да се третира енергично, в противен случай няма да бъде изгонено от тялото.

— Разбирам.

Агата започна да хлипа в носната си кърпичка. Тя го помоли, използвайки името му за пръв път.

— Умолявам ви, Николай! Не правете това. Ако племенницата ми умира, позволете ѝ да го направи спокойно.

Реджар потърка очи. Умора, печал и тревога го притискаха едновременно.

— Каква е процедурата? — попита той примирено.

— Ами, първо ще ѝ пусна кръв, след това...

Очите на Реджар се ококориха.

— Какво значи това, че ще ѝ пуснете кръв?

— По този начин болестта се отстранява от тялото. Трябва да отворя една вена с този ланцет — той извади един мръсен нож от чантата си. — Пиявиците — той вдигна буркан с отвратителни, свити същества — се слагат на мястото, за да подпомогнат допълнително процедурата.

Реджар се олюля и се срути в един стол.

— Ако това не свърши работа, можем да опитаме с горене. Наред с очистването на организма, сода каустик се изсипва върху кожата в опита да се изпари заболяването. Страхувам се, че с този метод на лечение, Нейно Височество ще бъде ужасно обезобразена.

— Махайте се — прошепна Реджар.

— Какво?

— Брат ми каза да си тръгвате — Трейд хвана мъжът за яката и задната част на панталоните и го изблъска през вратата.

— Пийнете глътка от това, Ваша светлост.

Замаян, Реджар усети как Джаки подръпва ръкава му. Взе чашата, която той му подаде и погълна с благодарност брендито.

— Нямаше да мога да понеса, ако бяхте му бяхте позволили да продължи — подсмръкна Агата.

— Нито пък аз — той придърпа стола до края на леглото, подготвяйки се за дълго бдение.

Погледът му попадна на нощното шкафче и той забеляза книгите върху него. Взе една от тях и я обърна към себе си като прочете заглавието.

Песни на опита, прочете той, от Уилям Блейк. Лайлак толкова обичаше да чете.

Отвори внимателно книгата със стихове и си спомни колко пъти го беше утешавала като му четеше на глас. Може би този път той би могъл да ѝ донесе малко облекчение. Започна да чете колебливо:

*„Тигре, тигре, плам искрящ
в горите на нощта,
смъртен ли черта с десница
твоята страшна симетричност“*

Реджар пое дълбоко дъх, емоциите му бяха на ръба да прелеят, след това продължи:

*„Щом снеха копия, попи
небето звездните сълзи.
Засмя ли се, че те направи?
Той ли агнето създаде?“^[1]*

Реджар захвърли книгата настрани и разплакан отпусна глава на леглото.

Плачеше за Лайлак, плачеше от страх, че я е предпазил от това да го опознае истински, плачеше за несподелената си любов и за всичко, което никога няма да се осъществи.

След известно време усети ръката на Трейд на рамото си.

— Съжалявам за вас двамата, братко — Трейд добре познаваше тази болка.

Що за свят е този Ре Ген Тска Анг Лиля, Трейд? Кълна се, че не мога да го разбера. Ужас и красота... където човек може да озари душата с дара на простите думи, но неизвестна болест може да погуби живота без предупреждение.

— Не знам — каза тихо Трейд. — Със сигурност това е отрова.

Реджар вдигна очи към брат си, а чувствителното му лице бе обляно в сълзи.

— Отрова? — прошепна той. Агата бе казала същото, това нещо, наречено болест, било оприличавано на отрова.

Той примигна при появата на спомени в съзнанието му.

— Трейд! Когато бяхме на Рика дванадесет, на път за Зариан да те видим, Лорджин беше отровен от звяра ксейту.

Трейд не бе чувал за това.

— Тази отрова е смъртоносна! Как е оцелял?

— Яниф имаше идея. Той вярваше, че ако премина през Лорджин в средата на трансформацията си — докато съм в състояние на чиста енергия — мога да взема отровата със себе си.

Трейд разтри врата си.

— Било е много рисковано, ти също си можел да бъдеш отровен.

— Не и докато мога да разпръсна отровата от себе си, преди да приема образ.

— Няма ли опасност за теб?

— Не — Реджар не посмя да срещне очите на Трейд.

Също така не каза на брат си за предсказанието на Яниф. Магьосникът го бе предупредил. Реджар се бе присмял на думите му, казвайки, че никога няма да се изкуши да направи подобно нещо отново. Колко малко разбираше тогава.

— Искаш да опиташ това с Лайлак?

— Да — той се обърна към лелята й. — Лейди Агата... Агата. Ще станете свидетел на нещо, което може да ви разстрои. Надявам се, че ще намерите в сърцето си разбиране. Това, което съм на път да разкрия пред вас, го правя заради Лайлак.

След това започна да се преобразява.

Бавно заблестя отвътре. Потоци светлина потекоха и се извиваха около него. Тялото му проблесна и започна да се топи в ярка фосфорна светлина.

— Господи! — ахна Агата.

— По дяволите! — очите на Джаци изпъкнаха и изпусна лулата си.

Трейд стоеше там и някакво тревожно чувство се стаи в корема му. Нещо, което Лорджин бе казал за изключителната способност на Реджар да се защитава, загложди ума му. Изведнъж думите на Яниф се появиха от нищото.

Необикновеното му сърце ще го отведе в беда...

Трейд мигновено разбра, че това бе истинската заплаха за Реджар! Не Роутуик, никога не е бил Роутуик!

— Реджар, чакай!

Но бе твърде късно.

Фамилиерът вече бе достигнал енергийното си състояние, състояние, което никой фамилиер не можеше да задържи повече от миг.

Трейд наблюдаваше неподвижен как Реджар преминава през тялото на съпругата си, и спира за част от секундата, за да се увери, че е изчистил *отровата* от нея. Тази частица от секундата щеше да му струва скъпо.

След преминаването му, Лайлак вече дишаше по-леко. Отвори очите си навреме, за да види неясната форма от светлина, кръжаща до леглото. Тя не знаеше точно какво е направил, беше почувствала плъзгането му през себе си.

Трейд се взираше в ярката конфигурация, която едва проблясваше, все по-слабо и по-слабо. Беше очевидно, че Реджар не може да възвърне телесната си форма, не знаеше как да привлече енергията към себе си. Скоро силата му щеше да отслабне и животът му щеше да се разсее. Щеше да умре.

Освен ако...

Имаше само един начин да му помогне.

Трейд трябваше да наруши тържествената клетва, която бе дал пред себе си. *Никога да не освобождава грандиозната мощ, която се криеше в него.*

През целия си живот, бе виждал унищоженията, които следваха раздвижването на такава огромна сила. Собственият му баща, Тийрдър, бе унищожил толкова много хора, включително и себе си, защото не можеше да контролира бушуващата в себе си мощ.

Същата тази мощ, която течеше в сина му и бе прикривана толкова много години единствено от силата на волята му.

Сега светлината беше много бледа, от брат му се отичаше последната капка живот.

Реджар.

Нямаше избор. Никога не бе имал.

Затваряйки очи, Трейд се отдели от стената и призова латентното умение, течащо във вените му.

Малки дъги от светлина започнаха да искрят около върховете на пръстите му и се плъзнаха нагоре по тялото му. Скоро Трейд бе погълнат от дъгите, обикалящи около него, а силата и броят им нарастваше. Веднъж освободена, мощта се надигна в него неумолимо.

— Господи! — изграчи Агата.

— Аз ще освободя джина — преглътна Джаки.

Навън, облаците започнаха да се събират над къщата, небето притъмня и прозвуча гръмотевица. Виещ вятър разтърси къщата. Сега около него обикаляше една светкавица, излизаща от пръстите му. Бурният вятър се увеличаваше както се усилваше бушуващата енергия в стаята и в него. Вятърът се завъртя в кръг, беше една свръхестествена

буря. Кристалният полилей отскочи към тавана и зазвъня като зловеща камбана.

Лайлак никога нямаше да забрави начина, по който изглеждаше Трейд в този момент. Очите му бяха затворени съсредоточено. Дългата му коса, освободена от яростния вятър, се виеше около него, докато той стоеше със стиснати юмруци, и се бореше да задържи това, което бе отрицал.

При един рев на гръмотевица и прашене на енергия, всички прозорци в стаята се разтвориха. Полилеят се разби в пода.

— Господи! — Агата се подпираше на стената за опора. Авиаранецът отвори зелените си очи, които сега бяха пълни с искри от нажежената мълния. Бледата светлина от живителната сила на Реджар от другата страна на стаята почти се бе разсеяла.

Трейд изпрати към него мощен прилив от енергия, той течеше от недрата на гърдите му право към загасващата светлина.

Първоначално не се случи нищо и Трейд се уплаши, че е станало твърде късно. Но тогава, светлината стана малко по-ярка.

Реджар се бореше за живота си!

Трейд беше горд от силата на волята на фамилиера, друг нямаше да издържи толкова дълго. Изпрати му още една силна вълна. Сиянието нарасна още малко.

Остани, братко, не се предавай...

Трейд извлече още сила от привидно безкрайния си запас и започна да изпраща постоянен поток към брат си. Кръвната връзка помежду им помогна на усилията му. Формата започна да се слива в пулсираща фосфоресценция. Вещественото тяло на брат му се опитваше да се оформи! Окуражен, той продължи да изпраща от силата си.

Реджар се трансформира от светлината.

Той се срина на пода, гол и полужив.

За няколко секунди всички останаха безмълвни, очевидно потресени от това, на което бяха станали свидетели. Осъзнал колко е изтощен Реджар, Трейд го прихвана през раменете и го положи на леглото до жена му. Брат му нямаше да издържи още дълго.

Без да знае нищо за това, Лайлак се наведе над съпруга си с облекчение. Хвана го за раменете и склони глава на гърдите му. Той нямаше сили дори да я прегърне.

Трейд се изправи. Очите му срещнаха тези на Джаки. Мъжът му хвърли един изплашен поглед и хукна по коридора и надолу по стълбите.

— Джаки, спри! — Трейд изтича след него. Догони го във фоайето на долния етаж.

— Аз... аз мисля, че е най-добре да ме оставите да си тръгна, сър.

— Чакай, ти не разбираш...

— Не искам да разбирам! — Трейд се опита да го прекъсне, но Джаки вдигна ръка. — Чуйте ме! Виждал съм неща, които никой човек не би искал да види, както и такива, които не е трябвало, но никога не съм виждал нещо подобно. Има някои неща в живота, за които е най-добре да не се знае. Сега ви желая всичко добро, сър, защото това е един от тези случаи.

— Разбирам.

Джаки кимна. Той посочи с лулата си нагоре към стълбите.

— Негова светлост ще се оправи ли?

Трейд издиша тежко.

— Не мисля.

— Съжалявам да чуя това — той дръпна от незапалената си лула замислено. — Нищо ли не можете да направите, сър? Искам да кажа — след това, което видях в онази стая...

Трейд мълчаливо се втренчи в пода.

— Разбирам. Е, както казах, сега трябва да тръгвам. Най-добре да не виждам повече всичко това. Човек не може да говори нещо, което не знае, ще ме извините ли?

— Разбирам. Може ли да ти дадем нещо, за да улесним пътя ти?

Джаки започна да върти шапката си в ръка.

— Нее, Негова светлост беше повече от щедър към мен. Повече от доволен съм.

— Няма ли да останеш да се сбогуваш с Ред... с княза?

— Най-добре е да тръгна веднага — той пристъпи, след това спря пред вратата и се обърна. — Независимо от изхода, аз съм сигурен, че чудесен човек като вас ще направи най-правилното нещо.

Той пхна лулата в устата си и затвори вратата зад себе си.

Трейд чу приближаващи стъпки зад себе си.

— Всичко наред ли е на горния етаж, сър? — попита Ейми тревожно. — Имаше ужасна неочаквана буря, но сега утихна.

— Всичко е добре, Ейми.

— А Лайлак, искам да кажа Нейно Ви...

— Тя е напълно възстановена — мрачният му тон не направи впечатление на Ейми. Дългогодишната прислужница бе щастлива, че малката мис е добре.

Когато Трейд влезе в стаята, Лайлак се бе навела разтревожено над Реджар. Беше го завила с едно одеяло.

— Какво се е случило, Трейд? Какво не е наред с него? Той като че ли не може да се движи. Съзнанието му сякаш е замъглено и говорът му е напълно объркан — тревожните ѝ зелени очи го молеха за успокоение.

Трейд не искаше да ѝ казва какво става. Обаче нямаше друг избор.

— Той е слаб, Лайлак. Премина с живителната си сила през теб, за да прочисти духа ти от болестта. Не можеше да стои и да гледа как страдаш, как умираш.

— Но защо е толкова слаб? Почти не може да диша.

— Той има способностите, но не и знанието. Веднъж е спасил живота на брат си Лорджин по този начин — предполагам, че е бил подпомогнат от един силен мистик на име Яниф — на лицето му се появи израз на съкрушителна скръб. — Яниф се опита да ме предупреди, а аз не разбрах какво има предвид.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Лайлак.

— Брат ми е бил заплашен най-вече от себе си — лицето на Трейд бе тъжно. — Неговото добро сърце го доведе до гибел.

Лайлак погали нежно лицето на Николай.

— Кога ще се почувства по-добре?

— Той няма да се оправи, Лайлак — заяви тихо Трейд.

Главата ѝ се обърна рязко.

— Какво?

Нямаше сили да срещне шокирания ѝ поглед.

— Той умира. Не може да поддържа жизнените си сили.

— Умира? — Лайлак премигна няколко пъти в опит да осъзнае ужасната истина. Николай не можеше да умре! Той... той... *беше спасил живота ѝ с цената на своя собствен.*

Лайлак сподави риданието си. През цялото това време леля ѝ е била права. Тя беше казала, че той е човек, който доброволно ще даде живота си за тези, които са под неговата закрила. Истински мъж, така го наричаше тя.

И той беше.

Човек, който се грижеше достатъчно, за да пожертва собствения си живот, който беше нежен и мил, благороден и честен. Човек, който притежаваше не само физическа красота, но и вътрешна сила.

Тогава истината я зашемети.

Неговата красота беше в цялото му същество. Какъв друг би могъл да бъде, освен добър? Независимо от това от къде бе дошъл или какви необикновени способности притежаваше! Той не бе човек, от когото трябваше да се страхува...

Той бе човек, създаден да бъде обичан.

С откритието ѝ дойде и разбирането. През какво е трябвало да премине той! Захвърлен в един напълно непознат свят, ужасът да попадне на място, където никога нямаше да бъде приет, където можеше да бъде унищожен.

Сигурно за него всичко е било странно и чуждо.

Тя си спомни, че когато ѝ бе разказвал своята *история*, бе споменал нещо за влизане във водовъртеж, за да помогне на брат си. Колко типично за него, помисли си тя.

Ох, а тя се бе отнасяла с него толкова отвратително! И все пак той я бе преследвал въпреки съпротивата ѝ. Мъж с твърдост. Леля ѝ се бе оказала права за всичко. Как е могла да бъде толкова невежа?

По гръбнака ѝ се плъзна хлад. Откритието беше дошло твърде късно.

— Не, не! — Лайлак хвана ръката на съпруга си и я поднесе към устните си. За първи път произнесе името му, приемайки кой и какъв е. И нещо повече. — Реджар, Реджар, обичам те! Не ме оставяй!

Той бавно отвори очи.

— Колко е приятно да чуя да изговориш моето... Искам да знаеш... — ръката, която тя държеше погали леко лицето ѝ.

— Сърце мое... — прошепна той. — Имал съм много жени... толкова много... но ти си единствената... единствената... — синьо-златните му очи внезапно се остъклиха. — Яниф, трябва... да кажеш на Трейд... няма слабост в любовта. Кажи му...

Той изглежда не знаеше къде се намира.

— Реджар! — Лайлак разтърси раменете му, в опит да върне съпруга си.

— Яниф толкова ме убеждаваше... Той иска да се присъединя към тях... Кълна се, че се уморих от това... — Несвързаните му думи секнаха щом изгуби съзнание.

Лайлак падна върху него ридаейки.

Трейд стисна юмруци. *Няма слабост в любовта?* Колко много грешеше брат му. Имаше голяма слабост. Ако не беше така, той дори нямаше да помисли да направи това, което се канеше.

Някакво тежко чувство го притисна. Можеше ли да остави своя брат по линия да умре? Беше се грижил за него като дете, беше го направлявал, беше се смял с него, беше бдял над него. Трейд бе дал клетва, но дори и да не беше — той бе негов брат. И го обичаше.

Имаше един човек, който би могъл да го спаси.

Яниф.

Трейд трябваше да извика своя стар учител Чарл. Като направи това, разбира се, щеше да се разкрие пред Гилдията. Само мистик от високо ниво имаше способността да изпрати дъга във времето, пространството и измерението.

На Реджар не му оставаха много вдишвания и той го знаеше.

Нямаше избор. Трейд щеше да разкрие силата си и да жертва себе си, за да може брат му да живее.

Нямаше да може да се изплъзне от висшата Гилдия след това. Щяха да настояват в името на честа на семейството му. Той беше обвързан със свещената клетва на *Чи'ин Т'се Лю*. Магьосникът Яниф му беше казал хитро: *Твоят живот за неговия*.

Е, сега го беше разбрал.

[1] „Тигърът“ — Уилям Блейк, превод от английски Теменуца Маринова ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трейд затвори очи и стисна юмруци.

С една блестяща светкавица, той отвори малък прозорец в Тунелите като сигнална дъга в друга вселена. Повикът, или дъгата както се наричаше на Авиара, щеше да унищожи и последната му надежда да се освободи от наследственото проклятие. Тя незабавно щеше да извести мистиците от високо ниво в района за размера на неговата сила.

Сякаш не беше минал и миг от изпращането на сигнала, когато порталът се отвори и древният магьосник от Авиара, Яниф премина в Ре Ген Тска Анг Лия.

— Господи! — изглежда това беше всичко, което Агата можеше да изрече.

Племенницата ѝ се бе опитала да ѝ обясни част от това, което знаеше за тези странни събития, докато Трейд беше на долния етаж с Джаки, обаче това бе твърде много за разбиране! В нито една от нейните необикновени книги никога не се беше споменавало нещо такова.

Яниф не отдели време за поздрав, вместо това тръгна право към леглото, където лежеше Реджар. Той вече знаеше колко сериозно е положението.

— Можете ли да му помогнете? — умоляваше Лайлак възрастния мъж, с набраздено от сълзи лице. — Вие ли сте древният мистик, за когото говореха Реджар и Трейд?

Яниф се усмихна леко.

— Да, въпреки че се уморих от всички, които се отнасят с мен като към старец. Бързо се отдръпнете, дете, и ми позволете да видя какво мога да направя. Нямаме много време.

Лайлак се отмести от пътя му.

Без колебание, възрастният магьосник постави дланите си върху гърдите на фамилиера и започна да нарежда заклинанието си:

„Дарът на живота давам още веднъж.
За да възродя духа ти за втори път.
Той призовава Реджар да дойде здрав при мен!
И говори на всички за съдбата си.“

Нямаше блестящи светлини, нямаше дъги от мълнии, нямаше грохот на гръмотевици. В тишина и спокойствие, най-големият магьосник на Авиара върна обратно живота на Реджар Та'ал Кру само със силата на думите си. Трейд не можеше да не се възхити на умението му.

Клепачите на Реджар трепнаха.

Фамилиерът отвори очи и щом видя Яниф над себе си, хвана ръката, която все още лежеше на гърдите му. Една сълза се откъсна от ъгълчето на златното му око. Беше толкова щастлив, че вижда възрастния мъж.

— Древни татко — прошепна той предано.

— Почини си, Реджар — магьосникът прокара ръка през лицето на Реджар и очите му се затвориха.

— Защо те нарече така, Яниф? — Трейд беше чул думите на Реджар.

Яниф се изправи и се обърна с лице към осиновения си син.

— Това е от слабостта, той не знае какво говори.

— Или неговите фамилиерски сетива му подсказват нещо.

Двамата мъже се взряха един в друг. Нито единият не проговори. Изглежда дъгата на Трейд не беше изненадала особено стария му учител. Знаеше, че Трейд е завършен. Беше му известно през цялото време.

— Той ще се оправи ли, г-н Яниф? — попита Лайлак колебливо.

Този старец с дълга бяла коса, червени одежди и странно животно, кацнало на рамото му предизвикваше незабавно респект.

— Да, сега се възстановява.

Лайлак погледна към леглото, изненадана да види съпруга си, който се опитваше да седне. Тя се втурна към него.

— Реджар! Спри! Още си слаб! — тя опита да сложи една възглавница зад гърба му, тъй като той се облегна на таблата.

Лайлак. Тя беше оздравяла, а той все още беше жив! Заля го вълна от радост, която му даде прилив на сила.

Реджар хвана съпругата си през кръста и я придърпа в леглото до себе си.

— Не съм толкова безжизнен, че да не си спомням това, което ми каза, сук-сук — той я целуна силно по устните. — Накарай всички да излязат — прошепна й предизвикателно. — Искам да говоря с теб.

— Сигурно си по-добре щом се върна към обичайната си палавост — Лайлак го щипна игриво по рамото, след това го прегърна силно.

Реджар също я прегърна и я притисна към себе си така, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Тя е права, трябва да си починеш, Реджар. И двамата — Яниф се приближи до леглото, предупредителният му знак им напомни през какво преминаха неотдавна. Реджар я пусна неохотно.

Лайлак се възползва от възможността да се махне от леглото. Трябваше да поговори с леля си. Бедната й скъпа леля стоеше замръзнала на същото място, устата й висеше отворена от прекалено дълго време.

Реджар я гледаше как утешава леля си.

— Тя ме прие. Сега нещата между нас ще се променят.

— Може би — Яниф придърпа един стол и седна до леглото.

— Благодаря, че ми върна живота обратно, Яниф.

Той махна с ръка, сякаш да върне живота на някого беше незначителна работа.

— Разбираш ли, че сам щеше да си върнеш силите, ако беше Чарл?

Реджар въздъхна.

— Аях! Не пропиляваш възможностите, нали, старче? Не знам защо винаги настояваш да се присъединя към Чарл. Аз нямам тези способности, Яниф.

— Имаш ги и много повече. Щеше ли все пак да рискуваш живота на съпругата си и своя собствен отново, защото имаш способности, които не знаеш как да използваш? — попита хитро той.

Реджар го изгледа предизвикателно с крайчеца на окото си.

— Много добре, ще получиш това, което желаеш. Ще се присъединя към вас.

Яниф засия. Плесна сърдечно Реджар по гърба.

— Най-накрая! Кълна се, ти беше едно изпитание за мен. За фамилиер, си много упорит човек.

Като видя присвитите очи на Реджар, бързо добави:

— Обаче това може да е добра черта. Аз самият ще те съветвам по време на пътуването ти, докато откриеш рицаря в себе си — погледът му се насочи към Трейд — И двама ви — промърмори той.

Реджар се изправи, а на лицето му се четеше учудване.

— Изчезна!

— Кое изчезна, Реджар?

— Безпокойството — напълно ме напусна. Какво е било, Яниф?

Магьосникът го погледна хитро.

— Подай ми ръцете си.

Реджар го направи. Яниф ги хвана и затвори очи. Когато ги отвори се усмихваше.

— Да... мисля, че има смисъл.

— Какво, Яниф? Кажи ми.

— Не знаеше ли, че това безпокойство си ти, Реджар?

— Не разбирам.

— Твоята Чарл половина, която винаги си се стремил да потискаш, тя ти е говорила и няма да спре, докато не я признаеш.

— Все още не разбирам.

— С времето ще разбереш.

Челото на Реджар се набръчка.

— В мен няма много от мощта на рода на баща ми. Аз не притежавам способностите на Чарл.

— Мислиш ли? — усмихна се Яниф тайнствено. — Е, ние заедно ще потърсим тази скрита страна, която ти говори и нека видим какво ще открием.

— Както искаш, Яниф, но си губиш времето.

— Един магьосник никога не си губи времето. Това е първият ти урок, Реджар.

Фамилиерът се облегна на възглавниците с усмивка.

— Може би аз ще бъде изключение — пошегува се той.

Яниф изглежда намери собствения си хумор в думите му. Засмя се, пръстите му се надигнаха да погаят пернатия му другар, който беше кацнал на рамото му.

— Животът ти ще бъде една от множеството промени, млади приятелю. Както ти имаш способността да се трансформираш, така и пътеката на твоя живот ще се променя и променя.

— Можеш ли да видиш бъдещето ми след това, Яниф?

— До известна степен.

— Какво виждаш?

— Ще ти кажа само това — ще станеш човек с легендарна вътрешна и външна сила. Ще бъдеш велик водач. Обаче разкриването на тази сила ще ти струва скъпо.

Реджар изсумтя.

— Виждаш погрешно. Не жадувам за сила или величие. Искам само да бъда със съпругата си и да водя спокоен живот — с любов.

— Не такава е съдбата ти, Реджар. Ти вече научи, че не можеш да отхвърлиш това, което си. Величието е в теб, ще се превърнеш в легенда сред нашия народ — той погледна през стаята към Трейд, когато каза: — Времето за бягство свърши. Това е моето пророчество.

— Този, за когото говориш, не съм аз! Аз съм човек, чиито интереси са в друга посока.

Яниф не каза нищо.

— Може би не трябва да се връщам с теб на Авиара в края на краищата.

— Ще дойдеш, защото вече си почувствал, че не можеш да останеш тук. Никога няма да можеш да бъдеш истинското си аз в този свят.

Реджар наклони глава леко, истината в думите на Яниф беше очевидна.

— Трябва да се връщам сега. От света на фамилиерите ми бе изпратено съобщение, че Джайън Рен е изчезнал.

Реджар беше шокиран.

— Тадж Джайън е изчезнал?

— Да. Както можеш да си представиш, на Ма'ан има големи вълнения.

— Няма да се бавя със завръщането си, Яниф. Тази новина ме разтревожи.

— Това тревожи всички ни, но ти — Яниф поклати пръст срещу него, — ще започнеш обучението си.

Реджар се намръщи. Не харесваше развоя на събитията.

— Той ми е кръвен роднина, Яниф.

— А ти сега принадлежиш на мен. Съгласи се да станеш мой ученик и твоята преданост е към Чарл. С течение на времето ще се научиш да слушаш учителя си. Що се отнася до Джайън, Висшата Гилдия ще направи всичко по силите си, за да помогне на фамилиерския народ, знаеш това.

Реджар издиша бавно. Той знаеше, че няма да му хареса тази част с обучението. Беше свикнал да взема решения единствено по своя воля.

Яниф се приближи към Трейд.

— Реджар се съгласи да се присъедини към Чарл. Аз приех клетвата. Ти ще свидетелстваш за това. Сигурен съм, че освен това Гилдията очаква да говори с теб — зелените очи се присвиха, сякаш изучаваха магьосника.

Трейд внезапно осъзна как Яниф бе манипулирал ситуацията.

Възрастният магьосник го беше притиснал здраво в ъгъла.

Той бе играл своята игра, заложил капана си и бе спечелил него и Реджар едновременно. Използвайки силата си, за да помогне на Реджар, Трейд бе принуден да освободи мощта в себе си, докато Реджар разбра колко опасно бе за него да не отваря себе си за своята Чарл половина.

Старият магьосник си бе играл с двама им и използва единия, за да огъне другия. Трейд трябваше да признае, че това бе умно от негова страна. Умно и коварно.

— Мислиш ли, че не знам какво си на път да направиш, Яниф?
— каза Трейд сърдито.

Яниф очакваше такава реакция от него.

— Това беше от обич, Трейд, надявам се с течение на времето да разбереш. Не можеш да се криеш вечно.

— Не, мисля, че не. Това беше една моя фантазия, разбираш ли, която изисква истинска магия.

Яниф кимна отсечено. Разбираше добре дилемата на Трейд.

— Аз тръгвам сега, ти остани с него. Ще се нуждае от теб, за да отвориш Тунела.

— Толкова ли си сигурен, че ще мога?

Яниф повдигна едната си вежда.

— Да — той призова Тунела.

Пулсиращият кръг започна да нараства, докато стана достатъчно голям, за да влезе в него.

— Господи! — заекна Агата.

Преди да влезе в Тунела, Яниф смело погледна възрастната жена. Погледът му се плъзна по цялата ѝ дължина и той ѝ намигна дръзко.

След това изчезна.

Агата започна да си вее. Очевидно наглото държание на Яниф беше достатъчно да я извади от вцепенението ѝ.

— Видяхте ли това? Какво нахалство!

Поне леля ѝ говореше отново. Лайлак се върна обратно до леглото, обзета от ужасно отчаяние. Тя седна, а тънката ѝ бяла нощница се разстла около нея. Изглеждаше много млада.

— Оставяш ни, за да си отидеш в своя дом в езерото, нали, Реджар? — очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Тя все още не разбираше напълно, но опитваше. Той се усмихна нежно, като си мислеше, че тя изглежда възхитително. Особено когато долната ѝ устна не можеше да реши дали да трепери или да се цупи.

— Да — пръстите му погалиха тази прекрасна устна. — Ти и Агата ще дойдете с мен.

Устата ѝ се разтвори от изненада.

— Наистина ли мислеше, че ще те оставя, сук-сук?

— Н-но, аз не мога да плувам.

Реджар се изсмя силно.

— Не е нужно да плуваш, Лайлак. Ще се влюбиш в Авиара. Там има прекрасни градини, на които да се наслаждаваш, времето не е влажно или хладно като тук; навсякъде е зелено с много, много цветя. Въздухът е свеж и чист. Освен това, там няма ограниченията, които се е налагало да търпиш тук, в Ре Ген Тска Анг Лия — ръката му улови нежно лицето ѝ. — Мисля, че тази Лайлак ще разцъфне там.

— Звучи прекрасно — тя се притисна към него.

— Това е едно красиво място, където никога няма да изтърпиш нещо като това отново — палецът му проследи тъмният кръг под окото ѝ, доказателство за неотдавнашното ѝ заболяване. — А, и имам един специален домашен любимец за теб. Казва се Сука. Тя е много сладка и любвеобилна — или ще бъде щом веднъж преодолее ревността си от теб.

— Какво животно е? — попита тя предпазливо.

Очите му светнаха.

— Сук-сук.

Лайлак го удари с възглавницата.

Реджар ѝ се усмихна така, че ѝ заприлича на котка с пера около устата.

— Агата, когато се ожених за Лайлак, аз ти обещах, че ще се грижа и за двете ви. Дали ще се разстроиш от напускането на този дом?

— Не бих казала! Ненавиждам ограниченията, с които бях принудена да живея през целия си живот. Само помисли за това... Ще имам възможност да изследвам мистериозното неизвестно! Това е мечтата на живота ми! Много съм развълнувана от перспективата. Трудно мога да дочакам!

Синьо-златните очи на Реджар светнаха от веселие и голяма доза мъжка авиаранска арогантност.

— Това е късмет, тъй като идваш с нас — той никога нямаше да остави възрастната жена.

Агата го погледна косо.

— Ще трябва да поработя над теб, млади човече. Виждам, че си нехранимайко, който е бил тук и преди. Откъде ли си взел тази арогантност?

— Ние няма да се върнем — добави той внимателно, искаше тя да разбере всичко, което произтичаше от това пътуване.

Агата сложи ръце на кръста си.

— Добре. Само трябва да реша какво да взема със себе си — нямаше значение какви са обстоятелствата, тя щеше да бъде с Лайлак.

— Нищо — каза Реджар меко. — Няма да вземаме нещо.

— Разбирам — Агата спря за миг. Бързо се окопити. — Мога ли да взема медальона на майка си? — тя докосна единственото украшение около врата си, наистина не можеше да се раздели с него.

Реджар се усмихна.

— Разбира се.

— Какво ще стане с всичко това? — тя направи жест с ръка, посочвайки вещите и имуществото.

На вратата се почука.

Ейми подаде глава, очите ѝ се разшириха при вида на счупените прозорци и падналия полилей.

— Аз само исках да проверя състоянието на Нейно Височество, лейди Агата. Трябваше да видя с очите си, че със скъпата господарка всичко е наред. Надявам се, че не съм се натрапила?

Очите на Реджар срещнаха тези на Агата.

И двамата се ухилиха.

Ейми скоро щеше да стане най-богатата прислужница в цяла Англия.

— Хайде, лейди Агата, Ейми — Трейд взе ръцете на двете жени, — нека да оставим тези двамата да... се възстановят — мъжът ги поведе към вратата.

Благодаря ти, братко. За всичко. Знам какво ти струва това. Още веднъж защити семейството на Кру.

Трейд се поколеба на вратата. Погледна назад към Реджар.

— Не съм ли и аз част от това семейство? — тонът му беше много тих.

Да.

— Най-големият брат, освен това.

Този път Реджар се забави с отговора.

Да.

— И трябва да се вслушваш в по-възрастния си брат, не е ли така?

Реджар се намръщи, ужасен от това, което предстоеше. Опитът с Лорджин му подсказваше да очаква всичко. Абсолютно всичко.

— Добре, тогава стой далеч от съзнанието ми! — огромна усмивка разтегна лицето на Трейд.

Реджар го погледна шокиран. *Трейд се смее? Може би все още не съм на себе си!* Устните му се присвиха.

Повдигайки едната си вежда подигравателно, Трейд затвори вратата зад себе си.

Авиара

Лорджин стоеше в Залата на Тунелите и чакаше.

Един портал се отвори внезапно и от него излезе Яниф. Сам.

Лорджин погледна зад мистика, за да види дали останалите го следват, но нямаше никого.

Тунелът се затвори.

— Къде са Реджар и Трейд? — той изглеждаше доста разтревожен. Беше крайно време братята му да се приберат у дома. Сулейла не бе на себе си, след като не беше виждала Реджар толкова дълго време, а Кру заплашваше, че сам ще тръгне след блудния си син.

Реджар нямаше да бъде доволен, ако това се случеше.

— Ще дойдат скоро.

— Но кой ще отвори Тунел за тях?

— Трейд ще го направи.

Лорджин не бе сигурен, че е чул правилно.

— Трейд? Как би могъл той...

— Ще ти кажа всичко в подходящо време. А, да! Мисля, че Реджар има изненада за всички.

Лорджин не харесваше изненади. Особено от своя брат фамилиер. Опитът го беше научил, че от Реджар може да се очаква всичко. Абсолютно всичко.

— Каква изненада? — попита той предпазливо.

Очите на Яниф заблестяха.

— Ще разбереш, когато те пристигнат тук.

— Те?

Яниф се засмя.

— Как са Адееан и Мелъди?

Лорджин веднага засия като горд баща.

— Добре. Кълна се, че тя е най-умното бебе. Мисля, че ще стане важен член на Съвета.

— Можеш да познаеш това? — смъмри го Яниф. — Наистина, Лорджин, ти си един голям пророк!

Лорджин се усмихна смутено.

— Вземи — подарък за Адееан. Един спомен от нейния роден свят — Яниф му подаде някакъв извит предмет.

Лорджин го взе и го разгледа с любопитство.

— Какво е това?

— Нарича се лула.

— Какво се прави с нея?

— Има хора, които пушат, но аз открих, че действа добре и незапалена — загадъчния смях на магьосника отекна в стените, когато те тръгнаха обратно към дома на Кру.

Не ти казах остатъка от историята, сук-сук...

Реджар и Лайлак лежаха на една страна, прегърнати плътно. Бяха преминали през най-голямото препятствие в живота си до сега и нямаха никакво намерение да се откъснат един от друг.

— Кажи ми как свършва, Реджар — Лайлак отпусна буза върху гърдите му.

— Ами, старият магьосник изпратил брат му да се грижи за него, защото бил разтревожен. Разбираш ли, фамилиерът не можел да напусне този нов свят, въпреки че знаел, че не принадлежи към него.

— Защо не е тръгнал? — тя целуна вдлъбнатината в основата на шията му. Уханието на канела и мирта я подразни.

— Защото открил нещо, което било по-важно за него от самия му живот. Хрумнало му, че „водовъртежа“ сигурно го е довел тук най-вече, за да бъде със своята Прюнел. Така че не се върнал с брат си. Как би могъл да тръгне и да остави сърцето си?

— Реджар — Лайлак погледна нагоре към него, а в очите ѝ сияеше цялата любов, която изпитваше към този изключителен мъж.

Нейният любим Реджар.

Той поднесе ръката ѝ към устните си и целуна върховете на пръстите. Загледан дълбоко в очите ѝ, постави дланта ѝ на сърцето си.

То бие за теб.

— Толкова те обичам, Реджар.

От гърлото му се изтръгна продължително, меко мъркане и нежно докосна устните ѝ със своите.

Денят, в който Реджар се съгласи да се присъедини към Чарл беше белязан като деня на неговото пробуждане.

Всичко, което Яниф бе предрекъл, щеше да се сбъдне. Вторият син на Кру щеше да стане герой с изключителна сила и мощ сред народа си.

С течение на времето, името Реджар, или „Надареният“, щеше да стане легенда. Такава уникална съдба, обаче щеше да поиска своята цена.

Така започна историята на Реджар Та'ал Кру.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.